

Dành tặng Lapis Lazuli

15/1 Chủ đề: Chấm dứt đặt báo dài hạn

Tôi muốn chấm dứt đặt báo dài hạn và muốn biết làm qua e-mail có được không? Kính chào. E. Rothner. 18 ngày sau

Chủ đề: Chấm dứt đặt báo dài hạn Tôi đề nghị chấm dứt đặt báo dài hạn. Làm qua e-mail được không? Cho xin một phúc đáp ngắn.

Kính chào. E. Rothner. 33 ngày sau

Chủ đề: Chấm dứt đặt báo dài hạn Kính thưa quý ông quý bà Nhà xuất bản Like, nếu quý vị kiên trì tặng lời mọi nỗ lực của tôi nhằm mục đích bán tổng bán tháo cái sản phẩm ngày càng sút kém chất lượng của mình, thì tôi buộc phải thông báo rằng: tôi không trả thêm một xu nào nữa!

Kính chào. E. Rothner. 8 phút sau

Trả lời: Chị gửi nhầm, địa chỉ này là của tư nhân. Địa chỉ của tôi là woerter@leike.com. Chị định viết đến woerter@like.com. Chị là người thứ ba muốn cắt hợp đồng đặt mua báo dài hạn ở chỗ tôi. Tờ báo này chắc là xuống cấp tệ lắm.

5 phút sau Trả lời:

Ô, xin lỗi! Cảm ơn đã được anh giải thích. Xin chào. E.R. 9 tháng sau

Chủ đề: Chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành. Emmi Rothner.

2 phút sau Trả lời:

Chị Emmi Rothner thân mến, chúng ta quen nhau còn ít hơn là số 0 tròn trĩnh, tuy vậy tôi rất biết ơn đã được chị gửi cho bức thư tập thể thấm thiết và vô cùng độc đáo! Chị nên biết rằng tôi yêu thư tập thể gửi đến một tập thể mà tôi không phải thành viên. Kính chào. Leo Leike. 18 phút sau

Trả lời: Xin anh thứ lỗi cho mấy dòng quấy quả, thưa anh Leike. Do sơ suất mà tên anh lọt vào danh mục khách hàng của tôi, chỉ vì trước đây mấy tháng tôi định cắt một tờ báo đặt mua dài hạn và vớ nhầm phải địa chỉ e-mail của anh. Tôi sẽ xóa ngay.

TB: Nếu anh nghĩ ra một cách diễn đạt độc đáo hơn là “Chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành” để chúc ai đó “một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành” thì xin được anh chia sẻ với nhé. Cho đến khi nhận được thư anh: chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành! E. Rothner. 6 phút sau

Trả lời: Tôi xin chúc chị một ngày lễ an lành và rất vui được thấy chị đón một trong 80 năm tuyệt vời nhất của chị. Và nếu chẳng may có lần nào chị đặt mua dài hạn những ngày xấu trời thì nên cắt chúng đi – qua địa chỉ nhầm

của tôi. Leo Leike.

3 phút sau Trả lời:

Rất ấn tượng! X chào. E. R. 38 ngày sau

Chủ đề: Không xu nào! Kính thưa ban lãnh đạo Nhà xuất bản Like, tôi đã chia tay với tạp chí của quý vị ba lần qua thư và hai lần bằng điện thoại (một chị Hahn nào đó bắt máy). Nếu quý vị vẫn tiếp tục gửi báo thì tôi coi đó là thú vui riêng của quý vị. Tờ phiếu yêu cầu thanh toán 186 Euro vừa gửi đến, tôi sẽ giữ làm kỷ niệm, để vẫn còn nhớ lại Like khi một ngày đẹp trời nào đó tôi không còn được gửi báo nữa. Tuy nhiên quý vị không nên tính đến khả năng sẽ được tôi gửi cho một xu nào. Kính thư. E. Rothner.

2 tiếng sau Trả lời:

Chị Rothner kính mến, chị cố tình viết thư này phải không ạ? Hay chị đặt mua dài hạn những ngày xấu trời? Chào. Leike. 15 phút sau

Trả lời: Thưa anh Leike, tôi áy náy không biết lời nào để tạ lỗi. Rủi thay, tôi có một lỗi kinh niên là chữ “ei”, nói đúng ra là sơ ý viết chữ “e” trước chữ “i”. Nhiều lần viết vội đến chữ “i” là chữ “e” lại nhảy thêm vào. Chỉ vì hai đầu ngón giữa của tôi ưa chành chọc với nhau trên bàn phím. Ngón trái luôn thích vượt mặt ngón phải. Lý do là tôi bẩm sinh thuận tay trái và ở trường bị ép đảo cực sang tay phải. Ngón trái không thể tha lỗi ấy cho đến tận hôm nay. Nó liên tục dúi một chữ “e” vào trước khi ngón phải kịp gõ phím “i”. Xin anh thứ lỗi vì sự phiền nhiễu (có lẽ) sẽ không bao giờ lặp lại. Chúc anh buổi tối an lành. E. Rothner.

4 phút sau Trả lời:

Chị Rothner thân mến, cho phép tôi hỏi chị một câu nhé? Và thêm một câu thứ hai nữa: chị mất bao lâu để viết e-mail trình bày lỗi viết chữ “ei” của mình? Chào. Leo Leike. 3 phút sau

Trả lời: Hai câu hỏi ngược lại: anh đoán là bao lâu? Và tại sao anh muốn biết?

8 phút sau Trả lời:

Tôi đoán là chị làm việc đó không mất hơn 20 giây. Nếu đúng thế thì tôi xin chúc mừng chị: trong thời gian ngắn ngủi đó chị đã nêu được một thông tin trọn vẹn. Nó làm tôi phải bật cười. Đó là một thành tích mà hôm nay không ai và không cái gì đạt được nữa. Còn câu hỏi thứ hai của chị, tại sao tôi muốn biết: hiện tại công việc của tôi là nghiên cứu ngôn ngữ trong e-mail. Giờ thì tôi hỏi lại lần nữa: không lâu hơn 20 giây, đúng không ạ? 3 phút sau

Trả lời: Thì ra vậy, nghề của anh liên quan đến e-mail. Nghe hấp dẫn đấy, nhưng tôi thì hơi có cảm giác mình là một nhân vật bị đem ra thí nghiệm.

Không sao. Anh có trang mạng riêng không? Nếu không, anh muốn có một trang không? Và nếu có rồi thì anh có muốn có một trang đẹp hơn không? Vì nghề của tôi liên quan đến thiết kế trang mạng. (Cho đến giờ tôi viết mất đúng mười giây, tôi đã bấm đồng hồ và sau đó có chuyện công tác nên phải dừng lại, nhưng mấy chuyện đó thường không lâu).

Về bức thư tẻ ngắt của tôi trình bày lỗi viết chữ “e” trước chữ “i” thì tiếc rằng anh đã đoán sai hoàn toàn. Việc đó đã lấy cắp mất hơn ba phút hưởng dương của tôi. Hừm, biết đâu mấy phút ấy lại làm nên lịch sử thì sao? Giờ thì cũng có một điều có thể làm tôi quan tâm: tại sao anh đoán là tôi chỉ cần 20 giây để viết e-mail về cái lỗi viết “e” trước “i”? Và trước khi tôi tuyệt đối vĩnh viễn ngừng quấy anh (trừ phi nhà xuất bản Like lại gửi phiếu thanh toán nữa), tôi còn muốn biết một điều nữa. Trong thư anh viết “cho phép tôi hỏi chị một câu nhé? Và thêm một câu thứ hai nữa: chị mất bao lâu v.v...”. Về chuyện đó tôi muốn hỏi hai câu. Thứ nhất: anh cần bao lâu cho tròn rồn đó? Và đó là cách hài hước của anh? Một tiếng rưởi sau

Trả lời: Chị Rothner lạ mặt thân mến, mai tôi sẽ trả lời chị. Tôi tắt máy tính đây. Chúc chị buổi tối tốt lành hay chúc chị ngủ ngon, tùy tình hình. Leo Leike.

4 ngày sau Chủ đề: Các câu hỏi chưa được trả lời

Chị Rothner thân mến, xin lỗi là bây giờ tôi mới viết thư, dạo này tôi khá bận bịu. Chị muốn hỏi tại sao tôi đoán trệt là chị không cần hơn 20 giây để viết lời giải thích cho lỗi “ei” của mình. Nói thế nào nhỉ, đọc e-mail của chị tôi thấy như nó được “vẩy tay một cái là xong”, nếu chị cho phép dùng từ như thế. Tôi thì cứ tin chắc rằng chị là một người nói nhanh và viết nhanh, một người hiệu động, không bao giờ vừa lòng với tốc độ của mọi diễn biến trong cuộc sống thường nhật. Khi đọc các e-mail của chị, tôi không nhận thấy đâu là quãng nghỉ cả. Xét về biểu thị và tốc độ thì tôi thấy chúng lôi cuốn mạnh mẽ, vội vã, căng đầy năng lượng, lanh lợi, thậm chí còn đôi chút kích động. Không ai huyết áp thấp lại viết như chị. Tôi thấy dường như mọi suy nghĩ của chị chảy tuột ngay ra giấy, song ngôn từ của chị lại rất vững, chị xử lý câu chữ thành thục và rất chuẩn xác. Còn nếu bây giờ chị nói là chị viết giải thích cái lỗi “ei” mất hơn ba phút thì có lẽ tôi đã phác họa cho mình một hình ảnh sai về chị. Thật đáng tiếc là chị đã hỏi tôi về tính hài hước. Đây là một chương buồn. Để làm một người hài hước, người ta ít nhất phải nhận thấy ở mình một chút tiếu lâm. Thú thật là hiện tại tôi chẳng nhận thấy chút xíu gì cả, tôi thấy mình hoàn toàn phi tiếu lâm. Nhìn lại mấy ngày và tuần lễ vừa qua thì tôi không cười nổi. Nhưng đó là chuyện riêng tư, không đem ra

đây bàn làm gì. Dù sao thì tôi cũng cảm ơn về phong cách thanh thoát của chị. Nói chuyện với chị rất dễ chịu. Tôi nghĩ là mọi câu hỏi ít nhiều đã được trả lời xong xuôi. Tôi rất vui nếu chị tình cờ nhầm đến địa chỉ của tôi một lần nữa. Chỉ xin một điều: chị cắt cái tạp chí Like ấy đi, nó không đáng làm ta bực mình tiếp. Hay để tôi làm thay cho? Thân ái. Leo Leike.

40 phút sau Trả lời:

Anh Leike thân mến, tôi muốn thú thực với anh: sự thực là bức thư về lỗi viết “e” trước “i” tôi viết không đến 20 giây. Tôi chỉ bực mình là anh nhận xét tôi viết e-mail buông tuồng như vậy tay. Tuy anh có lý, nhưng anh không có lý gì mà biết điều đó trước khi tôi thú nhận. Thôi được: ngay cả khi anh (dạo này) không có tính hài hước, lĩnh vực e-mail thì rõ ràng là anh rất thạo. Tôi phục anh đã bộc phát nhận ra chân tướng tôi! Anh là giáo sư Đức ngữ, phải không? Thân ái. Emmi Rothner “hiếu động”. 18 ngày sau

Chủ đề: Xin chào Chào anh Leike, tôi chỉ muốn báo cho anh biết là Like không gửi thêm số báo nào nữa. Anh có nhúng tay vào vụ này không đấy? À, anh cũng nên lộ diện một chút đi. Ví dụ như, tôi vẫn chưa biết anh có phải là giáo sư không. Google thì không biết anh hoặc họ giấu anh kỹ quá. Và tính hài hước của anh có khá lên chút nào không? Chả gì thì cũng đang kỳ lễ hội hóa trang, nghĩa là anh không có cạnh tranh đâu. Thân ái. Emmi Rothner.

2 tiếng sau Trả lời:

Chị Rothner thân mến, rất vui nhận thư chị, tôi đã thấy nhớ nhớ rồi. Suýt nữa thì tôi đặt mua dài hạn tờ Like (cẩn thận, hài hước nhủ thầm!). Và chị tìm tôi trong “Google” thật sao? Thật quá đổi vinh hạnh cho tôi. Còn chuyện chị phỏng đoán tôi là “giáo sư”, thì tôi thú thật, không hay cho lắm. Chị cho tôi là một lão già, đúng không? Khô cứng, mô phạm, biết tuốt. Thôi được, tôi sẽ không mắ mồi mắ mồi lợi chứng minh điều ngược lại làm gì, kéo cũng ngô nghê lắm. Tôi đoán, đơn giản là dạo này mình viết già hơn tuổi. Và tôi nghĩ là chị viết trẻ hơn tuổi. Về nghề nghiệp thì tôi làm tư vấn giao tiếp và trợ giảng môn tâm lý học ngôn ngữ. Hiện tại chúng tôi đang nghiên cứu tác động của e-mail vào cách sử dụng ngôn ngữ và – phần quan trọng hơn nữa là – công năng chuyển tải cảm xúc của e-mail. Vì vậy đôi khi tôi có thói quen nói về chuyên môn, nhưng trong tương lai tôi sẽ giảm chuyện đó, xin hứa với chị như vậy. Chúc chị sống sót qua những cuộc hội hè hóa trang! Như tôi phỏng đoán, nhất định chị đã trữ đủ vật dụng để hóa trang và liên hoan:-)

Chào thân ái. Leo Leike. 22 phút sau

Trả lời: Thưa nhà tâm lý học ngôn ngữ thân mến, hãy kiểm nghiệm xem: anh đoán xem những câu nào anh vừa viết cho tôi thú vị nhất, thú vị đến mức

lẽ ra tôi phải đặt ngay một câu hỏi (nếu tôi không thử anh trước)?

Và thêm một gợi ý nữa về tính hài hước của anh: tôi đã cảm nhận được câu anh viết “Suýt nữa thì tôi đặt mua dài hạn tờ Like” là một cố gắng hy vọng! Tiếc rằng với câu chủ thêm (cẩn thận, hài hước nhá nhé!) thì anh lại làm hỏng hết cả. Gạch nó đi! Tôi thấy chuyện “vật dụng để hóa trang và liên hoan” cũng vui. Hình như hai chúng ta có cùng kiểu phi-hài-hước thì phải. Nhưng anh nên tin rằng tôi đủ khôn để nhận ra ý mỉa mai của anh, và đừng vẽ mặt cười nữa! Chào thân ái. Tôi thấy buồn chuyện với anh rất dễ chịu. Emmi Rothner. 10 phút sau

Trả lời: Emmi Rothner thân mến, cảm ơn các gợi ý của chị về hài hước. Một lúc nào đó chị sẽ biến tôi thành một người hài hước mất thôi. Tôi cảm ơn nhiều hơn vì bài trắc nghiệm! Nó cho tôi dịp chứng tỏ với chị rằng tôi không (hoặc chưa) phải dạng “giáo sư già ngạo mạn”. Vì nếu là người dạng đó thì tôi đã đoán: câu thú vị nhất đối với chị chắc chắn là câu “Hiện tại chúng tôi đang nghiên cứu (...) công năng chuyển tải cảm xúc của e-mail”. Giờ thì tôi tin chắc, câu làm chị quan tâm nhất là: “Và tôi nghĩ là chị viết trẻ hơn tuổi”. Từ đó suy ra, chị chỉ có thể đặt câu hỏi “Vì sao hán nhận ra điều đó nhỉ?”, và tiếp theo là: “Hán đoán mình bao nhiêu tuổi?”. Tôi đoán trúng không?

8 phút sau Trả lời:

Leo Leike, anh là một người quái quỷ!!! Thôi, bây giờ thì anh hãy cố nghĩ ra vài luận cứ lọt tai để giải thích cho tôi hay, vì sao anh đoán tôi viết trẻ hơn tuổi. Hay chính xác hơn: tôi viết già hay trẻ ở mức nào? Tôi bao nhiêu tuổi? Tại sao? Hoàn thành xong mấy bài tập trên thì anh tiết lộ cho tôi biết tôi đi giày cỡ nào. Chào thân ái. Emmi. Chuyện trò với anh vui thật đấy. 45 phút sau

Trả lời: Chị viết như người 30 tuổi. Nhưng chị vào tầm bốn chục, đoán nhé: 42. Vì sao tôi đoán thế? Người 30 tuổi không đọc thường xuyên báo Like. Tuổi trung bình của khách hàng nữ đặt mua Like dài hạn là khoảng 50. Nhưng chị trẻ hơn, vì nghề của chị liên quan đến trang mạng, vậy có thể chị ở tầm ba chục hoặc thậm chí trẻ hơn nhiều. Tuy nhiên, người ba chục tuổi không gửi thư tập thể cho khách hàng để “chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành”. Và sau rốt: Emmi là tên thân mật của Emma. Tôi quen ba người tên Emma, cả ba đều trên bốn chục. Người 30 tuổi không mang tên Emma. Thời nay những ai lấy tên Emma thì dưới 20 tuổi, nhưng chị không dưới 20, vì ở tuổi ấy thì chị đã dùng những từ như “bít”, “bùn cừ”, “ngủ iu” hay tương tự. Ngoài ra chị sẽ không dùng chữ hoa đầu câu và cũng không viết trọn câu. Và nói chung là chị có nhiều chuyện hay ho hơn để làm, thay vì

chuyện trò với một người bị nghi là giáo sư kém hài hước, lại còn muốn biết người ấy đoán chị già trẻ ra sao. Nói thêm về “Emmi”: ai tên là Emma và viết trẻ hơn tuổi, chẳng hạn vì cảm thấy mình quá trẻ hơn tuổi, người ấy không tự gọi là Emma mà là Emmi. Kết luận là, Emmi Rothner thân mến: chị viết như 30, và 42 tuổi. Đúng không? Cỡ giày chị là 36. Chị thấp, nhỏ người và hiếu động, tóc ngắn màu sẫm. Và chị nói nhanh. Đúng không? Chúc chị buổi tối tốt lành. Leo Leike.

Hôm sau Chủ đề:???

Chị Rothner thân mến, chị giận hay sao? Thế này nhé, tôi không quen chị. Làm sao tôi biết chị bao nhiêu tuổi? Có thể chị 20 hay 60. Có thể chị cao 1,90 mét và nặng 100 cân. Có thể chị mang giày cỡ 46 – và vì vậy chỉ có ba đôi giày, loại thừa riêng. Để có tiền mua đôi thứ tư, chị buộc phải cắt hợp đồng mua dài hạn tờ Like và gửi lời chúc Giáng Sinh vui vẻ đến khách hàng thuê làm trang mạng để họ đừng quên chị. Vậy thì chị đừng giận. Tôi rất vui khi đoán mò, tôi thấy hình ảnh chị lơ mờ trước mắt, và tôi đã thử miêu tả hình ảnh đó với độ chính xác cường điệu. Quả thực tôi không muốn làm chị phật ý. Chào thân ái. Leo Leike. 2 tiếng sau

Trả lời: “Giáo sư” thân mến, tôi ưa kiểu hài hước của anh, nó chỉ cách tính nghiêm chỉnh kinh niên của anh có nửa phần thôi và vì vậy lại càng kỳ dị hơn!! Mai tôi sẽ viết tiếp. Rất vui đến lúc đó. Emmi.

7 phút sau Trả lời:

Cám ơn! Giờ thì tôi có thể yên tâm đi ngủ được rồi. Leo. Hôm sau

Chủ đề: Làm phật ý Leo thân, tôi bỏ tên họ Leike đi cho thân mật nhé. Bù lại thì anh cũng được phép bỏ chữ Rothner đi. Tôi rất khoái đọc thư hôm qua của anh và cứ thế đọc đi đọc lại mấy lần. Tôi muốn khen anh. Tôi thấy đáng chú ý, khi anh cời mở được với một người mà anh không hề quen, chưa bao giờ thấy mặt và có lẽ cũng sẽ không bao giờ gặp cả, ngoài ra anh cũng chẳng có gì để mong đợi ở người ấy, anh không thể biết, liệu anh có nhận lại được gì tương thích không. Đây là một nét hoàn toàn không đặc trưng đàn ông, và tôi đánh giá cao điều đó ở anh. Đó là chuyện tôi muốn nói hết từ đầu với anh. Giờ thì đến các điểm trong thư:

1) anh có ác cảm nặng với thư tập thể chúc Giáng Sinh! Ở đâu ra cái ác cảm đó vậy? Hình như người ta xúc phạm anh ghê gớm khi chúc anh “một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành” thì phải. Được thôi, tôi hứa sẽ không bao giờ nhắc lại câu đó một lần nữa! À, tôi khá ngạc nhiên khi thấy anh tin rằng có khả năng từ lời “chúc Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành” mà lại suy ra tuổi. Giả sử tôi có nói “Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt

lành” thì tôi sẽ trẻ hơn mười tuổi chẳng? 2) nhà tâm lý học ngôn ngữ Leo thân mến, tiếc thay, nếu cả quyết là phụ nữ không thể dưới tuổi 20 nếu không dùng những từ kiểu “bít”, “bùn cừ” hay “ngừi iu” thì tôi thấy đúng là xa thực tế và vô cùng mang vẻ giáo sư bác học. Không phải là tôi cố sức để viết làm sao khiến anh nghĩ rằng tôi trẻ hơn 20. Nhưng ai biết được sự thật?

3) thì ra, theo lời anh, tôi viết như 30. Nhưng phụ nữ 30 không đọc Like, anh nói vậy. Vậy thì tôi được phép giải thích cho anh hay: dạo ấy tôi đặt mua dài hạn tờ Like cho bà cụ nhà tôi. Giờ thì anh nói sao? Rốt cục là tôi trẻ hơn viết à? 4) tôi phải ngừng tay với câu hỏi mang tính nguyên tắc trên. Xin lỗi là tôi có lịch hẹn. (Hộp cơ quan? Lốp khiêu vũ? Ra tiệm làm móng tay? Gặp bạn gái buôn chuyện? Cho anh tự chọn).

Chúc anh một ngày vui, Leo! Emmi. 3 phút sau

Trả lời: Quên mất, Leo, tôi còn định tiết lộ cho anh một chi tiết nữa: anh đoán cỡ giày không đến nỗi tôi. Tôi đi cỡ 37. (Nhưng anh không cần tặng tôi giày đâu, tôi có đủ hết rồi).

Ba ngày sau Chủ đề: Thiếu vắng

Leo thân, anh không viết cho tôi ba ngày liền, gây cho tôi hai vấn đề: 1) tôi ngạc nhiên. 2) tôi thấy thiếu vắng. Cả hai vấn đề đều không dễ chịu. Anh khắc phục đi nhé! Emmi. Hôm sau

Chủ đề: Gửi đi luôn! Emmi thân, tôi xin thông báo để thanh minh: ngày nào tôi cũng viết cho chị, tôi chỉ không gửi các e-mail ấy đi thôi, không, ngược lại, tôi đã xóa hết. Trong cuộc đối thoại giữa hai chúng ta, tôi đã đến một điểm khó xử. Chị, một cô Emmi nào đó với cỡ giày 37, dần dần đã bắt đầu khiến tôi quan tâm nhiều hơn là phạm vi cuộc chuyện trò giữa tôi và cô ta cho phép. Và, nếu cô ấy, cái cô Emmi có cỡ giày 37 ấy, đã xác định ngay từ đầu là “có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau cả” thì tất nhiên cô ấy có lý, và tôi chia sẻ quan điểm của cô ấy. Chúng ta nên lấy xuất phát điểm là sẽ không gặp nhau, tôi nghĩ thế là thông minh, rất thông minh. Vì tôi không muốn cách chúng ta vẫn chuyện trò bị hạ cấp xuống dạng viết thư tìm bạn hay chat chit vớ vẩn.

Vâng, và e-mail này tôi sẽ gửi đi luôn, để cô ấy, cái cô Emmi nào đó với cỡ giày 37, ít nhất cũng có chút gì trong hộp thư đến. (Viết lách chẳng ra sao, tôi biết, nó cũng chỉ là một phần nhỏ của những gì tôi định viết cho chị). Thân ái. Leo. 23 phút sau

Trả lời: Ra thế đấy, thì ra cái nhà tâm lý học ngôn ngữ Leo nào đó không muốn biết cô Emmi nào đó với cỡ giày 37 mặt mũi ra sao? Tôi không tin anh đâu, Leo! Đàn ông nào nói chuyện với một người phụ nữ mà không biết cô

ấy trông ra sao thì cũng đều muốn biết mặt mũi cô ta. Thậm chí còn muốn biết mặt cô ta càng sớm càng tốt. Vì sau đó người ta sẽ biết, liệu có nên tiếp tục nói chuyện với cô ta hay không. Hay không phải thế? Vô cùng thân ái. Emmi cỡ giày 37.

8 phút sau Trả lời:

Viết thì ít mà mở van hạ áp thì nhiều, đúng không? Tôi không nhất thiết phải biết mặt chị, nếu được chị cung cấp cho mấy câu trả lời kiểu vừa rồi, Emmi ạ. Đằng nào thì tôi cũng có chị trước mắt. Để làm việc đó, tôi không cần phải làm nghề tâm lý học ngôn ngữ. Leo. 21 phút sau

Trả lời: Anh nhầm rồi, Leo ạ. Tôi viết rất bình thản. Ước gì cho anh thấy tôi lúc tôi mở van hạ áp. Thêm nữa là, anh tuyệt đối có xu hướng không chịu trả lời các câu hỏi của tôi, đúng không? (Lúc anh hỏi “đúng không?” trông anh ra sao nhỉ?) Nhưng anh cho phép tôi quay về với lời trách cứ qua e-mail của anh sáng nay một lần nữa. Tôi ghi nhận:

1) anh viết e-mail cho tôi và không gửi đi. 2) anh đã dần dần bắt đầu quan tâm đến tôi, và mối quan tâm ấy vượt quá “phạm vi cuộc chuyện trò của chúng ta”. Nghĩa là gì? Chẳng phải phạm vi cuộc chuyện trò của chúng ta không gì hơn là mối quan tâm lẫn nhau giữa hai cá nhân hoàn toàn xa lạ đó sao?

3) anh cho là thông minh – không, thậm chí anh thấy “rất, rất thông minh”, nếu chúng ta không bao giờ gặp nhau. Tôi ghen tị với niềm đam mê đi tìm sự thông minh của anh đấy! 4) anh không ưa chút chút vớ vẩn? Vậy anh ưa gì? Hai chúng ta nên chuyện trò về cái gì để anh đừng dần dần bắt đầu quan tâm đến tôi quá “phạm vi” cho phép?

5) Và, trong trường hợp không hẳn là khó xảy ra, nghĩa là anh không trả lời mấy câu hỏi tôi vừa đặt ra: anh nói, thư ban nãy chỉ là một phần nhỏ của những gì anh định viết cho tôi. Vậy anh viết cho tôi xem phần còn lại đi. Tôi vui mừng đón từng dòng! Vì tôi thích đọc thư anh, Leo thân mến ạ. Emmi. 5 phút sau

Trả lời: Emmi thân, nếu chị không viết kiểu 1) 2) 3) v.v... thì chị không phải là chị, đúng không? Mai viết tiếp. Chúc buổi tối tốt lành. Leo.

Hôm sau Chủ đề:

Emmi thân, chị đã nhận ra là chúng ta chẳng biết chút gì về nhau chưa? Chúng ta tạo ra những bóng tưởng tượng của nhau, vẽ hình ảo của nhau. Chúng ta đặt những câu hỏi mà sức hấp dẫn của chúng ẩn trong khả năng không nhận được câu trả lời. Vâng, chúng ta tạo cho nhau một môn thể tha là người này khơi dậy sự tò mò của người kia và cứ thế khơi thêm bằng cách

một mực không giải tỏa sự tò mò đó. Chúng ta tìm cách đọc giữa các dòng, giữa con chữ, và sắp tới có lẽ còn giữa các chữ cái. Người này cần rằng tìm cách đánh giá người kia. Và đồng thời chúng ta chăm chăm bảo vệ không tiết lộ cho người kia biết gốc rễ cơ bản của mình. Sao lại nói “cơ bản” nhỉ? Hoàn toàn không mới đúng, chúng ta chưa kể chút gì về cuộc đời mình cho nhau, không một chi tiết nào từ cuộc sống thường nhật và về những gì mà mỗi người lấy làm quan trọng. Chúng ta giao lưu với nhau trong một khoảng chân không. Chúng ta ngoan ngoãn khai báo nghề nghiệp của mình. Về lý thuyết thì chị có thể thiết kế cho tôi một trang mạng đẹp, bù lại thì tôi sẽ tạo cho chị mấy đồ thị đặc tính tâm lý ngôn ngữ thuận tiện (nghĩa là tồi). Thế thôi. Nhờ một tạp chí thông tin thành phố tồi tệ mà chúng ta biết là cùng sống trong một thành phố lớn. Nhưng ngoài ra? Chẳng biết gì nữa! Không có người nào bên cạnh chúng ta. Chúng ta chẳng sống ở bất cứ đâu. Chúng ta không có tuổi. Không có chân dung. Không phân biệt giữa ngày và đêm. Không sống trong một thời gian nào. Chúng ta chỉ mỗi người có một màn hình máy tính, mỗi người bí mật với người kia, và có chung một trò tiêu khiển: chúng ta quan tâm đến một cá nhân lạ hoắc. Hoan hô!

Về phần tôi thì – bây giờ đến lượt tôi thú tội: tôi quan tâm đến chị như phát điên, Emmi thân mến ạ! Tuy tôi không rõ tại sao, nhưng tôi biết có lý do rõ rệt xui khiến tôi. Nhưng tôi cũng biết rằng mỗi quan tâm ấy lộ bịch đến mức nào. Nó sẽ không sống nổi qua một lần gặp gỡ, bất kể trông chị ra sao, chị bao nhiêu tuổi, chị đem theo bao nhiêu nét duyên dáng mê ly chứa trong e-mail đến buổi hẹn, và bao nhiêu thanh cao của chữ nghĩa ẩn trong thanh quản của chị, trong con ngươi, trong khóe miệng và cánh mũi của chị. Tôi nghĩ là “mối quan tâm như phát điên” ấy được sinh ra và phát triển duy nhất từ hộp thư. Mỗi nỗ lực đưa nó ra khỏi đó có lẽ sẽ thất bại thê thảm. Emmi thân mến, giờ thì tôi có một câu hỏi sinh tử: chị vẫn muốn tôi viết e-mail cho chị chứ? (Lần này nếu được một câu trả lời rõ ràng thì hay xiết bao). Vô cùng, vô cùng thân ái. Leo.

21 phút sau Trả lời:

Leo thân, quá nhiều sự việc dồn vào một lần! Chắc anh nhiều thì giờ rảnh trong ngày lắm thì phải? Hay đó là một phần công việc? Anh được nghỉ bù giờ à? Anh có được trừ vào thuế thu nhập không? Tôi đành đá nhĩ, tôi biết. Nhưng chỉ khi viết thôi. Và chỉ khi tôi thiếu tự tin. Leo, anh làm tôi mất tự tin đấy. Chỉ một điều có thể tự tin để khẳng định: vâng, tôi muốn anh tiếp tục viết e-mail cho tôi, nếu anh không thấy phiền. Nếu câu trả lời chưa rõ ràng lắm thì tôi thử lại nhé: VNG, TÔI MUỐN!!!!!! NHẬN E-MAIL CỦA LEO!

NHẬN E-MAIL CỦA LEO! NHẬN E-MAIL CỦA LEO! CHO TÔI XIN! TÔI NGHIỆN E-MAIL CỦA LEO! Bây giờ thì anh nhất định phải tiết lộ cho tôi biết, tại sao tuy không có nguyên nhân, nhưng lại có “lý do rõ rệt xui khiến” anh quan tâm đến tôi. Tôi không hiểu, nhưng tôi thấy đáng chú ý. Vô cùng, vô cùng thân ái, và thêm một “vô cùng” nữa. Emmi. (TB: e-mail trên đây của anh rất tuyệt vời! Tuyệt đối thiếu hài hước, nhưng vô cùng tuyệt vời!)

2 ngày sau Chủ đề: Giáng Sinh vui vẻ

Chị có biết không, Emmi thân mến, hôm nay tôi phá bỏ lệ thường của chúng ta và kể cho chị nghe đôi chút về cuộc đời tôi. Cô ấy ngày xưa tên là Marlene. Trước đây ba tháng tôi sẽ phải viết “nàng tên là Marlene” mới đúng. Hôm nay thì phải viết thêm “ngày xưa”. Sau 5 năm hiện tại không có tương lai, rốt cục tôi cũng có một đồng quá khứ. Tôi sẽ tránh không bắt chị nghe các chi tiết về quan hệ của chúng tôi. Như thường lệ, cái đẹp nhất luôn là một khởi đầu mới. Vì cả hai chúng tôi đều mê đắm khởi đầu mới nên cứ vài tháng lại khởi đầu một lần. Chúng tôi từng là “tình yêu lớn trong đời” của nhau, nhưng khi ở với nhau thì không bao giờ, mà chỉ khi chúng tôi cố gắng tìm đến với nhau lần nữa. Vâng, đến mùa Thu thì rốt cục cái gì phải đến đã đến: nàng có người mới, một người khiến nàng có thể hình dung rằng người ta không chỉ đến với nhau, mà còn ở cạnh nhau (mặc dù anh ta là phi công của một hãng hàng không Tây Ban Nha, nhưng thôi, đó là chuyện của họ). Khi biết được điều đó, đột nhiên tôi tin chắc rằng Marlene là “người phụ nữ của đời tôi”, và tôi phải làm tất cả để không vĩnh viễn đánh mất nàng.

Mấy tuần liền, tôi làm tất cả và còn hơn thế nữa. (Về đoạn này, tốt hơn hết là tôi cũng không bắt chị biết chi tiết). Và quả thực nàng cũng chơi vui với quyết định ngả về tôi, nghĩa là ngả về hai chúng tôi, một cơ may cuối cùng: lễ Giáng Sinh ở Paris. Tôi dự định – chị cứ thoải mái cười nhạo tôi đi, Emmi – đến đó sẽ quỳ xin cưới nàng, tôi đúng là một thằng ngốc. Nàng chỉ còn phải đợi “tay người Tây Ban Nha” bay về để cho gã biết sự thật về tôi và Paris, cô nói, cô nợ hán ta nghĩa cử đó. Cứ nghĩ đến Marlene và tay phi công đó là tôi có cảm giác bồn chồn, hay nói cho đúng, ruột gan tôi lộn phèo như có một chiếc Airbus Tây Ban Nha bay lượn trong bụng. Hôm đó là ngày 19/12. Buổi chiều tôi nhận được từ nàng – không, thậm chí không phải một cú điện thoại – tôi nhận được một e-mail thăm hỏi: “Leo, không được, em không thể, Paris sẽ lại chỉ là một lời dối trá mới mà thôi. Hãy tha lỗi cho em!”. Hay đại khái thế. (Không, không đại khái, mà đúng từng chữ như thế). Tôi trả lời ngay lập tức: “Marlene, anh muốn cưới em! Anh đã quyết tâm.

Anh muốn mãi mãi bên em. Hôm nay anh biết là anh có thể. Chúng mình là của nhau. Hãy tin anh một lần cuối. Xin em hãy để chúng ta nói hết ở Paris. Hãy gật đầu với Paris đi”.

Thế đấy, rồi tôi đợi thư trả lời, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. Trong khi đợi, cứ hai mươi phút tôi lại trò chuyện với hộp thoại âm điệu của nàng, đọc lại các thư tình cũ lưu trong máy tính, ngắm những bức ảnh số của hai đứa lúc yêu nhau – tất cả được chụp trong vô số chuyến du lịch làm lạnh. Rồi lại đắm đắm nhìn màn hình như bị hút hồn. Cuộc đời tôi cùng Marlene, nhìn theo cặp mắt ngày ấy cũng là sự sống còn của tôi, phụ thuộc vào tiếng nhạc lạnh lùng báo có e-mail đến và biểu tượng nho nhỏ báo tin bức thư khôn kiếp hiện lên trên thanh ký hiệu. Tôi tự cho mình giới hạn thông khổ là 21 giờ. Nếu đến lúc đó mà Marlene không hiện diện thì Paris và có lẽ cả cơ may cuối cùng của chúng tôi coi như chết rồi. 20 giờ 57. Và đột ngột tiếng nhạc vang lên, biểu tượng e-mail hiện ra (ánh sét phóng điện, cơ tim nhồi máu): thư đến! Tôi thu hết mọi tàn tích thảm hại còn sót lại của tư duy tích cực, tập trung tinh thần vào tin mới gửi đến, vào lời ưng thuận của Marlene, vào Paris của lứa đôi, vào cuộc sống mãi mãi bên nàng. Tôi mở bừng mắt, kích vào mở thư. Và tôi đọc, tôi đọc, tôi đọc: “Chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành. Emmi Rothner”.

Vài dòng thế thôi, dạng giải thích cho cái “ác cảm nặng với thư tập thể chúc Giáng Sinh” của tôi. Chúc buổi tối tốt lành, Leo. 2 tiếng sau

Trả lời: Leo thân,

Một câu chuyện cực hay. Đặc biệt nút thắt làm tôi rất thích. Gần như tôi thấy kiêu hãnh đã được nhúng tay vào chơi trò số mệnh. Hy vọng anh hiểu rõ là anh vừa tiết lộ đôi điều bất thường của mình cho tôi, cái “bóng tương tượng” của anh, cái “hình vẽ ảo” của anh. Chính cống đây là “Đời tư kiêu Leo, nhà tâm lý học ngôn ngữ”. Hôm nay tôi đã quá mệt để đưa ra một bình luận khả dụng. Nhưng ngày mai tôi sẽ gửi anh một bản phân tích nghiêm túc, nếu anh cho phép. Nghĩa là có các điểm 1) 2) 3) v.v... Chúc anh ngủ ngon, và mơ những điều ý nghĩa. Nghĩa là không mơ thấy Marlene, tôi muốn khuyên anh như vậy. Emmi. Hôm sau

Chủ đề: Marlene Chúc anh một buổi sáng đẹp trời, Leo. Cho phép tôi nói thẳng một chút, không rào trước đón sau nhé?

1) anh là một người đàn ông chỉ có thể quan tâm đến phụ nữ khi khởi đầu và lúc kết thúc: khi anh muốn chinh phục cô ta và ngay trước khi cô ta vĩnh viễn vượt khỏi tay anh. Quãng thời gian ở giữa – còn được gọi là thời gian chung sống – đối với anh quá tẻ nhạt hoặc quá mệt mỏi. Đúng không? 2) tuy

rằng (lần này), như nhờ một phép lạ, anh vẫn còn là trai tân, song nếu muốn tổng được một tay phi công Tây Ban Nha ra khỏi giường của cô-vợ-sắp-vào-quá-khứ thì anh cũng có thể thần nhiên tiến lên xe hoa. Điều này cho thấy sự thiếu tôn kính trước lời thề nguyên ngày thành hôn. Đúng không?

3) anh đã từng có một đời vợ rồi. Đúng không? 4) tôi hình dung anh rõ rệt trước mắt, thấy anh đọc thư tình và ngắm ảnh cũ trong vòng tay ấm áp dịu dàng của lòng thương hại với chính mình, thay vì làm gì đó khiến phụ nữ nhận ra ở anh một nét lảng bãng tình yêu hay nỗi khát khao ngấp ngừng muốn tìm quan hệ dài lâu.

5) và, đúng lúc đó thì bức thư điện tử định mệnh CỦA TÔI nhảy xổ vào hộp thư của anh vốn dĩ đang quyết định tồn tại hay không tồn tại. Tựa như đúng vào thời điểm lý tưởng nhất của mọi thời điểm, rốt cục tôi đã nói ra điều mà Marlene nhất định đã ngấp ngừng muốn thốt ra từ mấy năm nay: LEO, CHẤM DỨT RỒI, VÌ ĐÃ BẮT ĐẦU BAO GIỜ ĐU! Hay nói một cách khác, ngoắt ngoéo hơn, thơ mộng hơn, xúc động hơn: “Chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành. Emmi Rothner”. 6) nhưng giờ đây, Leo thân mến, hãy làm một nghĩa cử ấn tượng. Anh trả lời Marlene. Anh khen ngợi quyết định của Marlene. Anh nói: MARLENE, EM NÓI ĐÚNG, CHẤM DỨT RỒI, VÌ ĐÃ BẮT ĐẦU BAO GIỜ ĐU! Hay nói một cách khác, ngoắt ngoéo hơn, cả quyết hơn, mạnh mẽ hơn: “Chị Emmi Rothner thân mến, chúng ta quen nhau còn ít hơn là số 0 tròn trĩnh, tuy vậy tôi rất biết ơn đã được chị gửi cho bức thư tập thể thăm thiết và vô cùng độc đáo! Chị nên biết rằng tôi yêu thư tập thể gửi đến một tập thể mà tôi không phải thành viên. Kính chào. Leo Leike”. – Leo thân, anh quả là một kẻ bại trận giỏi giang, lịch lãm, đầy phong thái đến ngạc nhiên.

7) giờ thì đến một câu hỏi sinh tử: anh vẫn muốn tôi viết e-mail cho anh chứ? Chúc anh một sáng thứ Hai tốt lành, Emmi. 2 tiếng sau

Trả lời: Chúc chị ăn ngon, Emmi!

Về điểm 1): tôi không có lỗi khi làm chị nhớ đến một người đàn ông, người rõ ràng đã làm chị thất vọng – một cách lịch thiệp, như chị miêu tả trong điểm 1). Chị không nên tin rằng chị hiểu tôi hơn chị có thể hiểu tôi! (Chị không thể hiểu tôi đâu). Về điểm 2): một khi đã nói đến cuộc đào tẩu cuối cùng của tôi đến với lời hứa yêu đương: thôi thì tôi cũng không làm được gì hơn, ngoài tự mắng mình là “thằng ngố”. Nhưng cái cô Emmi nghiêm ngặt và cao đạo có cỡ giày 37 kia lại còn bồi thêm một cú đấm vót danh dự của lời thề nguyên ngày thành hôn, hình như vừa nhúu mày vừa sùi bọt mép.

Về điểm 3): xin lỗi, chị nhầm. Tôi chưa có gia đình bao giờ! Chị? – đã vãi

lần, đúng không? Về điểm 4): lại người đàn ông ở điểm 1) mà tôi đã khiến chị nhớ đến. Cái người đàn ông tha đọc các bức thư tình lạc hậu với thời cuộc còn hơn chúng mình cho chị thấy một tình yêu bền bỉ. Thậm chí, hình như có nhiều đàn ông như vậy trong đời chị.

Về điểm 5): vâng, đúng lúc thư chúc Giáng Sinh của chị xuất hiện thì tôi cảm thấy đã mất Marlene. Về điểm 6): Emmi, ngày đó tôi trả lời chị để quên đi thất bại của mình. Và cho đến hôm nay tôi vẫn coi cuộc trò chuyện với chị là một phần nhỏ trong phác đồ điều trị căn bệnh mang tên Marlene.

Về điểm 7) có chứ, chị vẫn viết cho tôi nhé! Hãy lấy ngòi bút cào hết mọi thất vọng của chị về đàn ông ra khỏi tâm hồn. Hãy thả phanh mà tự mãn, mà cay độc, mà vui trên đau khổ của người khác. Nếu sau đó chị thấy trong người khá hơn thì địa chỉ e-mail của tôi đã hoàn thành sứ mệnh. Còn nếu không thì chị hãy tự thưởng cho mình (hay cho bà cụ) lần nữa một hợp đồng đặt báo Like dài hạn và cắt bég Leike đi. Chúc chị buổi sáng thứ hai tốt lành. Leo. 11 phút sau

Trả lời: Ôi ôi ôi! Tôi đã xúc phạm anh! Tôi không muốn thế. Tôi tưởng anh sẽ chịu đựng được. nhưng tôi đã quá tay với anh. Tôi sẽ rút lui. Chúc anh ngủ ngon. Emmi.

TB: về điểm 3) thì tôi mới lập gia đình một lần – và vẫn còn gia đình ấy..

1 tuần sau Chủ đề:

Hôm nay trời xấu phát tởm, đúng không? Chào. E. 3 phút sau

Trả lời: 1) mưa

2) tuyết 3) mưa tuyết

Chào. Leo. 2 phút sau

Trả lời: Anh vẫn giận đấy à?

50 giây sau Trả lời:

Chưa bao giờ. 30 giây sau

Trả lời: Hay anh không thích trò chuyện với phụ nữ có gia đình?

1 phút sau Trả lời:

Có chứ! Nhưng đôi khi tôi ngạc nhiên, tại sao phụ nữ có gia đình lại thích trò chuyện với đàn ông lạ hoắc như tôi. 40 giây sau

Trả lời: Anh có nhiều phụ nữ như vậy trong hộp thư à? Tôi là tiểu tiết thứ bao nhiêu trong phác đồ điều trị căn bệnh mang tên Marlene của anh?

50 giây sau Trả lời:

Khá lắm, Emmi, chị đã dần dần lấy lại phong độ đấy. Lúc này tôi thấy chị tương đối hệt hơi, nhỏ nhẹ và nhút nhát. Nửa tiếng sau

Trả lời: Leo thân, nghiêm túc nhé, tôi có nhu cầu muốn được chia sẻ cùng anh: tôi thành thật hối hận vì e-mail 7 điểm của tôi viết hôm thứ Hai mới đây. Tôi đã đọc lại nó vài lần và buộc phải thú nhận: khẽ đọc lên, tôi thấy nó thực sự kinh tởm. Vấn đề là, anh không thể biết, khi tôi nói điều ấy ra thì tôi như thế nào. Nếu như anh thấy tôi lúc đó thì anh sẽ không thể giận tôi được. (Ít nhất là tôi tự huyễn hoặc mình như vậy). Anh hãy tin tôi: tôi không hề là con người thất vọng. Mọi thất vọng của tôi về đàn ông nằm trong giới hạn đương nhiên của họ. Có nghĩa là: đương nhiên có những đàn ông với trình độ giới hạn. Nhưng tôi là người may mắn. Về mặt này thì tôi là người cực kỳ thỏa mãn. Tính cay nghiệt của tôi chủ yếu là thể thao vui đùa chứ không để thanh toán bức bối.

Ngoài ra, tôi tôn trọng việc được nghe anh kể về Marlene. (Thực ra tôi vừa nhận thấy rằng anh chẳng kể gì về Marlene cả. Cô ấy TỪNG là một phụ nữ như thế nào? Trông ra sao? Cỡ giày? Đi loại giày gì?). 1 tiếng sau

Trả lời: Emmi thân, chị đừng giận, nhưng tôi không có hứng thú gì để kể cho chị nghe về thị hiếu giày dép của Marlene. Cô ấy thường đi chân đất ở bờ biển, đó là cái tôi muốn kể cho chị. Tôi phải ngừng tay đây, có khách đến thăm. Chúc chị một ngày tốt lành. Leo.

3 ngày sau Chủ đề: Khủng hoảng

Leo thân mến, thực ra tôi đã nhất quyết đợi nhận e-mail tiếp theo của anh

– chứ không tự viết. Tuy tôi không học môn tâm lý học ngôn ngữ, nhưng trong đầu tôi có hai thứ song hành với nhau. 1): tôi đã tiết lộ cho anh giữa hai dòng chữ là tôi không chỉ có gia đình, mà còn có một gia đình hạnh phúc. 2): phản ứng của anh về tin này là câu trả lời hờ hững nhất kể từ khởi điểm đầy hứa hẹn của mối quan hệ tay đôi ảo mà cho đến nay chúng ta đã có được hơn một năm. Rồi sau đó là anh biến mất tăm. Liệu có phải vì anh không quan tâm đến tôi nữa? Liệu có phải anh không quan tâm đến tôi nữa, vì tôi đã đầu vào đấy? Liệu có phải anh không quan tâm đến tôi nữa, vì thêm vào đó, tôi đã có một “gia đình hạnh phúc”? Nếu đúng thế, anh hãy là “đàn ông chính hiệu” để nói cho tôi biết. Thân. Emmi. Hôm sau

Chủ đề: LEO?

Hôm sau Chủ đề:

LEEEEEEEEEEOOOOOOOO? ĐU RỒỒỒỒỒI???????

Hôm sau Chủ đề:

Đồ đều! 2 ngày sau

Chủ đề: Mấy dòng dễ thương của Emmi Chào Emmi! Một cảm giác tuyệt trần khi quay về sau một chuyến đi dự hội thảo mệt nhọc, từ cái thành phố Bucharest không được Chúa ban nhiều nét hấp dẫn và cũng èo uột về màu sắc, đã thế lại đúng vào cái mùa được gọi một cách trớ trêu là mùa Xuân (bão tuyết, lạnh như cắt), về đến nhà, bật luôn computer lên, mở hộp thư, bới trong cái đống 500 tin tức tăn tăn với các thông điệp từ thừa thãi cho đến ngu xuẩn để lọc ra được bốn e-mail của quý bà Rothner vốn được kính trọng nhờ năng khiếu ngôn ngữ, cách thể hiện và chương trình nhiều điểm, hấp tấp như một con gấu Bắc Cực vừa tan băng đón mừng mấy dòng dễ thương, tình cảm, hài hước, nhân hậu. Khấp khởi mở thư, và cái gì đập cùng lúc vào cả hai mắt: ĐỒ ĐỀU! Cảm ơn lời chào mừng!

Emmi, Emmi! Lại một lần nữa chị suy từ chuyện nọ ra chuyện kia. Nhưng tôi buộc phải làm chị thất vọng: tôi hoàn toàn không có vấn đề gì khi chị “đã đầu vào đấy một cách may mắn” cả. Chưa bao giờ tôi có dự định làm quen chị sâu hơn, sâu hơn khả năng trao đổi thư điện tử cho phép. Tôi cũng không hề muốn biết mặt mũi chị ra sao. Từ những dòng chị gửi, tôi tự tạo ra một hình ảnh của chị. Tôi lắp ghép một Emmi Rothner cho riêng tôi. Trước mắt tôi, về tổng quát chị vẫn giống như ngày đầu chúng ta liên lạc với nhau, bất kể chị đã ba lần lập gia đình một cách bất hạnh, năm lần may mắn ly dị, hay ngày nào cũng vui sướng vì “còn tự do” và đêm thứ Bảy nào cũng tung bừng quây phá như những kẻ còn son rỗi. Tuy nhiên tôi lấy làm tiếc mà xác nhận rằng mối quan hệ với tôi đã quấy đảo chị thực sự. Thêm vào đó, còn

một điều làm tôi ngạc nhiên: cái gì đã khiến một phụ nữ có gia đình hạnh phúc, không hề bị đàn ông coi là vỡ mộng – mà lại còn đầy tính châm biếm hài hước, tự chủ cuộc đời, duyên dáng, tự tin, có cỡ giày 37 – đi trò chuyện thân thiết về chuyện đời tư với một gã đàn ông lạ có phong thái giáo sư, đôi khi cau có, sợ mọi quan hệ, dễ lâm vào khủng hoảng, kém hài hước? Chồng chị nói gì về chuyện này?

2 tiếng sau Trả lời:

Trước tiên hãy nói về điểm quan trọng nhất: Gấu Bắc Cực Leo đã từ Bucharest về! Nhiệt liệt đón chào! Anh thứ lỗi cho chữ “đồ đều”, nhưng nó có lý do rõ ràng. Tôi làm sao mà biết được là đang liên quan với một người đàn ông có tính khí ngoài trái đất, nghĩa là không thất vọng khi biết cô bạn viết thư trung thành ác khẩu một cách hãnh tiến đã đầu vào đây? Làm sao tôi biết là đang liên quan với một người đàn ông thà “lắp ghép một Emmi Rothner cho riêng mình” còn hơn làm quen với người bằng xương bằng thịt? Về khía cạnh này, tôi xin được phép khiêu khích anh một chút: có lắp ghép với trí tưởng tượng phong phú đến mấy thì, thừa nhà tâm lý học ngôn ngữ Leo, cũng không thể bằng được Emmi Rothner bằng xương bằng thịt đâu. Anh cảm thấy bị khiêu khích? Không à? Tôi biết mà. Tôi còn ngại là ngược lại: anh khiêu khích tôi, Leo ạ. Anh có một kiểu khác đời, nhưng cực kỳ bền bỉ để làm mình ngày càng bí hiểm hơn trong mắt tôi: anh vừa thích biết hết, vừa không muốn biết gì về tôi. Anh nói ra “mối quan tâm như phát điên” – tùy tâm trạng lúc nào – và sự hờ hững bệnh lý của anh đối với tôi. Nó làm tôi vừa bực vừa thích. Hiện tại: đang thích. Tôi công nhận. Nhưng có thể anh là một con sói xám (Romania) cô đơn, khó gần, nay đây mai đó, không dám nhìn vào mắt phụ nữ, khiếp đảm trước mỗi cuộc chạm trán thực sự, liên tục phải tạo cho mình một thế giới tưởng tượng vì bất lực trong môi trường có thực hiện hiện trước mắt. Có thể anh là người có vấn đề trầm trọng với phụ nữ. Hừm, ước gì tôi được hỏi trực tiếp Marlene. Anh có số điện thoại hiện tại của cô ấy không, hay của tay phi công Tây Ban Nha? (Đùa đấy, đề nghị đừng có giận ba ngày liền).

Không, Leo, đơn giản là tôi cứ như bị anh bỏ bùa. Tôi thích anh. Thậm chí rất thích! Rất, rất, rất thích! Và tôi không thể tin là anh không muốn gặp tôi. Nói vậy không có nghĩa là chúng ta nên gặp nhau thực sự. Tất nhiên là không! Nhưng nếu được thì tôi cũng muốn biết trông anh ra sao, vì điều đó sẽ giải thích một số khúc mắc. Ý tôi là, nó sẽ lý giải tại sao anh viết như anh vẫn viết. Vì anh trông như một người vẫn viết như anh. Và tôi cũng cực kỳ tò mò muốn biết một người viết như anh thì sẽ trông ra sao. Đó là những điều sẽ

được lý giải. Nhân tiện nói về lý giải: thực ra tôi không muốn nói về chồng tôi ở đây. Anh có quyền kể về các cô gái của anh (nếu những cô ấy không chỉ tồn tại trong hộp thư). Tôi cũng có thể cho anh vài lời khuyên tốt, tôi có khả năng xuất sắc đoán biết phụ nữ nghĩ gì, vì tôi là phụ nữ. Còn chuyện chồng tôi... Thôi được, tôi cho anh biết: chúng tôi có một quan hệ hài hòa, tuyệt vời, hai đứa con (do anh ấy ân cần đem đến để tránh cho tôi phải vất vả mang thai). Nói chung chúng tôi không có bí mật gì phải giấu nhau. Tôi có kể với anh ấy là tôi thường trò chuyện với một “nhà tâm lý học ngôn ngữ dễ thương” qua e-mail. Anh ấy hỏi: em muốn làm quen anh ta không? Tôi trả lời: không. Anh ấy hỏi tiếp: thế nghĩa là sao? Tôi: chả sao cả. Anh ấy: thế à – và chấm hết. Anh ấy không muốn biết thêm, còn tôi không muốn kể thêm. Tôi cũng không muốn kể thêm về anh ấy, được không ạ?

Gấu Bắc Cực thân mến, bây giờ hỏi về anh: trông anh ra sao? Cho tôi biết đi, xin anh đây!!! Thân ái, Emmi. Hôm sau

Chủ đề: Thử Emmi thân, tôi cũng khó rút khỏi trò liên tục thay đổi nóng lạnh của chị. Ai trả tiền cho thời gian mà chúng ta ngồi chuyện trò cùng nhau (mà thiếu nhau) nhỉ? Và chị làm sao kết hợp được chuyện này với công việc và gia đình? Tôi đoán là hai con chị mỗi đứa còn nuôi tối thiểu ba con sóc chuột hay thứ gì tương tự. Chị lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi để bận bịu với loài gấu Bắc Cực xa lạ?

Vậy là chị muốn biết mặt mũi tôi ra sao bằng được? Được thôi, bây giờ tôi sẽ đưa ra một khẳng định và đề nghị một trò chơi với chị. Thú thật, đây là một trò chơi điên rồ, nhưng chị cũng nên biết đến một khía cạnh khác của tôi. Bắt đầu nhé: tôi cá là, lấy một ví dụ, trong số hai mươi phụ nữ, tôi sẽ nhận ngay ra người duy nhất là Emmi Rothner, trong khi chị không bao giờ đoán được Leo Leike thật trong cùng số lượng đàn ông. Ta có nên tiến hành thử nghiệm này không? Nếu chị đồng ý, ta sẽ cùng nhau nghĩ ra một phương thức thích hợp. Chúc chị một buổi sáng tốt lành, Leo. 50 phút sau

Trả lời: Tất nhiên là ta sẽ làm thử nghiệm này! Anh là một người ưa phiêu lưu thực sự! Thoạt tiên tôi nghi ngại, nhưng anh đừng vì vậy mà phật ý với tôi nhé: tôi dự đoán là sẽ hoàn toàn không ưa bề ngoài của anh, Leo thân mến ạ. Và khả năng đó rất lớn, vì về nguyên tắc tôi không ưa đàn ông, trừ một số ngoại lệ (thường là người đồng tính). Ngược lại thì – hừm, có lẽ tôi không nên nói ra thì hơn. Anh tưởng tượng là sẽ nhận ra tôi ngay lập tức. Vậy anh đã có một hình dung về tôi. Anh đã có lần nói thế nào nhỉ? “42 tuổi, thấp, nhỏ người, hiếu động, tóc ngắn màu sẫm”. Thế thì ngay bây giờ tôi chúc anh nhiều may mắn khi nhận diện! Ta làm thế nào đây? Ta gửi cho nhau hai mươi

tám hình, trong đó có hình của mình? Thân ái. Emmi.

2 tiếng sau Trả lời:

Emmi thân, tôi đề nghị chúng ta gặp nhau, nhưng không biết sẽ gặp nhau, nghĩa là tôi và chị lẫn lộn trong đám đông. Ví dụ như chúng ta có thể chọn tiệm Cà phê Huber ở phố Ergelt trong khuôn viên hội chợ. Nhất định chị biết tiệm ấy. Ở đó liên tục có đủ loại người ra vào. Ta sẽ chọn một quãng thời gian là hai tiếng, có thể vào một buổi chiều Chủ nhật, và ta sẽ có mặt trong quãng thời gian đó. Do liên tục có nhiều người ra vào và phòng khách kín người nên chuyện chúng ta tìm cách phát hiện nhau sẽ không gây chú ý. Về sự thất vọng tiềm năng của chị – trong trường hợp bề ngoài của tôi không hợp mong muốn của chị – ý của tôi là sau cuộc gặp gỡ này chúng ta cũng không nhất thiết phải giải mã bí mật về bề ngoài của mình. Thú vị là, liệu có thể và nhờ vào đâu mà người này tin là đã nhận ra người kia, chứ không phải bề ngoài thực sự của hai người ra sao, ý tôi là thế. Tôi nhắc lại lần nữa: tôi không muốn biết mặt chị. Tôi chỉ muốn nhận ra chị. Và tôi sẽ làm được. Ngoài ra, tôi không giữ nguyên lời miêu tả nhân dạng ngày xưa nữa. Đối với tôi, chị đã trở ra một chút (mặc dù có chồng con), thừa chị Emma Rothner.

Còn một điều này nữa: tôi rất vui mừng khi chị trích dẫn từ các e-mail ngày xưa của tôi. Điều đó có nghĩa là nhất định chị đã giữ lại chúng. Tôi hiểu điều đó như một lời khen vậy. Chị nghĩ gì về ý tưởng gặp nhau của tôi? Thân ái. Leo.

40 phút sau Trả lời:

Leo thân, có một vấn đề đây: nếu anh nhận ra tôi thì anh sẽ biết mặt tôi. Nếu tôi nhận ra anh thì tôi biết mặt anh. Nhưng anh đâu có muốn biết trông tôi ra sao? Và tôi sợ rằng tôi sẽ không ưa anh. Phải chăng đó là điểm kết trong câu chuyện hồi hộp của chúng ta? Hay hỏi một cách khác: chúng ta bỗng dưng phải cấp thiết gặp nhau, để rồi sau đó không phải viết cho nhau nữa? Nếu vậy thì giá phải trả cho sự tò mò của tôi quá cao. Thà cứ ẩn danh và từ nay đến chết còn được nhận thư của Gấu Bắc Cực. Chụt. Emmi. 35 phút sau

Trả lời: Chị đã nói ra rất hay! Tôi không lo lắng gì về vụ ta gặp nhau. Chị sẽ không nhận ra tôi. Còn tôi thì có một hình dung rõ ràng về chị, và chắc chắn nó sẽ được khẳng định. Nhưng, giả sử hình ảnh của chị trong tôi (trái với mong đợi) không chính xác, lúc đó thì đằng nào tôi cũng không nhận ra chị. Vậy thì tôi cứ thế giữ nguyên hình ảnh tưởng tượng. Cũng chụt. Leo.

10 phút sau Trả lời:

Sư phụ Leo, chuyện anh tin chắc đã biết mặt mũi tôi ra làm sao làm tôi

điền lên được! Anh làm như vậy là hơi xấu đấy. Vâng, tôi phải nói ra câu ấy cho đỡ tức. Thêm một câu hỏi nữa: khi anh ngắm hình tượng tượng rất rõ nét của tôi, Leo, ít nhất thì anh cũng thấy thích chứ? 8 phút sau

Trả lời: Thích, thích, thích. Có thực sự quan trọng không?

5 phút sau Trả lời:

Có, vô cùng quan trọng, thưa nhà thần học đạo đức. Ít nhất là quan trọng với tôi. Tôi muốn 1): thích người khác. Và tôi muốn 2): được người khác thích. 7 phút sau

Trả lời: Nếu 3): chị thích chính mình – thì chưa đủ à?

11 phút sau Trả lời:

Không, tôi là một người quá khiêm tốn để thích được chính mình. Ngoài ra, người ta dễ thích chính mình hơn một chút, nếu được người ngoài thích. Tôi đoán 4): anh muốn chỉ được hộp thư của anh thích thôi, đúng không? Nó vốn kiên nhẫn mà. Thậm chí còn không đòi hỏi anh phải đánh răng. À mà anh còn răng nữa không? Hay cũng không quan trọng? 9 phút sau

Trả lời: Thế là rốt cục tôi cũng gây được xáo động trong vòng tuần hoàn tim mạch của Emmi. Để tạm chấm dứt đề tài này: tôi cực kỳ thích hình ảnh chị trong gương, nếu không thì tôi đã không hay nhớ đến nó. Emmi thân mến ạ.

Hôm sau Chủ đề: Nâng ly

Chào Leo, xin lỗi đã quấy rầy anh muộn. Anh có tình cờ đang trên mạng không đấy? Ta uống một ly vang đỏ nhé? Anh phải biết, đây là ly thứ ba của tôi rồi đấy. (Nếu anh không bao giờ uống vang thì cứ nói dối tôi đi, và hãy nói là thỉnh thoảng anh uống một ly hay một chai vang, nghĩa là mọi chuyện đều có điều độ và không mục đích. Vì có hai loại đàn ông mà tôi không nghĩ được: nát rượu và khắc kỷ). Trả lời:

Tôi sẽ còn uống một ly thứ tư trước khi bất tỉnh. Dịp cuối cùng của anh hôm nay đấy. Trả lời:

Đáng tiếc. Anh đã lỡ một dịp. Tôi nhớ anh. Chúc ngủ ngon. Hôm sau

Chủ đề: Đáng tiếc Emmi thân, thực sự đáng tiếc là tôi lỡ mất tiết mục nửa đêm của chúng ta trước màn hình máy tính. Nếu có mặt thì nhất định tôi đã uống một ly cùng chị, để chúc sức khỏe chị và chống lại sự ản danh ảo. Vang trắng có được không? Tôi thích vang trắng hơn vang đỏ. Không, may là tôi không buộc phải nói dối chị: tôi không hay say mà cũng không ưa khổ hạnh. Nghĩa là thà mười lần say hơn một lần khổ hạnh, thích gấp mười lần và thường xuyên gấp hai mươi lần. Chẳng hạn như Marlene (chị còn nhớ chứ?), Marlene không uống một giọt rượu. Cô ấy không chịu được cồn. Và tệ hơn

nữa: cô ấy không chịu được giọt cồn nào mà tôi uống vào miệng. Chị hiểu không? Đó là những chuyện khiến người ta bắt đầu xa cách nhau trong cuộc sống tình cảm. Khi uống người ta cần hai người hoặc không uống nữa.

Vậy thì, như đã nói: tiếc ơi là tiếc đã không đón nhận được lời mời đầy quyến rũ của chị đêm qua. Tôi về nhà quá muộn. Để dịp khác vậy. Bạn nhậu online tiềm năng của chị. Leo. 20 phút sau

Trả lời: Anh về nhà quá muộn? Leo, Leo, anh làm trò gì ban đêm thế? Đừng nói là một kế nhiệm của Marlene đang xuất hiện nhé. Nếu đúng thế thì anh phải cho tôi biết cận kề về người phụ nữ ấy ngay lập tức, để tôi can anh đừng dây vào. Vì linh tính cho tôi biết, hiện tại anh không nên bị trói buộc, anh chưa đủ chín cho một quan hệ mới. Chả gì thì anh đang có tôi. Và hình ảnh tương tượng của anh về tôi chắc chắn gần hình ảnh phụ nữ lý tưởng hơn là một cô gái vớ vẩn nào đó mà tôi đoán là anh làm quen tại một quán bar bọc gấm đỏ (dành cho loại gấu Bắc Cực cô đơn có dáng dấp giáo sư) lúc hai giờ sáng, hoặc vào một thời khắc muộn mằn nào đó. Vậy thì trong thời gian tới anh nên ở nhà, chúng ta sẽ cùng lúc nâng một ly rượu vang lúc nửa đêm chúc nhau sức khỏe (vâng, cho phép ngoại lệ là vang trắng cũng được). Sau đó anh sẽ mệt và đi ngủ để hôm sau có đủ sức khỏe mà viết e-mail cho Emmi Rothner, vị nữ chúa tương tượng của anh. Ta làm như thế nhé?

2 tiếng sau Trả lời:

Emmi thân, ơn Chúa, thật dễ chịu khi lại được chứng kiến một màn mộng diệu kỳ của cảnh ghen tuông. Tôi biết rồi: tất nhiên chỉ là một dàn cảnh sáng tác thôi, nhưng tôi vẫn sung sướng tận hưởng. Về những mối phụ nữ quen biết của tôi: xin đề nghị là chúng ta hãy xử lý đề tài này như với chồng con của chị và sáu con sóc chuột. Đơn giản là nó không có chỗ ở đây! Ở đây chỉ có hai chúng ta cho hai chúng ta. Ta sẽ giữ mối liên hệ này cho đến khi không muốn viết nữa hoặc không viết được nữa. Tôi không tin mình là người chấm dứt. Chúc chị một ngày Xuân đẹp trời. Leo của chị. 10 phút sau

Trả lời: Tôi vừa chợt nhớ ra một chuyện: trò hẹn hò và nhận dạng của chúng ta đi đến đâu rồi nhỉ? Anh không muốn nữa sao? Tôi có phải thực sự lo nghĩ vì đám nanh xanh mỡ đỏ mắt thâm quầng vì thức đêm ở quán bar bọc gấm đỏ không? Vậy thì ngày kia được không, Chủ nhật, ngày 25/3, từ 15 giờ, trong tiệm Cà phê Huber đông đúc? Ta làm thế nhé! Emmi.

20 phút sau Trả lời:

Nhất định rồi, Emmi thân mến. Tôi sẽ vui mừng nhận ra chị. Nhưng cuối tuần tới tôi có kế hoạch khác rồi. Tối mai tôi phải đi Praha ba ngày, có thể nói là việc hoàn toàn “riêng tư”. Nhưng Chủ nhật tuần sau ta có thể bắt tay vào

trò chơi vui vẻ nọ. 1 phút sau

Trả lời: ĐI PRAHA VỚI AI?

2 phút sau Trả lời:

Không phải đâu, Emmi, nói thật đây. 35 phút sau

Trả lời: Được, như anh muốn (hay không muốn). Nhưng đừng đem một trái tim tan vỡ quay về nhé! Praha là đất lý tưởng cho tương tư đấy, nhất là vào cuối tháng Ba: trời đất xám xịt, và buổi tối người ta vào một quán hàng có tường lát thứ gỗ nâu sẫm nhất thế giới, một tay bồi bàn trầm cảm rảnh việc, kỳ thực đã chết từ sau khi phục vụ chuyến thăm chính thức của Brezhnev, bánh bột hấp và bia đen. Xong là hết. Sao anh không bay qua Roma? Ở đó nắng hè sẽ đón chào anh. Nếu được chọn thì tôi sẽ bay qua Roma với anh.

Trò chơi nhận dạng của chúng ta thì phải đợi chút nữa. Từ thứ Hai, tôi đi trượt tuyết một tuần. Dĩ nhiên, anh là người bạn viết thư tin cậy của tôi nên được tôi cho biết: đi với một đứa chồng và hai đứa con. (Và không đem theo sóc chuột!) Hàng xóm nhận trông coi Wurlitzer. Đó là con mèo đực phì nộn nhà tôi. Nó ghét trượt tuyết nên phải ở nhà. Chúc anh một buổi tối tuyệt vời. Emmi. 5 tiếng sau

Trả lời: Anh đã về nhà rồi hay còn ở quán bar bọc gấm nào đó? Chúc ngủ ngon. Emmi.

4 phút sau Trả lời:

Tôi đã ở nhà. Và đợi lúc bị Emmi giám sát. Xong rồi, giờ thì tôi có thể yên tâm đi ngủ được rồi. Vì sáng mai tôi đã phải lên đường sớm nên bây giờ tôi chúc chị và gia đình một tuần trượt tuyết thoải mái. Chúc ngủ ngon. Leo.

3 phút sau

Trả lời: Anh có mặc pyjama không? Chúc ngủ ngon. E.

2 phút sau Trả lời:

Chị khóa thân đi ngủ thật sao? Chúc ngủ ngon. L. 4 phút sau

Trả lời: Ê, sư phụ Leo, quả là một câu hỏi khêu gợi. Không mục sở thị thì tôi sẽ không tin là anh dám hỏi như thế. Để khỏi làm hỏng không khí hòa hợp vừa nảy nở giữa chúng ta, tốt hơn hết là tôi sẽ không hỏi pyjama của anh trông ra sao. Chúc anh ngủ ngon nhé, và đến thăm một Praha đẹp!

50 giây sau Trả lời:

Nghĩa là chị khóa thân đi ngủ? 1 phút sau

Trả lời: Người ta nhất định muốn biết! Vậy thì, dành riêng cho thế giới tưởng tượng của anh, Leo thân mến: còn tùy thuộc vào ngủ cạnh ai. Giờ thì hãy tận hưởng Praha với một người bên cạnh! Emmi.

2 phút sau Trả lời:

Với hai người bên cạnh! Tôi đi cùng một người bạn cũ và người yêu của cô ấy. Leo. (Tôi tắt máy đây). 5 ngày sau

Chủ đề: Emmi thân, chị có lên mạng khi đi trượt tuyết không? Chào thân ái. Leo.

TB: Chị đã đoán trúng về Praha, đôi bạn của tôi đã quyết định chia tay nhau. Roma có lẽ còn tệ hơn. 3 ngày sau

Chủ đề: Emmi thân, chị từ từ quay về được rồi đấy. Tôi thấy nhớ các e-mail giám sát của chị. Dạo này tôi chẳng vui thú gì nữa khi la cà đêm đêm ở các quán bar bực gần đó.

Hôm sau Chủ đề:

Chỉ đề chị có ba e-mail của tôi trong hộp thư. Thân ái. Leo. (Hôm qua, riêng cho chị hay ít nhất vì nghĩ đến chị, tôi đã mua một bộ pyjama mới). 3 tiếng sau

Trả lời: Chị không viết cho tôi nữa à?

2 tiếng sau Trả lời:

Chị chưa có điều kiện viết cho tôi, hay chị không muốn viết cho tôi nữa? 2 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Tôi cũng có thể đổi bộ pyjama, nếu đó là lý do.

40 phút sau Trả lời:

Trời ơi Leo, anh quả là dễ thương!!! Nhưng những gì chúng ta đang làm ở đây thực vô nghĩa. Nó không phải là một trích lục từ cuộc sống thực. Trượt tuyết của tôi mới là một trích lục từ cuộc sống thực. Không phải trích lục tiêu biểu nhất, nhưng là một trích lục tiêu biểu, và tôi thú nhận là tôi không hề muốn khác, và tôi muốn nó như chính nó, và được như thế là ổn. Bọn trẻ con hơi nhiều, nhưng đó là nghĩa vụ của con trẻ mà. Thêm nữa, chúng không phải là con tôi, và đôi khi chúng cũng lấy chuyện đó ra để oán thán tôi. Nhưng kỳ nghỉ được như thế là ổn. (Tôi đã kể cho anh biết là kỳ nghỉ ổn, hay chưa kể?). Leo, ta hãy thành thực: tôi là hình ảnh tưởng tượng đối với anh, cái thực nhất trong hình ảnh đó chỉ là mấy chữ cái đã được anh, theo nghĩa tâm lý học ngôn ngữ, đưa vào một mối quan hệ hay ho. Đối với anh, tôi cũng chỉ như sex qua điện thoại, tuy không có sex mà cũng chẳng có điện thoại. Vậy nó là sex qua computer, nhưng không có sex và không có hình để tải xuống. Và đối với tôi thì anh là một trò tiêu khiển, là một dịch vụ hâm lại trò tán tỉnh. Tôi có thể làm những gì tôi thiếu: tôi có thể trải nghiệm những bước chập chững tiếp cận đầu tiên (mà không bắt buộc thực sự tiếp cận). Duy chỉ khác là hai chúng ta, dù đã tiến đến bước hai hay bước ba của

quán trình tiếp cận, không được phép tiếp cận. Tôi nghĩ là ta nên từ từ dừng chân. Không thì sẽ hơi lố bịch. Ta không còn ở tuổi mười lăm nữa, càng đúng hơn đối với tôi, nhưng dù nhìn thế nào thì cả hai chúng ta cũng không ở tuổi ấy nữa.

Leo, xin nói với anh một câu nữa. Trong tuần đi nghỉ trượt tuyết với gia đình, một tuần lễ đôi khi bức mình nhưng nhìn chung là vô cùng tươi đẹp, bình yên, hài hòa, vui vẻ, thậm chí có những lúc lãng mạn này, tôi thường phải nhớ đến con gấu Bắc Cực lạ mặt tên là Leo Leike. Thế là không ổn. Thế là bệnh hoạn, phải không? Ta nên chấm dứt thì hơn? (Emmi hỏi). 5 phút sau

Trả lời: À quên, tôi rất tiếc cho đôi bạn của anh. Đúng đây, Roma có lẽ còn tệ hơn.

2 phút sau Trả lời:

Bộ pyjama mới trông thế nào? Hôm sau

Chủ đề: Gặp nhau Emmi thân, ta có nên ít nhất là làm cho xong “buổi gặp nhận dạng” nữa không? Có lẽ sau đó chúng ta sẽ ít nhiều dễ dàng quên đi hơn “sự tiếp cận không được phép” ấy. Emmi, tôi không thể đơn giản cứ thế chấm dứt nghĩ đến chị bằng cách ngừng viết thư và ngừng đợi thư chị. Thế thì kém cỏi và thực dụng quá. Ta làm nốt cuộc thử nghiệm nhé! Chị nghĩ sao? Thân ái. Leo.

(Không thể miêu tả bộ pyjama mới, người ta phải nhìn và sờ vào). 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Chủ nhật tới, từ 15 đến 17 giờ, ở tiệm Cà phê Huber? Thân ái, Emmi.

(Leo, Leo, chuyện bộ pyjama “phải nhìn và sờ vào” là một kiểu tán tỉnh lộ liễu. Giả sử không phải do anh viết thì tôi đã nói: một trò tán tỉnh trắng trợn!) 50 giây sau

Trả lời: Được, tốt đấy! Nhưng ta không được bước vào tiệm đúng 15 giờ và rời khỏi đó đúng 17 giờ. Và cũng không được vừa đi vừa nhòm ngó tìm kiếm. Nói chung là không làm gì khác thường khả dĩ tự tiết lộ. Nếu bất giác phát hiện, chị không được bộc phát bước đến hỏi: anh là Leo Leike phải không? Chúng ta phải thực sự cho mình một cơ may để không nhận ra nhau. Được chứ?

40 giây sau Trả lời:

Đồng ý. 30 giây sau

Trả lời: Nhưng không có nghĩa là từ giờ trở đi đêm nào anh cũng phải bê tha ngoài quán bar bọc gấm.

25 giây sau Trả lời:

Ô kìa, trò ấy chỉ vui khi Emmi Rothner mỗi giờ bắt tôi báo cáo một lần thôi, duy nhất vì tưởng tượng chuyện đó có thể xảy ra. 20 giây sau

Trả lời: Thế thì tôi yên tâm rồi. Chủ nhật. Nhớ nhé!

30 giây sau Trả lời:

Vâng, Chủ nhật! 40 giây sau

Trả lời: Và chớ quên đánh răng!

25 giây sau Trả lời:

Emmi, chị luôn giành quyền được nói lời kết, đúng không? 35 giây sau

Trả lời: Bình thường là thế. Nhưng nếu anh trả lời lần nữa thì tôi nhường lại quyền đó.

40 phút sau Trả lời:

Lời kết cho bộ pyjama. Tôi có viết: “Người ta phải nhìn và sờ vào”. Chị trả lời: “Đó là một trò tán tỉnh trắng trợn”, nếu đó là lời ai đó ngoài tôi ra. Vì vậy tôi phải phản đối. Tôi đề nghị chị trong tương lai nên gọi trò tán tỉnh trắng trợn của tôi là trò tán tỉnh trắng trợn, hết như do người khác làm. Chị cứ để tôi trắng trợn như tôi vẫn thế. Cụ thể: chị nên thực sự sờ vào bộ pyjama của tôi, mát tay vô cùng. Cho tôi xin địa chỉ của chị, tôi sẽ gửi đến cho chị thử sờ. (Vẫn trắng trợn ư?). Chúc chị ngủ ngon. 2 ngày sau

Chủ đề: Kỷ luật Emmi, tôi rất khâm phục, chị là người có kỷ luật! Ngày kia ở tiệm Cà phê Huber nhé. Leo của chị.

3 ngày sau Chủ đề:

Chào Leo, hôm qua anh có đến đó không? 5 phút sau

Trả lời: Tất nhiên!

50 giây sau Trả lời:

Khỉ thật! Tôi đã sợ là anh đến đó. 30 giây sau

Trả lời: Chị sợ gì hả Emmi?

2 phút sau Trả lời:

Tất cả đàn ông bị nghi có thể là Leo Leike đều không thể chấp nhận được, tôi muốn nói là xét về bề ngoài. Xin lỗi, nghe hơi tàn bạo, nhưng tôi nói đúng điều mình nghĩ. Leo, nói thật đi: có đúng thật là hôm qua giữa 15 và 17 giờ anh có mặt trong tiệm Cà phê Huber không? Không phải nấp trong nhà vệ sinh hay phục kích bên tòa nhà đối diện, mà đứng hoặc ngồi hoặc quỳ hoặc nằm hàng hoàng bên quầy bar hay trong tiệm, kiểu gì cũng được? 1 phút sau

Trả lời: Đúng, Emmi, tôi có mặt ở đó thật. Nếu tôi được phép hỏi: những đàn ông nào bị chị nghi có thể là Leo Leike?

12 phút sau Trả lời:

Leo thân mến, tôi khiếp đảm khi phải đi vào chi tiết vụ này. Xin anh vui

lòng cho biết: có phải anh là quý ông – biết nói thể nào cho ý tứ nhỉ – có lông lá xôm xòa toàn thân, phục phịch, hơi lùn, mặc cái T-shirt trắng đã ngả màu nước dưa, quần quanh hông cái áo len giả đồ kiểu dân trượt tuyết, ngồi góc quầy bar và uống Campari hay thứ gì đó màu đỏ đỏ không? Ý tôi là, nếu anh đúng là người đó thì tôi chỉ còn biết thở dài: thị hiếu con người vốn khác nhau. Nhất định có khối phụ nữ thấy dạng người đó là thú vị vô biên và hấp dẫn tuyệt đỉnh. Và tôi không hề phải lo nghĩ, một ngày đẹp trời trong số đó rồi sẽ có một người phụ nữ để kết tơ hồng trăm năm. Nhưng tôi buộc phải thú nhận thẳng thắn là, xin lỗi, anh sẽ không hẳn là kiểu đàn ông để tôi mê mết đâu. 18 phút sau

Trả lời: Emmi thân mến, tôi kính nể sự thẳng thắn quyết liệt và trần trụi của chị lắm, nhưng trong các ưu thế của chị không có điểm “ý tứ”. Rõ ràng là trong mắt chị, bề ngoài của con người có vị thế ưu tiên nhất. Chị cứ làm như cuộc sống ái ân của chị trong mấy thập kỷ tới phụ thuộc vào tác động hấp dẫn nhục thể của người-bạn-e-mail không bằng! Trước tiên, tôi có thể làm chị an tâm: con mãnh thú rậm lông ngồi ở quầy bar ngó nghiêng kiểm thịt tươi không có gì dính dáng đến cá nhân tôi cả. Nhưng chị cứ miêu tả tiếp đi: còn ai nữa mà tôi may mắn không bị nhận dạng lầm? Và tiếp theo là một câu hỏi bổ sung: nếu tôi là một trong những người bị chị coi là “xét về bề ngoài không thể chấp nhận được” thì việc trao đổi e-mail của chúng ta đã chấm dứt chăng?

13 phút sau Trả lời:

Leo thân, không, tất nhiên chúng ta vẫn tiếp tục thả phanh viết thư. Anh biết tôi quá rõ mà: tôi luôn cường điệu khủng khiếp. Tôi đã bập vào là ngày càng hăng máu và không ai cản nổi. Hôm qua tôi không thấy một người đàn ông duy nhất nào khiến tôi thấy hồi hộp xấp xỉ như khi đọc thư anh, Leo thân mến ạ. Và đó chính là điều tôi từng sợ: so với tính cách khiêm nhường, ân cần, nhưng rồi lại rất chắc chắn, đột nhiên cởi mở, dễ thương như gấu Bắc Cực, thậm chí đôi khi còn thoáng vẻ khêu gợi, nói chung là vô cùng tinh tế của anh, thì mấy khuôn mặt nhạt hoét trong tiệm Cà phê Huber chiều Chủ nhật còn cách xa vài năm ánh sáng. 5 phút sau

Trả lời: Có thật là không khuôn mặt duy nhất nào? Hay chị đã bỏ sót tôi?

8 phút sau Trả lời:

Leo thân, anh lại an ủi tôi rồi. Nhưng, xin lỗi, tôi tin chắc đã không bỏ sót người nào không xứng đáng bị bỏ sót. Tôi thấy hai cậu thanh niên xỏ khuyên ở bàn thứ ba bên trái rất dễ thương. Nhưng cả hai đều chưa đến 20. Một chàng trai rất hấp dẫn, có lẽ người duy nhất hấp dẫn, đứng cạnh một thiên

thần kiêu ma cà rồng chân dài tóc vàng hoe phía cuối quầy bar, tay nắm tay. Chàng không muốn và chắc cũng không nhìn gì khác ngoài cô bồ chân dài của mình. Ngoài ra còn có một người thân thiện, vai rộng như một quán quân châu u môn chèo thuyền, nhưng tiếc rằng lúc nào cũng cười ngu ngơ như thiếu năng trí tuệ – không, Leo, đó không phải là anh! Ai nữa nhỉ? Một gã đẩy máy cắt cỏ ngoài vườn, một gã cổ đông hãng bia chuyên sưu tầm lót cốc, một gã xách cặp diplomat vận áo vét của công ty, một gã khách ruột cửa hàng vật liệu xây dựng mà ngón tay đã biến thành mỏ lết, một gã học viên lái tàu lượn có ánh mắt mơ màng như còn thò lò mũi xanh – loại không bao giờ trưởng thành. Nhưng không một đàn ông duy nhất có hào quang cảm hóa. Tôi buộc phải lo sợ đặt câu hỏi: ai trong bọn họ là nhà tâm lý học ngôn ngữ của tôi? Ai là Leo Leike của tôi? Tôi đã đánh mất Leo vào tay quán Cà phê Huber trong buổi chiều Chủ nhật định mệnh này chăng? 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Emmi thân mến, không định kiêu căng, nhưng tôi biết trước là chị sẽ không nhận ra tôi mà!

40 giây sau Trả lời:

LEO, NGƯỜI NÀO LÀ ANH? NÓI ĐI! 1 phút sau

Trả lời: Mai ta nói chuyện tiếp, Emmi thân mến, bây giờ tôi có một lịch hẹn. Chị hãy ơn Chúa lòng lành là đã tìm được người bạn trăm năm của đời mình rồi. À, xin có một nhận định cực kỳ rụt rè: chúng ta còn chưa nói về chị, chị đã nhận thấy thế chưa? Người nào là Emmi Rothner nhỉ? Mai nói tiếp nhé. Thân ái. Leo của chị.

20 giây sau Trả lời:

Sao thế? Anh bỏ tôi một mình lúc này? Leo, anh không thể làm thế với tôi! Quay lại ngay! Ngay lập tức! Xin anh! Nửa tiếng sau

Trả lời: Anh ta không quay lại thật! Có lẽ anh ta là con mãnh thú rậm lông cũng nên...

Hôm sau

Chủ đề: Ác mộng Leo Leike, tôi biết rồi! Tôi vừa thức dậy, mở hôi như tắm. Tôi đã hiểu ra mọi chuyện! Quả là một kế hoạch hoàn hảo. Ngay từ đầu anh đã chắc chắn tuyệt đối là tôi sẽ không nhận ra anh. Không có gì đáng ngạc nhiên: ANH LÀ MỘT BỒI BÀN! Anh là bạn của chủ tiệm, và ông ấy cho phép anh thủ vai bồi bàn hai tiếng đồng hồ, đúng chưa? Tôi cũng biết bồi bàn nào là anh. Thực ra chỉ có một người duy nhất lọt vào vòng ngắm, vì những người khác quá già: anh là người bồi bàn thấp và gầy, đeo kính gọng sừng tròn màu đen!

15 phút sau Trả lời:

Sao nữa? Thất vọng? (À, còn chúc một ngày tốt lành nữa). 8 phút sau

Trả lời: Thất vọng? Tỉnh ngộ! Bị xúc phạm! Cáu! Ăn quả lừa! Anh đã bịp tôi. Tôi cảm thấy bị lừa dối. Anh đã chuẩn bị trò đùa này từ đầu. Chính anh đưa ra đề nghị chọn tiệm Cà phê Huber. Chắc là cả đám nhân viên ở đó sẽ lấy chuyện tôi ra làm trò tiêu khiển mấy tuần liền. Tôi cho đó là chuyện bỉ ổi, đã man. Đó không phải là Leo Leike mà tôi từng quen. Đó không phải là Leo Leike mà tôi đã làm quen ngày nào! Đó không phải là Leo Leike mà tôi muốn làm quen! Đó không phải là Leo Leike mà tôi muốn làm quen thêm một chút xíu nào nữa. Với hành vi này anh đã đập đổ tất cả những gì chúng ta xây dựng nên trong nhiều tháng qua. Vĩnh biệt!

9 phút sau Trả lời:

Ít nhất thì tôi cũng vừa mắt chị chứ? Ý tôi là – xét về bề ngoài! 2 phút sau

Trả lời: Anh muốn nhận một câu trả lời chân thật? Tôi sẽ cho anh vào lúc cuối.

45 giây sau Trả lời:

Nếu không làm phiền chị quá đáng. 30 giây sau

Trả lời: Tôi thấy anh không đẹp. Thậm chí cũng chẳng thấy anh xấu. Tôi thấy anh hoàn toàn là con số 0. Tuyệt đối tẻ nhạt. Chán vô cùng. Nói chung là: QUÊN KHẪN TRƯỞNG!

3 phút sau Trả lời:

Thật ư? Nghe tàn bạo quá. Vậy thì tôi rất mừng đã không đội lốt người đàn ông ấy. Và cũng không vận đồ bồi bàn của anh ta. Tóm lại: hôm nọ tôi không phải là anh ấy, hôm nay cũng không, và có lẽ cũng chẳng bao giờ. Ngoài ra tôi cũng không phải là bồi bàn. Tôi cũng chẳng là người chờ đồ ăn hay phụ bếp. Tôi không là cảnh sát mặc cảnh phục. Tôi cũng không là bà quét dọn phòng vệ sinh. Tôi là Leo Leike cực kỳ bình thường, khách trong tiệm Cà phê Huber hôm Chủ nhật, giữa 15 và 17 giờ. Chị đã mất ngủ vô ích.

Emmi Rothner tốt-nước-sơn-hơn-tốt-gỗ thân mến ạ. Chị đã lãng phí cơn ác mộng! 2 phút sau

Trả lời: Cám ơn, Leo!!!!!! Bây giờ tôi cần một ngụm whiskey.

15 phút sau Trả lời:

Tôi đề nghị: ta nên nói về chị thì hơn, để thần kinh chị dịu trở lại. Tôi xin mào đầu trước rằng bề ngoài của phụ nữ đối với tôi, ngay cả khi rất quan trọng chẳng nữa, rõ ràng không xấp xỉ độ nổi với quan niệm của chị về bề ngoài của đàn ông. Vì vậy tôi khá thanh thản để xác nhận rằng trong quãng thời gian ấy, số phụ nữ hấp dẫn trong tiệm nhiều đến khó ngờ, toàn những người xứng đáng được là một Emmi Rothner. (Tôi phải ngừng tay một lát, chúng tôi có một cuộc họp, vì tôi cũng phải làm thêm. Nhưng có lẽ sắp tới tôi không kham nổi nữa).

Khoảng hai tiếng nữa tôi sẽ quay lại và viết tiếp, nếu chị đồng ý. Còn chị thì nên từ từ cất chai whiskey đi... 10 phút sau

Trả lời: 1) tôi chưa hiểu nổi, tại sao một người trong khi viết đã tạo ra một sự gần gũi đến nỗi phát hiện ra Emmi trong tư thế sâu kín nhất (khi uống whiskey), tôi không hiểu nổi, tại sao một người viết được như vậy lại đồng thời có vẻ ngoài như một trong những người mà tôi tận mục sở thị trong tiệm Cà phê Huber! Vì vậy, Leo thân mến, tôi hỏi anh một lần nữa: liệu có thể là tôi bỏ sót không nhìn thấy anh? Anh gật đầu đi! Tôi không muốn anh là người thuộc vào những hạng đàn ông mà tôi đã nhắc tới hôm qua. Nếu thế thì tiếc thay cho anh lắm!

2) có lẽ không phải “số phụ nữ hấp dẫn (trong tiệm) nhiều đến khó ngờ” đâu. Mà có lẽ số phụ nữ được quý ngài Leike quan tâm một cách khó ngờ lại đông đến khó ngờ. 3) mặc dù vậy, tôi ước gì được đổi vị trí với anh. Anh có điều kiện chọn một Emmi Rothner từ trong lời mời “hấp dẫn đến khó ngờ”, tùy ý thích, tâm trạng và sức tưởng tượng của mình, trong khi tôi buộc phải chấp nhận một Leo Leike mà tôi – trong trường hợp lý tưởng nhất – đã bỏ sót không nhìn thấy, và bị bỏ sót cũng chẳng hẳn là chứng chỉ chất lượng.

4) rõ ràng anh hoàn toàn mù tịt khi đi tìm tôi. Xong, giờ đến lượt anh, Leo!

2 tiếng sau Trả lời:

Cám ơn Emmi, tốt cục cũng nhận được một chương trình nhiều điểm kiểu Rothner. Cho phép tôi chọn điểm 4) trước nhé? Chị đã nhầm khi cho rằng tôi hoàn toàn mù tịt khi đi tìm chị. Tuy nhiên tôi cũng thừa nhận rằng tôi không biết chính xác người nào là chị. Chính xác là có ba khả năng. Tôi tin rằng chị là một trong ba phụ nữ đó. Chị có đồng ý cho phép tôi đánh dấu họ bằng chữ

cái thay vì bằng số, vì như thế sẽ tránh ấn tượng tôn vinh thứ bậc sau một cuộc thi tài. Sau đây là các ứng viên của tôi để được là Rothner. A) dạng nguyên mẫu, Emmi gốc. Đứng ở quầy bar, thứ tư kể từ bên trái, cao khoảng 1m65, thon thả, tóc ngắn màu sẫm. Suýt soát 40, nóng vội, hấp tấp, động tác nhanh, liên tục xoay ly whiskey trong tay (!!) đầu ngẩng cao, ánh mắt từ trên lia xuống. (Dùng vẻ ngạo mạn quý phái để che sự lúng túng). Quần và áo khoác: rất thời trang. Túi bằng ni rất lạ mắt. Giày xanh lá cây, trông như được tuyển chọn từ một trăm đôi khác để được dùng chiều Chủ nhật. (Cỡ giày khoảng 37!!!) Quan sát đàn ông mà không để lộ là mình đang quan sát. Nét mặt: tinh anh, hơi căng thẳng. Khuôn mặt: nghịch ngợm, hiếu động, tính cách mạnh. Nghĩa là một Emmi Rothner chính hiệu.

B) dạng tương phản, Emmi vàng hoe. Đổi chỗ ba lần, thoát tiên ngồi bên phải đầu phòng, sau chuyển đến cuối phòng, rồi về giữa phòng, cuối buổi còn đứng một lát ở quầy bar. Rất tự chủ, cử động hơi chậm hơn (so với Emmi gốc). Tóc vàng hoe, hơi chia nhánh, phong cách thập kỷ 80. Chừng 35 tuổi. Đồ uống: ban đầu cà phê, sau đó vang đỏ. Hút thuốc lá. (Trông có vẻ hưởng thụ nhưng hoàn toàn không nghiện). Cao: khoảng 1m75. Thon thả, chân dài. Giày thể thao hàng hiệu màu đỏ. (Cỡ giày khoảng 37!!!). Quần bò mài, T-shirt đen bó (ngực lớn, nếu tôi được phép ghi ra nhận xét này). Quan sát đàn ông cực kỳ kín đáo. Nét mặt: ung dung. Khuôn mặt: đẹp. Kiểu người: nữ tính, tự tin, bình thản. C) dạng chống đối, Emmi bất ngờ. Đi lại nhiều lần trong tiệm, đến quầy bar nhiều lần nhưng không đứng đó lâu. Rất thu mình. Màu da lạ, mắt to và xéch, ánh mắt mơ mộng, có vẻ ngại tiếp xúc. Tóc nâu dài đến vai, mái cắt lóp. Tuổi chừng 35. Đồ uống: cà phê, nước khoáng. Cao: khoảng 1m70, thon gầy, quần đen-vàng cực mỏng (nhất định không rẻ), ủng ngắn màu sẫm, loại dễ đi. Kiểu người: nữ tính, gợi cảm, thu mình, nhút nhát. Nhưng có thể chính vì vậy mà là: Emmi Rothner.

Thế đây, Emmi, tôi có thể mời chị ba ứng viên. Cuối thư có lẽ nên trả lời cho câu hỏi số 1) đây giục giã của chị, liệu chị có bỏ sót tôi không: vâng, tất nhiên có khả năng chị bỏ sót không thấy tôi. Nhưng tiếc là chị đã không bỏ sót tôi! Leo của chị. 4 tiếng sau

Trả lời: Emmi thân mến, hôm nay không có thư của chị sao? Chị ám ức vì trí tưởng tượng hình ảnh hạn chế của mình đến mức ấy sao? Chuyện tôi la cà cả đêm ở các quán bar bọc gấm (và với ai?) bây giờ không khiến chị phải để tâm nữa chứ gì? Chúc chị ngủ ngon, Leo.

Hôm sau Chủ đề: Khó hiểu

Đến bữa ăn rồi đây, Leo. Anh làm tôi rối trí, không còn nghĩ đến chuyện

gì khác được nữa! Anh miêu tả rất tốt, ba ứng viên ấy! Tôi sửng sốt, anh liên tục làm tôi ngạc nhiên. Ước gì tôi chưa bao giờ thấy mặt anh!!! Leo, cứ cho rằng thực sự một trong ba người đó là tôi: anh làm sao quan sát kỹ lưỡng như vậy mà không để lộ là mình đang quan sát? Anh có đem theo máy quay video à? Hay ngược lại: giả sử tôi là một trong ba người đó thì tôi cũng phải để ý đến anh rồi chứ. Và khi đã để ý đến anh thì nghi vấn của tôi được khẳng định, nghĩa là: anh là một trong những người đáng lý không được phép là Leo, đơn giản vì họ – xin lỗi – tẻ nhạt đến phát ốm lên được. Thứ hai (hôm nay không đánh số mà dùng chữ. Anh dùng nhiều con số quá, chỉ thiếu các số đo cơ thể nữa thôi): vậy thì tại sao lại chính là ba ứng viên đó? Thứ ba: anh ưa nhất ai trong ba người ấy? Thứ tư: cho tôi biết người nào là anh. Nói đi! Ít nhất cũng cho tôi một gợi ý. Đang sốt ruột một cách vui vẻ nhưng ngày càng tăng: Emmi của anh.

1 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Tại sao lại chính là ba ứng viên đó? Emmi, đối với tôi thì từ lâu đã hai năm rõ mười: chị là một phụ nữ “xinh đẹp phát khiếp”. Vì, khiếp quá: chị biết mình xinh đẹp. Điều đó luôn được chị viết giữa hai dòng chữ và đôi khi viết hẳn ra. Không phụ nữ nào đem điều đó ra để dọa nếu không tin chắc một trăm phần trăm là mình có tác động mạnh tới đàn ông. Thậm chí chị còn giận dữ, khi – với tư cách là một “phụ nữ hấp dẫn – không áp đảo được các phụ nữ khác và gạt họ sang bên lề ngay lập tức”. Tôi nhắc chị nhớ đến điểm 2) trong thư hôm qua, trong đó chị viết: “Có lẽ không phải ‘số phụ nữ hấp dẫn (trong tiệm) nhiều đến khó ngờ’ đâu. Mà có lẽ số phụ nữ được quý ngài Leike quan tâm một cách khó ngờ lại đông đến khó ngờ”. Vậy tôi hiểu, chị cho mình là người hấp dẫn nhất trong đám và trách móc tôi đã cả gan không nhận ra chị là người hấp dẫn nhất ngay lập tức. Như vậy là tôi không có gì khó khăn: tôi chỉ việc ngóng tìm các phụ nữ hấp dẫn đang có vẻ tìm kiếm (dù nguy trang hành vi đó khéo đến mức nào) và có cỡ giày 37. Và chính xác đó là ba ứng viên đã nêu. Về điểm “thứ ba” của chị: không nên đặt ra câu hỏi “tôi ưa nhất ai trong ba người ấy”. Cả ba đều hấp dẫn theo kiểu riêng của mình, nhưng đối với tôi thì cả ba đều có hạnh phúc lứa đôi, hai con, và trong trường hợp không có sáu con sóc chuột thì thay vào đó là một chú mèo phì nộn. Đối với tôi thì cả ba đều sống trong một thế giới khác, chỉ cho phép tôi ném vào một tia mắt ảo, chứ không và sẽ không được phép đặt chân vào trong thực tế.

Tôi đã nói nhiều lần, tôi thích tưởng tượng ra Emmi của mình trong đầu (hay trên màn hình máy tính) hơn, thay vì săn đuổi hoặc lưu luyến Emmi

trong thực tế. Nhưng tôi muốn hé lộ cho chị biết, tôi thấy số 1, Emmi gốc, giống nhất, giống Emmi viết e-mail trong cảm nhận của tôi nhất. Về điểm “thứ tư” của chị: nếu chị nhận là một trong ba ứng viên của tôi thì tôi sẽ cho chị một gợi ý, người nào có thể là tôi.

Thân ái. Leo của chị. 20 phút sau

Trả lời: Được thôi, Leo. Nhưng anh gợi ý trước, sau đó tôi sẽ khẳng định hoặc báo lỗi!

3 phút sau Trả lời:

Chị có anh chị em không? 1 phút sau

Trả lời: Có, một người chị, sống ở Thụy Sĩ. Tại sao? Đó là gợi ý của anh?

40 giây sau Trả lời:

Vâng, đó là gợi ý đấy. 20 giây sau

Trả lời: Chả thấy gợi ra ý nào cả!

1 phút sau Trả lời:

Tôi có một anh, và một em gái. 30 giây sau

Trả lời: Hồi hộp ra phết, Leo. Ta sẽ quay lại chuyện này lần nữa. Hiện tại tôi chỉ bận bịu với em của người anh trai và anh của cô em gái thôi.

50 phút sau Trả lời:

Chào Leo, anh đâu rồi? Giải lao giữa hai cuộc tra tấn? 8 phút sau

Trả lời: Tôi rất hay gặp Adrienne, em gái tôi. Quan hệ giữa hai chúng tôi rất thân thiết. Chúng tôi kể hết mọi chuyện cho nhau biết. Emmi thân, bây giờ thì chị đã được gợi ý quá nhiều rồi đấy. Cái gì thiếu thì chị phải suy luận ra. Đến lượt chị lộ bí mật: có phải chị là một trong ba Emmi “của tôi”?

40 giây sau Trả lời:

Leo, bí hiểm quá! Đề nghị gợi ý RÕ! Sau đó đến lượt tôi lộ bí mật. 30 giây sau

Trả lời: Hãy hỏi tôi, trông em tôi thế nào.

35 giây sau Trả lời:

Trông em gái anh thế nào? 25 giây sau

Trả lời: Cao lớn và tóc vàng.

30 giây sau Trả lời:

Thế à, hay đấy, được, tôi chịu thua! Nhà tâm lý học, nhân trắc học Leo thân mến: QUẢ THẬT TÔI LÀ MỘT TRONG BA NGƯỜI. Nhưng theo miêu tả của anh thì sự khác biệt giữa ba người phụ nữ cùng cỡ giày đăng nào cũng còn quá lớn. Tôi ngạc nhiên là anh thấy họ vừa thú vị, đồng thời vừa cuốn hút. Nhưng đàn ông là thế.

Tôi chúc anh một buổi tối tốt lành. Đến giờ nghỉ-Leo rồi. Tôi lại phải làm

những việc nặng tính sống còn. Tạm biệt. Emmi. 1 tiếng sau

Trả lời: Bây giờ chị đúng là Emmi gốc, số 1.

5 tiếng sau Trả lời:

Em gái tôi làm nghề người mẫu. Chúc ngủ ngon! Hôm sau

Chủ đề:!!! KHÔNG!

45 giây sau Trả lời:

Đúng. 40 giây sau

Trả lời: Người mẫu thiên thần ma cà rồng chân dài?

25 giây sau Trả lời:

Là em gái tôi! 3 phút sau

Trả lời: Và anh là chàng trai cầm tay và ngắm cô ta say đắm.

1 phút sau Trả lời:

Chỉ đề ngụy trang. Trong lúc đó, em tôi quan sát các cô gái và miêu tả cặn kẽ tất cả những ai có thể được nghi là Emmi. 40 giây sau

Trả lời: Khi gió, giờ thì tôi đã quên bằng mặt mũi anh ra sao! Tôi chỉ quan sát qua loa, rất qua loa.

15 phút sau Trả lời:

Ít nhất thì tôi cũng cứu vớt danh dự của đám đàn ông chiều Chủ nhật ấy hộ chị. Có đúng chị đã nói là “một chàng trai rất hấp dẫn, có lẽ người duy nhất hấp dẫn, đứng cạnh một thiên thần kiêm ma cà rồng chân dài tóc vàng hoe phía cuối quầy bar”? Tôi sẽ in ra và đóng khung! 10 phút sau

Trả lời: Bạn thân ơi, chớ dại lấy cớ đó để tưởng bỏ nhé. Nói cho đúng là tôi chỉ nhìn cô gái tóc vàng ngạo mạn tuyệt đẹp ấy thôi. Và tôi nghĩ bụng: ai đi cùng một cô gái như vậy, ắt phải là một chàng trai hấp dẫn. Mấy chi tiết ít ỏi mà tôi còn nhớ về anh ta: khá cao, khá thon thả, khá trẻ, khá bảnh. Anh cũng còn khá nhiều tóc và răng, như tôi còn nhớ. Ấn tượng mạnh nhất về anh là do tôi đọc được trên khuôn mặt em gái anh mà tôi cho là người tình của anh. Cô ấy nhìn anh như khi người ta nhìn một người với lòng yêu mến và tôn trọng sâu sắc. Nhưng cũng có thể chỉ là diễn trò để cắt đuôi Emmi Rothner. Cũng nên nói thêm, anh cùng em gái xuất hiện ở đó là một chiêu thực sự thông minh. Tôi rất vui khi anh kể cho cô ấy nghe về tôi. Một cảm giác tốt. Leo, tôi tin anh là người tử tế! (Và tôi cực kỳ vui khi anh không phải là mãnh thú rậm lông, cũng không phải nhân vật nào trong cái ồ ạt nhện của tiệm Cà phê Huber).

30 phút sau Trả lời:

Chính tôi mới không có chút tưởng tượng nào về bề ngoài của chị, bạn thân ạ. Suốt buổi tôi toàn quay lưng lại với các ứng viên Emmi mà Adrienne

đánh hơi thấy. Cô ấy tả lại các phụ nữ bằng “cặp mắt phụ nữ”, do vậy mà lăm chĩ tiết về thời trang. Hoàn toàn thiếu mọi cảm nhận riêng của tôi. 1 tiếng sau

Trả lời: Cho hỏi một câu nữa, Leo, trước khi chúng ta chấm dứt trò tìm đối tác một cách thông minh như đã bắt đầu: em gái anh ưa “Emmi” nào nhất, và cô ấy nghĩ người nào là tôi?

10 phút sau Trả lời:

Cô ấy nói về một người: “Có thể đây là Emmi!”. Ở một người khác thì nói: “Hình như đúng rồi!”. Và khi thấy người thứ ba, em tôi nói: “Có lẽ anh sẽ mê cô này!” 30 giây sau

Trả lời: CÓ LẼ ANH SẼ MÊ CÔ NÀO????

40 giây sau Trả lời:

Emmi thân mến, đó là điều mà tôi chắc chắn một trăm phần trăm sẽ KHÔNG BAO GIỜ nói cho chị biết. Chị hãy quên ngay mọi cố gắng nhằm ép cung tôi. Chúc chị một buổi tối tốt lành. Cảm ơn vì đã có một “trò chơi” hồi hộp. Tôi rất thích chị, Emmi! Leo của chị. 25 giây sau

Trả lời: Mê cô tóc vàng ngực to, đúng không?

50 giây sau Trả lời:

Emmi thân mến, không khai là không khai! 1 phút sau

Trả lời: Một câu trả lời tránh né cũng là một câu trả lời. Vậy đúng là cô tóc vàng ngực to!

Tối hôm sau Chủ đề: Không phải ngày tốt

Leo thân, ngày hôm nay của anh có tốt không? Của tôi thì không. Chúc anh buổi tối tốt lành. Chúc ngủ ngon. Emmi. (À, nếu anh nghĩ đến Emmi thì anh nghĩ đến Emmi nào? Tôi hy vọng là nói chung anh còn nghĩ đến Emmi!).

3 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Khi nghĩ đến Emmi thì tôi không nghĩ đến Emmi nào trong số ba người mà em gái tôi miêu tả, mà nghĩ đến Emmi thứ tư, Emmi của riêng tôi. Và: vâng, dĩ nhiên tôi vẫn luôn nghĩ đến Emmi. Vì sao chị không có một ngày tốt? Có chuyện gì xấu vậy? Chúc chị ngủ ngon, chúc buổi sớm mai tốt lành, Leo của chị. Hôm sau

Chủ đề: Một ngày tốt Chào anh. Anh thấy chưa, Leo thân mến, một ngày tốt thì khởi đầu như vậy đây! Tôi mở hộp e-mail và một lá thư của Leo Leike nhấp nháy đòi mở. Hôm qua là ngày xấu. Chẳng có thư của Leo. Chẳng có gì cả. Chẳng có bất kỳ chuyện gì cả. Chẳng có tí tẹo nào của Leo. Thế thì có gì mà không là một ngày xấu?

Leo, nói để anh biết: tôi nghĩ là mình nên dừng lại. Tôi tự cột mình vào anh. Tôi không thể cả ngày đợi e-mail của một người đàn ông quay lưng lại

khi đến gặp tôi, không muốn làm quen tôi, tự tạo ra một phụ nữ cho mình vì đã bị khô sở quá mức chịu đựng bởi những người phụ nữ mà anh ta thực sự gặp gỡ. Tôi không thể tiếp tục được. Không thỏa mãn. Anh hiểu chứ, Leo? 2 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Được thôi, tôi hiểu chị. Xin có bốn câu hỏi, hoàn toàn theo mẫu câu hỏi Rothner:

1) chị muốn làm quen tôi? 2) vì có gì?

3) chuyện sẽ dẫn đến đâu? 4) có nên cho chồng chị biết không?

30 phút sau Trả lời:

Về câu 1): tôi muốn làm quen anh không ư? Tất nhiên tôi muốn làm quen anh. Gặp đích thân thì hay hơn không gặp. Về câu 2): vì có gì ư? Tôi chỉ biết có ấy, sau khi đã làm quen anh rồi.

Về câu 3): chuyện sẽ dẫn đến đâu ư? Dẫn đến nơi nó dẫn đến. Nếu nó không dẫn đến đó thì nó cũng không nên dẫn đến đó. Vậy, nó dẫn đến nơi nó cần dẫn đến. Về câu 4): chồng tôi có nên biết chuyện không ư? Tôi chỉ biết, sau khi biết chuyện này đã dẫn đến đâu.

5 phút sau Trả lời:

Vậy là chị sẵn sàng ngoại tình? 1 phút sau

Trả lời: Ai nói thế?

40 giây sau Trả lời:

Tôi đọc ra ý ấy. 35 giây sau

Trả lời: Anh nên cẩn thận, chớ đọc ra quá nhiều ý.

2 phút sau Trả lời:

Chị mong đợi gì mà chồng chị không có? 15 giây sau

Trả lời: Không. Hoàn toàn không. Vì sao anh cho rằng tôi mong đợi gì đó mà chồng tôi không có?

50 giây sau Trả lời:

Tôi đọc ra ý ấy. 30 giây sau

Trả lời: Anh đọc ở đâu ra ý ấy? (Tôi đã bắt đầu thấy nhức đầu vì trò phán đoán tâm lý qua ngôn ngữ của anh).

10 phút sau Trả lời:

Tôi đọc ra ý ấy từ cách chị thể hiện cho tôi biết rằng chị muốn gì đó ở tôi. Đó là cái gì thì chị chỉ có thể biết sau khi đã làm quen tôi. Nhưng không thể phủ nhận RẰNG chị muốn gì đó. Hay nói cách khác: chị đang tìm gì đó. Cứ gọi đó là một trò phiêu lưu đi. Chính người đi tìm phiêu lưu sẽ không trải nghiệm được phiêu lưu. Đúng không? 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Đúng, tôi đang tìm. Tôi tìm một linh mục có thể giải thích để tôi

rõ, thế nào là ngoại tình. Hay ít nhất là linh mục hình dung chuyện đó ra sao. Một linh mục chưa bao giờ đích thân ngoại tình, vì ông ta không chỉ không có người đàn bà nào để cùng cô ta dối vợ đi ngoại tình, mà không có cả người đàn bà nào để ông ta lừa dối, trừ Đức Mẹ Maria. Leo, anh đừng suy diễn theo tích “Tiếng chim hót trong bụi mận gai”! Tôi không tìm cú “phiêu lưu” với anh. Đơn giản là tôi chỉ muốn thấy anh là ai. Tôi muốn có dịp nhìn vào mắt người bạn tâm giao qua e-mail. Nếu anh coi đó là “ngoại tình” thì tôi thú nhận, tôi là kẻ ngoại tình tiềm năng.

20 phút sau Trả lời:

Nhưng để phòng xa, chị vẫn sẽ không kể cho chồng nghe chuyện này. 15 phút sau

Trả lời: Leo, tôi không thích anh lên mặt dạy dỗ luân thường đạo lý như thế! Ý tôi là, anh có quyền làm thế trong việc riêng của mình, nhưng không trong chuyện tôi. Có gia đình hạnh phúc không có nghĩa là ngày nào cũng phải nộp cho bạn đời một báo cáo về từng buổi hẹn của mình. Nếu phải đọc nó thì Bernhard cũng chỉ ngáp ngáp ngáp dài mà thôi.

2 phút sau Trả lời:

Vậy nghĩa là chị sẽ không cho Bernhard của chị biết là mình gặp nhau? Chị ngại làm anh ấy ngáp ngáp ngáp dài vì chán? 3 phút sau

Trả lời: Leo, đừng viết cái kiểu “Bernhard của chị”! Không phải lỗi của tôi, khi chồng tôi cũng có một tên riêng. Điều đó hoàn toàn không có nghĩa anh ấy là vật sở hữu của tôi, mỗi ngày 24 tiếng bị xích vào chân tôi và được tôi liên tục vuốt ve nựng nịu vỗ về “Bernhard của em”! Leo, tôi tin là anh chẳng hề biết đời sống vợ chồng ra sao.

5 phút sau Trả lời:

Emmi, tôi chưa đủ động một chữ đến đời sống vợ chồng. Thêm nữa là, chị chưa trả lời câu hỏi cuối cùng của tôi. Mới đây chị nói gì ấy nhỉ? “Một câu trả lời tránh né cũng là một câu trả lời”. 10 phút sau

Trả lời: Leo thân mến, ta chấm dứt nhé. Chính ANH còn nợ câu trả lời cho câu hỏi quyết định của tôi. Nhưng tôi sẵn sàng nêu lại một lần nữa: Leo, anh có muốn gặp tôi không? Nếu muốn thì làm đi! Nếu không muốn thì xin anh cho biết cả vụ này có ý nghĩa gì, nó sẽ tiếp diễn ra sao, và tóm lại có nên tiếp diễn không.

20 phút sau Trả lời:

Vì sao ta không nên tiếp tục trò chuyện qua thư, như từ trước đến giờ? 5 phút sau

Trả lời: Trời đất quỷ thần ơi: người ta nhất định không muốn làm quen

tôi! LEO, anh thuộc loại không cải tạo được, có thể tôi chính là cô tóc vàng ngực to!!!

30 giây sau Trả lời:

Ích gì cho tôi? 20 giây sau

Trả lời: Nhìn cho sướng mắt.

35 phút sau Trả lời:

Và chị khoái chuyện đó? 25 giây sau

Trả lời: Tôi thì không, nhưng anh! Đàn ông nào chả thế, nhất là những người không thú nhận điều đó.

50 giây sau Trả lời:

Đôi thoại kiểu này tôi thấy hay hơn nhiều. 30 giây sau

Trả lời: Ra thế, lại thêm một gã khẫu dâm bất đắc chí nữa.

3 phút sau Trả lời:

Emmi, một câu kết rất đắt đấy. Tôi sắp phải ra khỏi nhà. Chúc chị một buổi tối dễ chịu. 4 phút sau

Trả lời: Leo, hôm nay ta đã trao đổi 28 e-mail. Kết quả là gì? Số 0. Phương châm của anh là gì? Là không để bị trói. Câu kết của anh là gì? Anh chúc tôi “một buổi tối dễ chịu”. Thế là chúng ta đang ở cùng bậc với “Chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành. Emmi Rothner”. Tóm lại là sau vài trăm e-mail và một cuộc gặp kiểu ước-gì-không-làm-quen-nhau được tổ chức một cách chuyên nghiệp thì chúng ta chẳng tiến lại gần nhau thêm một phân nào cả. Tình trạng “lạ nhau thăm thiết” của chúng ta được duy trì bởi hàng núi công sức mà chúng ta đã và đang bỏ ra. Leo. Leo. Leo. Tiếc thay. Tiếc thay. Tiếc thay.

1 phút sau Trả lời:

Một ngày không nhận được một e-mail nào của tôi thì chị phàn nàn. Nhưng tôi viết 14 e-mail trong vòng năm tiếng thì cũng bị chị phàn nàn. Emmi thân mến, tôi tin là dạo này tôi không làm gì cho chị vừa ý được. 20 giây sau

Trả lời: Không làm qua e-mail được mới đúng!!! Chúc quý ông Leike một buổi tối dễ chịu.

4 ngày sau Chủ đề:

Có ai ở nhà không đấy! X chào. Emmi. Hôm sau

Chủ đề: Leo, nếu anh coi đó là một chiến thuật thì là chiến thuật tồi! Được thôi. Tôi không viết cho anh nữa. Thôi nhé.

4 ngày sau Chủ đề:

Nhà anh không mất điện đấy chứ, Leo? Tôi bắt đầu lo lắng cho anh đấy.

Anh viết một chữ thôi cũng được.

3 phút sau Trả lời:

Được, Emmi, nếu chị muốn thì ta gặp nhau. Chị vẫn muốn đây chứ? Bao giờ? Hôm nay? Mai? Ngày kia? 15 phút sau

Trả lời: A, kẻ mất tích đã quay về! Và đột nhiên anh ta vội vã muốn gặp tôi. Vâng, có thể tôi vẫn muốn. Nhưng trước hết anh hãy giải thích tại sao một tuần rưỡi biến đâu mất. Và giải thích thế nào cho lọt tai nhé.

10 phút sau Trả lời:

Mẹ tôi mất. Lọt tai chưa? 20 giây sau

Trả lời: Chết tiệt! Thật chứ? Vì sao?

3 phút sau Trả lời:

Nói cho gọn là vì bất hạnh. Ngôn ngữ bệnh viện là “U ác tính”. Cũng may là mọi việc diễn biến chóng vánh. Mẹ tôi không phải chịu đau lâu. 1 phút sau

Trả lời: Anh có ở bên cạnh khi cụ ra đi?

3 phút sau Trả lời:

Leo vô cùng thân mến, tiếc là hôm nay không thể được. Nhưng tối mai! Khoảng 19 giờ? Ở một tiệm cà phê nội thành? 1 phút sau

Trả lời: Ngày mai là lễ mai táng. Nhưng 19 giờ chắc xong rồi. Tôi sẽ viết cho chị một e-mail trước 17 giờ. Ta sẽ hẹn một địa điểm cụ thể để gặp nhau. Đồng ý?

10 phút sau Trả lời:

Vâng, Leo, đúng thế. Tôi muốn nói một câu gì đó an ủi anh. Nhưng biết đâu nó cũng đại loại như “Chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành”. Vậy thì bỏ đi là hơn. Tôi ở cạnh anh. Tôi có thể hình dung ra tâm trạng của anh. Thậm chí tôi không dám chúc anh ngủ ngon nữa. Vì đêm nay chắc anh sẽ không ngủ ngon đâu. Nhưng tối mai tôi sẽ làm chỗ dựa cho anh. Nhanh thôi. Emmi. (Dẫu rằng đang trong tình cảnh đáng buồn: tôi vui mừng được gặp anh!). 5 phút sau

Trả lời: Tôi cũng vui! Leo.

Hôm sau Chủ đề: Cắt hẹn

Emmi thân mến, tiếc là hôm nay tôi phải cắt hẹn. Mai tôi sẽ giải thích cho chị biết lý do. Xin chị đừng giận: Cảm ơn chị đã có ý định đến vì tôi. Tôi rất coi trọng nghĩa cử đó! Thân ái. Leo. 2 tiếng sau

Trả lời: Không sao. Emmi.

Hôm sau Chủ đề: Marlene

Emmi thân mến, tối qua tôi ở bên Marlene, bạn gái tôi dạo xưa. Cô ấy đến dự tang lễ. Cô ấy rất mến mẹ tôi, và ngược lại cũng thế. Quan trọng là tôi

phải nói với cô ấy mọi chuyện. Marlene là chìa khóa mở cửa vào câu chuyện gia đình khó khăn của tôi. Khác hẳn tôi, cô ấy dễ tiếp cận mẹ tôi. Tâm trạng Marlene hôm qua rất tồi tệ, và tôi là người phải an ủi. Tôi rất vui mừng nhận vai trò ấy. Tôi không chịu nổi người khác thương hại mình. Thà tôi thương hại người khác (đôi khi cả chính tôi, nhưng tôi không lộ cho ai biết). Hy vọng là chị không bực mình vì bị “cắt cầu”. Tôi cũng tự nhủ: Leo, tại sao lại lồi vào cuộc thêm một phụ nữ hoàn toàn không đáng gì đến quá khứ của mình? Rồi tôi cũng không thích chị thấy tôi trong bộ dạng mấy ngày hôm nay. Tôi muốn chị thấy tôi trong tâm trạng khá hơn. Emmi, tôi hy vọng được chị hiểu cho. Cảm ơn một lần nữa là chị đã có ý định đến vì tôi. Đó là một minh chứng lớn cho sự tin cậy. Thân ái. Leo. 3 tiếng sau

Trả lời: Ôn cả mà. X chào. Emmi.

5 phút sau Trả lời:

Không, trả có gì ôn cả, nếu tôi thấy chị viết “ôn cả mà”! Có chuyện gì vậy, Emmi? Chị thấy bị xúc phạm khi tôi cắt hẹn chẳng? Chị thấy bị tôi lợi dụng (mà rồi lại không sử dụng) chẳng? 2 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Không, không, Leo. Tôi chỉ rất bận nên câu cú cộc lốc như vậy thôi.

8 phút sau Trả lời:

Tôi không tin lời chị. Tôi biết chị, Emmi. Tôi biết chị trong một khía cạnh nhất định. Lại thay, tôi bị cắn rứt lương tâm chỉ vì hình dung ra chị dần đổi với tôi, trong khi chị là người biết rõ nhất rằng chị không hề có quyền đó. 4 phút sau

Trả lời: Anh đừng nói quanh làm gì, Leo thân mến: ít nhất anh cũng thành công trong việc “an ủi” chứ? Lại có gì với Marlene hả?

8 phút sau Trả lời:

À, thì ra vậy! Phải rồi, tất nhiên! Leo Leike đã cả gan gặp lại bạn gái cũ sau lễ mai táng mẹ. Emmi Rothner – bình thường vốn không từ bỏ dịp nào để lên án quý ông Leike là linh mục rao giảng đạo đức – đột nhiên đánh hơi thấy nền đạo đức suy đồi. Vậy thì tôi xin được bồi thêm một đòn nữa, Emmi thân mến. Tôi tiết lộ cho chị hay, sáu tiếng sau lễ mai táng mẹ tôi, thiếu chút nữa thì tôi ngủ với bạn gái cũ. Hy vọng là chị bị sốc! Chúc chị ngủ ngon. 3 phút sau

Trả lời: Anh giải thích cho tôi nghe, người ta “thiếu chút nữa” ngủ với ai đó nghĩa là sao. Và nhất là: vì sao người ta “thiếu chút nữa” lại không làm việc đó. Tôi tin chắc là chỉ đàn ông mới làm được. Tôi đoán, anh tưởng rằng có thể đẩy bạn gái cũ của anh “lên giường an ủi”. Nhưng một giây trước đó

cô ấy nhận ra và thì thào vào tai anh: “Leo, không, như thế không tốt cho hai ta. Toàn bộ lòng tin mà chúng ta vừa tái dựng tới nay sẽ tan nát cả.” Và anh nghĩ bụng: tiếc thật, tiếc thật, thiếu chút nữa thì...

15 phút sau Trả lời:

Emmi, chị biết không, thái độ mặc nhiên và cứng đầu của chị khi ép tôi phải giải thích một chuyện riêng tư chẳng mấy may dính dáng tí tẹo gì đến chị quả thực làm tôi choáng nặng. Và sự tự tin mà chị thể hiện đúng vào thời điểm sai lầm nhất trong mọi thời điểm, sự trơ trẽn khi chị rắp tâm đánh giá phiên diện người khác theo cái tiêu chí mà rõ ràng là bao giờ chị cũng nghĩ đến trước hết: sex, sex, sex. Dần dần tôi cũng phải tự hỏi vì sao chị lại có tính ấy. 8 phút sau

Trả lời: Leo thân mến, rất trân trọng không khí nhà có tang nhưng tôi phải nói: ai đã khoe khoang “thiếu chút nữa” là ngủ với người nào đó? Anh hay tôi? Xin lỗi anh, Leo, tôi tưởng tượng rành rành ra cảnh thiếu-chút-nữa-là-ngủ. Ngày xưa bản thân tôi cũng quá nhiều lần trải qua, và tôi có quá nhiều bạn gái hôm nay vẫn thường xuyên trải qua cảnh đó – và khổ sở vì nó. Nếu chuyện đó ở anh và Marlene hoàn toàn khác thì xin anh thứ lỗi. Cũng phải nói thêm, một người đàn ông hẳn cảm như anh phải biết rằng một người đàn bà hẳn cảm như tôi – khi bị cắt hẹn vào phút cuối cùng vì lý do dính dáng đến người tình cũ của người cắt hẹn – sẽ cảm thấy thấm thía bị đối xử tồi tệ. Vâng, Leo, tôi cảm thấy bị anh đối xử tồi tệ khủng khiếp. Tôi không phải là một người vợ vắn nào đó, cả với anh cũng không. Kính thư. Emmi.

Hôm sau Chủ đề: Emmi

Không, Emmi, chị không phải là một người vợ vắn nào đó. Và nếu có một người không thể bị coi là một người vợ vắn nào đó, thì đó là chị. Chị như một tiếng nói thứ hai trong tôi, theo tôi đi qua cuộc sống thường nhật. Chị đã biến cuộc độc thoại trong thâm tâm tôi thành cuộc đối thoại. Chị làm phong phú cuộc sống nội tâm của tôi. Chị đào sâu vấn đề, chị kiên quyết, chị cọt nhại, chị cãi lại tôi. Tôi vô cùng biết ơn chị về sự hài hước, nét duyên dáng, vẻ sinh động của chị, vâng, kể cả “sự trơ trẽn” của chị. Nhưng, Emmi, chị không được phép mong muốn trở thành lương tâm tôi! Và, để hòa theo đề tài ưa thích nhất của chị: chị phải hoàn toàn bàng quan khi tôi làm tình với ai, bao nhiêu lần và theo kiểu gì. Tôi cũng đâu có hỏi chị về chuyện giường chiếu giữa chị và Bernhard của chị? Thú thật là chuyện đó cũng chẳng hề khiến tôi quan tâm. Không có nghĩa là tôi không bao giờ có những tưởng tượng nhục cảm khi nghĩ đến chị. Nhưng tôi cẩn thận giữ chúng cách chị thật xa, không muốn bắt chị phải biết đến. Chúng là của riêng tôi và ẩn kỹ trong

tôi. Chúng ta không được phép xâm nhập vào đời tư của người khác, vì nó sẽ chẳng đưa lại gì cả.

Emmi, mấy lời tưởng chừng như vô thưởng vô phạt với chị về cái chết của mẹ tôi đã xóc tôi dậy mãnh liệt. Lại một lần nữa, đó là tiếng nói thứ hai trong tôi, nó đặt cho tôi những câu hỏi mà “tôi” không nghĩ ra, nó đưa những câu trả lời mà “tôi” chưa tìm ra, nó liên tục phá vỡ và xâm nhập vào sự cô đơn của tôi. Ngay lúc đó tôi đã ước gì để chị lại gần tôi hơn nữa, để có chị ngay sát tôi. Giả sử ngay tối đầu tiên chị rảnh thì điều đó đã xảy ra, và quan hệ giữa hai chúng ta đã khác đi, mọi bí mật sẽ biến đi, mọi câu đố được giải mã. Và ngay sau câu chào là tôi đã đeo lên vai chị một ba lô trĩu nặng những gánh nặng gia đình, hai chúng ta sẽ khuyu gối vì nặng. Hết cả ma thuật, hết cả mộng tưởng. Chúng ta sẽ nói, nói và nói, cho đến khi “hết hơi”, rồi sao nữa? Tỉnh ngộ chứ sao? Làm sao có thể vượt qua sự tiếp xúc trực tiếp khi gặp nhau, nếu chưa bao giờ được tập luyện? Chúng ta sẽ nhìn nhau ra sao? Người này sẽ đột nhiên nhìn thấy gì trong người kia? Chúng ta sẽ viết gì cho nhau hôm nay? Chúng ta sẽ viết gì? Chúng ta có còn viết cho nhau nữa không? Emmi, đơn giản là tôi sợ mất đi “tiếng nói thứ hai” của mình, tiếng nói Emmi. Tôi muốn gìn giữ nó. Tôi muốn cẩn trọng khi sử dụng nó. Nó đã là phần không thể thiếu trong tôi. Leo của chị.

3 tiếng sau Trả lời:

Đề nối tiếp vào đề tài ưa thích nhất của tôi: xin lỗi, NHƯNG TÔI KHÔNG THỂ BÀNG QUAN KHI ANH LÀM TÌNH VỚI AI, BAO NHIÊU LẦN VÀ THEO KIỂU GÌ! Một khi đã được lựa chọn làm “tiếng nói thứ hai” của ai đó, tôi sẽ phải có quyền lên tiếng khi phải đánh giá, liệu có chấp nhận được không, khi người đó làm tình với ai, bao nhiêu lần và theo kiểu gì. (Tuy nhiên tôi phải thú thực rằng, cho đến nay tôi tương đối ít khi suy nghĩ cụ thể về đoạn “theo kiểu gì”, Leo thân mến ạ. Nhưng có thể truy lĩnh được). Thế thôi, giờ thì tôi để anh một mình với giọng đơn của anh. Mai sẽ tiếp chương mới. Hôn khề một cái nào! Emmi. 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Emmi khả kính ơi, tôi có thể được phép thử cay nghiệt một lần không? Giả sử, tôi là con thú rậm lông trong tiệm Cà phê Huber ở hội chợ – liệu chị vẫn còn bàng quan nhìn tôi làm tình khi nào, với ai, bao nhiêu lần và theo kiểu gì? Hay nói cách khác: chị không bàng quan khi tôi làm tình v.v..., chỉ vì trong các e-mail gửi tôi chị theo đuổi một mẫu đàn ông lý tưởng, và với mẫu đàn ông đó chị không thể thân nhiên giữ thái độ bàng quan khi người đó làm tình v.v., dù là chị vẫn có hạnh phúc tình dục trong hôn nhân với Bernhard? Nếu thế thì lý thuyết của tôi sẽ được khẳng định, đó là: mỗi người

trong hai chúng ta đều là tiếng nói thứ hai của người kia. Như thế đã đủ đẹp và đủ quý chưa, để ta gìn giữ hiện trạng này?

Hôm sau Chủ đề: Câu trả lời thứ nhất

Leo thân, anh biết tôi ghét cay ghét đắng điểm gì ở anh không? Đó là cách trình bày chữ nghĩa của anh khi nói đến chồng tôi. “Dù vẫn có hạnh phúc tình dục trong hôn nhân với Bernhard” là cái quái gì? “Hạnh phúc tình dục trong hôn nhân” (nói có chủ ý) nghe cứ như là “Tiến hành nghĩa vụ hôn nhân khi vợ chồng gần nhau” vậy, hoặc “Được nhân viên giá thú cho phép đều đặn thực thi hành vi giao hợp đi kèm với sự trao đổi chất lỏng cơ thể”. Leo thân, anh chế nhạo đời sống vợ chồng tôi! Tôi rất nhạy cảm chuyện này. Anh thôi đi! 45 phút sau

Trả lời: Emmi, chị suốt ngày chỉ nói đến sex. Khá bệnh hoạn đấy!

1 tiếng sau Trả lời:

Tôi còn chưa thực sự bắt đầu nói đến sex đâu, anh bạn ạ. Hôm qua còn có vài đòn khá nặng của anh nữa đấy. Ví dụ chuyện “tưởng tượng nhục cảm” mà anh dùng phủ định từ kép để cho tôi biết rằng, không phải anh không bao giờ có chúng khi nghĩ đến tôi. Đó là cách làm của Leo! Phải tay người khác thì người ta sẽ nói: “Emmi, đôi khi tôi thấy khêu gợi khi nghĩ đến chị!”. Còn Leo Leike thì nói: “Emmi, không phải là tôi không bao giờ thấy khêu gợi khi nghĩ đến chị”. Vậy mà anh còn ngạc nhiên, vì sao tôi không rời được chủ đề đó. Không phải tôi bệnh hoạn, mà cách xử sự của anh khi khêu gợi bằng từ ngữ thật khác người, Leo thân mến ạ! Tóm lại: tôi không tin quan điểm tình dục đầy vẻ linh mục cao đạo của anh là thật. Vì, Leo cao đạo làm gì với những tưởng tượng nhục cảm được phủ định kép? Xin trích dẫn: “Nhưng tôi cẩn thận giữ chúng cách chị thật xa, không muốn bắt chị phải biết đến”. Người ta không muốn bắt tôi biết đến chúng? Giờ thì Emmi tự hỏi, những tưởng tượng nhục cảm cần giữ kín đó là gì vậy. Anh ta nên kể cho tôi biết rõ hơn thì tốt. 20 phút sau

Trả lời: Còn một thứ tôi quên, thưa sư phụ Leo. Hôm qua anh viết: “Chúng ta không được phép xâm nhập vào đời tư của người khác”. Cho tôi nói với anh điều này: những gì chúng ta làm ở đây, những gì chúng ta đem ra bàn ở đây – đó là đời tư đấy, là đời tư và không gì khác là đời tư, từ e-mail đầu tiên trở đi, và liên tục phát triển cao thêm cho đến hôm nay. Chúng ta không viết chữ nào về công việc, không tiết lộ sở thích, không cho biết các thú vui khi rảnh rỗi, cứ làm như trên đời này không có văn hóa, chúng ta lơ mục chính trị, vâng, thậm chí chẳng mấy khi nhắc đến tình hình thời tiết. Việc duy nhất chúng ta làm ở đây và làm chúng ta quên hết mọi thứ khác: đó

là xâm nhập vào đời tư của nhau đấy, anh xâm nhập vào đời tư của tôi, tôi xâm nhập vào của anh. Xâm nhập đời tư đến mức độ này là tốt cùng rồi. Có lẽ anh nên dần dần thú thực là đã “thân thiện riêng tư” với tôi, ở một ý nghĩa hoàn toàn khác, ngoại lệ, không phù hợp với cái bị gọi là đề tài yêu thích nhất của tôi. Thậm chí tôi có thể nói rằng: vượt quá ngưỡng đó từ lâu. Chúc buổi tối tốt lành, Emmi.

1 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Emmi thân mến, chị biết TÔI ghét cay ghét đắng cái gì ở chị không? Chị liên tục viết kiểu “quý ông Leo”, “sư phụ Leo”, “giáo sư Leo”, “nhà tâm lý học ngôn ngữ”, “nhà thần học đạo đức”. Chị hãy chiều lòng tôi, và viết “Leo” thôi là đủ. Các thông điệp mĩa mai của chị vẫn sẽ đến tai người nhận một cách đầy đủ, sắc bén và chính xác mà. Cảm ơn sự thông cảm của chị! Leo.

10 phút sau Trả lời:

Không thêm! Hôm nay tôi không ưa anh! 1 phút sau

Trả lời: Tôi cũng không ưa tôi.

30 giây sau Trả lời:

Bây giờ, xin thú thực, anh lại rất dễ ưa! 20 giây sau

Trả lời: Cảm ơn.

15 giây sau Trả lời:

Không có gì. 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Chị ngủ chưa?

3 phút sau Trả lời:

Hiếm khi sớm hơn anh. Chúc anh ngủ ngon! 30 giây sau

Trả lời: Chúc chị ngủ ngon.

40 giây sau Trả lời:

Anh có nghĩ nhiều đến mẹ không? Ước gì tôi gánh đỡ cho anh một ít. 30 giây sau

Trả lời: Emmi thân mến, chị vừa làm rồi đó. Chúc chị ngủ ngon.

3 ngày sau Chủ đề: Hết giờ nghỉ

Emmi thân, chúng ta đã nghỉ e-mail ba ngày. Tôi nghĩ là đã đến lúc bắt đầu lại. Chúc chị một ngày làm việc dễ chịu. Tôi nghĩ nhiều đến chị, lúc sáng sớm, lúc trưa, lúc tối, ban đêm, trong những quãng nghỉ xen giữa, ngay trước và sau những lúc đó – và trong toàn bộ thời gian đó. Thân ái. Leo. 10 phút sau

Trả lời: Sur ph... Leo thân mến. ANH nghỉ e-mail chứ tôi thì không! Tôi chăm chú theo dõi anh nghỉ e-mail ra sao. Và tôi đợi đến lúc anh rốt cục cũng phải chấm dứt nghỉ e-mail. Tôi rất sốt ruột đợi. Nhưng cũng bỏ công. Anh đã quay lại rồi, và anh nhớ đến tôi. Hay đấy! Anh có khỏe không? Anh có rảnh và thích uống một ly vang với tôi vào lúc tối khuya hôm nay hoặc đầu giờ đêm? Dĩ nhiên ai ở nhà đấy. Anh với Emmi tương tượng. Tôi với Leo ảo. Vừa uống ta vừa viết vài chữ. Anh thích không?

8 phút sau Trả lời:

Vâng, Emmi, ta có thể làm thế. B của chị... à, chồng chị tối nay không có nhà à? 3 phút sau

Trả lời: Anh khoái đặt những câu hỏi kiểu ấy, đúng không? Thoáng nghe cứ như anh muốn trừng phạt tôi vì tội có hạnh phúc hôn nhân. Có chứ, Bernhard có nhà. Hoặc ngồi trong văn phòng của anh ấy để chuẩn bị việc hôm sau, hoặc ngồi đọc ở sofa của anh ấy. Cũng có thể nằm ngủ trên giường của anh ấy. Sau nửa đêm thường là phương án 3. Trả lời đầy đủ chưa ạ?

6 phút sau Trả lời:

Vâng, cảm ơn, đầy đủ! Khi chị kể về chồng chị, thoáng nghe cứ như là chị muốn cho tôi thấy, người ta có thể sống cách biệt và độc lập, mặc dù hoặc ngay cả khi đã có gia đình hạnh phúc. Vì chị không viết “trong văn phòng”, mà “trong văn phòng CỦA ANH ẤY”. Anh ấy không ngồi “ở sofa” mà “ở sofa CỦA ANH ẤY”. Thậm chí không “nằm trên giường” mà “nằm trên giường CỦA ANH ẤY”. 4 phút sau

Trả lời: Leo thân mến, có lẽ anh sẽ không tin đâu, nhưng quả thật ở nhà tôi ai cũng có phòng riêng của mình, sofa riêng, và thậm chí giường riêng. Buồn cười là mỗi người có cuộc đời riêng. Anh bị choáng hả?

25 giây sau Trả lời:

Tại sao còn sống chung? 18 phút sau

Trả lời: Leo, anh dễ thương quá! Ngây thơ như tuổi hai mươi. Trên cửa văn phòng chúng tôi không dán biển “Không nhiệm vụ miễn vào”, sofa không quy định “Cấm ngồi”, giường không đề “Cẩn thận chó dữ!”. Nói ngắn gọn là mỗi người một giang sơn riêng, nhưng hai chúng tôi được phép thoải

mái tiến vào giang sơn của nhau, hay, như cách dùng từ của chúng ta mới đây: “Xâm nhập vào đời tư của nhau”. Được chưa ạ? Biết thêm được chút gì về cuộc sống hôn nhân chưa ạ?

30 giây sau Trả lời:

Các cháu bao nhiêu tuổi? 35 phút sau

Trả lời: Fiona 16, Jonas 11. Còn “Bernhard của tôi” già hơn tôi kha khá. Thế nhé, Leo thân mến, chấm dứt đề tài gia đình! Tôi muốn tách lũ trẻ ra khỏi cuộc trò chuyện của chúng ta. Trước đây mấy tháng anh có lần viết cho tôi, buồn chuyện với tôi giống như một dạng “phác đồ điều trị căn bệnh mang tên Marlene”. (Tất nhiên tôi không rõ tình hình có còn như cũ không. Có dịp thì anh cho xin thông tin nhé!). Đối với tôi, viết thư cho anh hay đọc thư anh là một dạng “nghỉ việc nhà”. Đúng thế, nó như hòn đảo con con bên ngoài thế giới thường nhật, hòn đảo con con để tôi vui thú được cùng anh qua lại, nếu muốn.

5 phút sau Trả lời:

Muốn chứ! Đôi khi tôi không cưỡng nổi tò mò, muốn biết mọi việc của chị ra sao ở bên kia hòn đảo con con mờ sương của chúng ta, trong cuộc sinh tồn bền vững trên đất liền, tại hải cảng an toàn của hôn nhân. (Chị tha lỗi cho, hình ảnh này quá đúng chỗ, không bỏ được). Nhưng bây giờ tôi lại ở hẳn ngoài đảo rồi! Vậy thì, bao giờ ta uống vang? Nửa đêm có quá muộn cho chị không? 2 phút sau

Trả lời: Nửa đêm là tuyệt nhất! Tôi vui mừng chờ đến giờ hẹn.

20 giây sau Trả lời:

Tôi cũng thế. Tạm biệt. Nửa đêm

Chủ đề: Emmi thân mến, Leo đây, Leo chúc chị một giờ nửa đêm trong mơ, chỉ có hai người, chỉ cho hai chúng mình. Tôi có được phép ôm chị không, Emmi? Cho phép tôi hôn chị nhé? Tôi hôn chị. Xong rồi, giờ thì mình uống. Chị uống gì? Tôi uống Sauvignon Visintini, Colli Orientali del Friuli, 2003. Còn chị uống gì? Chị viết ngay nhé, Emmi, ngay lập tức nhé? Emmi uống gì? Tôi uống vang trắng.

1 phút sau Trả lời:

Nhất định đây không phải ly thứ nhất của anh, Leo!!! 8 phút sau

Trả lời: A, đã có thư của Emmi rồi. Emmi. Emmi. Emmi. Tôi hơi phê phê một chút, nhưng chỉ một chút thôi. Tôi đã uống cả buổi tối và đợi giờ nửa đêm, khi Emmi đến thăm. Vâng, đúng thế, đây không phải chai đầu tiên của tôi. Tôi nhớ Emmi da diết. Chị thích đến chỗ tôi không? Ta sẽ tắt đèn. Chúng ta không nhất thiết phải thấy mặt nhau. Tôi chỉ muốn cảm nhận chị mà thôi,

Emmi. Tôi nhắm mắt lại. Mọi chuyện với Marlene đều vô nghĩa. Chúng tôi làm kiệt quệ nhau. Chúng tôi không yêu nhau. Cô ấy nghĩ thế, nhưng chúng tôi không yêu nhau, đó không phải tình yêu, chỉ là cam phận, chỉ là sở hữu. Marlene không muốn nhả tôi ra, còn tôi, tôi không muốn giữ cô ấy lại. Tôi đã khá say. Không say lắm. Chị đến với tôi nhé, Emmi? Ta hôn nhau nhé? Em gái tôi bảo, chị xinh tuyệt, Emmi, bất kể chị là ai. Đã bao giờ chị hôn một đàn ông lạ chưa? Bây giờ tôi uống thêm một ngụm vang vùng Friaul. Uống chúc sức khỏe hai chúng mình. Tôi đã hơi say say rồi. Nhưng chưa quá say. Bây giờ đến lượt chị. Chị viết cho tôi đi, Emmi. Viết cũng như hôn, chỉ không dùng môi. Viết là hôn bằng lý trí. Emmi, Emmi, Emmi.

4 phút sau Trả lời:

Hừm, tôi hình dung ra cuộc hẹn nửa đêm đầu tiên của chúng ta hơi khác một chút. Leo, say quá cần câu! Nhưng cũng có mặt hấp dẫn của nó. Anh biết không, Leo, tôi sẽ viết ngắn, đằng nào anh cũng không đọc được mạch lạc nữa đâu. Song nếu anh muốn, và còn đủ khả năng, thì anh kể cho tôi nghe thêm về “chuyện nhà cửa” của anh. Nhưng anh đừng viết gì để sớm mai hay sáng mai – khi bừng dậy sau cơn hôn mê – sẽ phải hối hận. Tôi sẽ uống một ly vang đỏ của Pháp, sản xuất ở Rhonetal, mùa 1997. Chúc anh sức khỏe! Còn anh thì tôi khuyên nên chuyển qua nước khoáng. Hoặc đi pha một tách cà phê đặc đi! 50 phút sau

Trả lời: Chị nghiêm quá đấy, Emmi. Đừng nghiêm khắc thế. Tôi không muốn cà phê. Tôi muốn Emmi. Đến chỗ tôi đi. Ta sẽ uống một ly vang nhỏ. Ta có thể bị mất, như trong phim. Tôi không nhớ tên phim, phải nghĩ xem đã. Ước gì tôi được hôn chị. Tôi không cần biết chị trông ra sao. Tôi đã say mê câu chữ của chị. Chị có thể viết gì cũng được. Viết rất nghiêm khắc cũng được. Cái gì tôi cũng thích. Thực ra chị không nghiêm. Chị tự ép mình phải nghiêm, chị chỉ muốn tỏ ra mạnh mẽ hơn có thực. Marlene không uống lấy một giọt rượu. Marlene là một người rất tỉnh, nhưng rất cuốn hút, ai quen cô ấy cũng nói thế. Cô ấy đã đi với một tay phi công, người Tây Ban Nha. Nhưng cũng là chuyện quá khứ rồi. Cô ấy nói là, đối với cô ấy chỉ có một người, đó là tôi. Chị biết không, nói dối đấy. Đối với cô ấy thì không có tôi trên đời này nữa. Đau đớn lắm, khi người ta chia tay nhau. Tôi không muốn chia tay với Marlene nữa. Mẹ tôi thích cô ấy. Mẹ tôi chết rồi, mẹ tôi bất hạnh quá. Nó khác hẳn với tưởng tượng của tôi. Có gì đó trong tôi đã chết cùng. Và nó chết đi rồi tôi mới cảm thấy. Mẹ tôi ít chú trọng đến tôi, chỉ chăm bẵm em gái tôi. Còn cha tôi đã di cư qua Canada, đem theo anh trai tôi. Tôi rơi tọt đầu đó vào khoảng giữa. Người ta bỏ sót không thấy tôi. Tôi là một đứa trẻ

trầm lặng. Tôi có thể cho chị xem ảnh. Chị có muốn xem ảnh không? Tôi luôn đóng vai Buster Keaton ở hội hóa trang. Tôi yêu những người hùng kiêu hãnh sâu thẳm vui nhộn ưa diễn trò. Chị đến đi, ta sẽ uống thêm một ly chúc sức khỏe nhau và xem ảnh hóa trang. Tiếc là chị đã có gia đình. Chị có ngoại tình không, Emmi? Đừng làm chuyện ấy. Đau đớn lắm, khi người ta bị lừa dối. Tôi đã hơi say say, nhưng đầu óc còn tỉnh táo. Marlene đã một lần ngoại tình. Nghĩa là tôi biết có một lần. Chỉ cần nhìn Marlene là biết cô ấy đã lừa dối mình. Emmi, tôi gửi thư này đi đây. Tôi hôn chị. Thêm lần nữa. Và thêm lần nữa. Và thêm lần nữa. Không cần biết chị là ai. Tôi ước ao có sự gần gũi. Tôi không muốn phải nghĩ đến mẹ tôi. Tôi không muốn phải nghĩ đến Marlene. Tôi muốn hôn Emmi. Tôi đã hơi say, xin chị thứ lỗi. Tôi gửi đi nhé. Sau đó sẽ đi ngủ. Hôn để chúc ngủ ngon. Tiếc là chị đã có chồng. Tôi tin là mình hợp nhau. Emmi. Emmi. Emmi. Tôi thích viết chữ “Emmi”. Một lần ấn ngón giữa tay trái, hai lần ấn ngón trỏ tay phải, và ấn ngón giữa tay phải lên phím ở hai hàng trên đó. EMMI. Tôi có thể viết một nghìn chữ “Emmi”. Viết Emmi là hôn Emmi. Ta đi ngủ thôi, Emmi.

Sáng hôm sau Chủ đề: Chào

Chào Leo, đã khỏi hôn mê sâu chưa? Thân ái, Emmi của anh. 2 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Anh vẫn đang suy nghĩ tìm cách nào để giải thích các e-mail viết đêm qua cho chính mình, và nhất là cho TÔI? Không cần thiết đâu, Leo. Những gì anh viết ra một cách thiếu chủ ý, tôi thấy rất hay, rất hay là đằng khác. Có lẽ anh nên say thường xuyên hơn, vì nhờ đó anh sẽ thành con người nặng cảm xúc, rất cởi mở và bộc trực, rất dịu dàng, đây đó thậm chí còn hùng hổ và đam mê. Rất hợp với anh đấy, khi mất kiểm soát! Và tôi thấy vinh hạnh khi anh muốn hôn tôi nhiều như vậy! Vậy thì anh viết cho tôi đi chứ!! Tôi cực kỳ tò mò muốn biết quan điểm của anh. Khi tỉnh, anh hay cố gắng tự kiềm chế để không phải là một Leo thoải mái tự thể hiện trong cơn say. Hy vọng cái anh Leo ấy không bị nôn.

3 tiếng sau Trả lời:

Leo???? Lặng im là không công bằng! Chán lắm. Tựa như một người đàn ông lúc sáng sớm không chịu khẳng định những lời đêm qua rĩ tai người đàn bà trong cơn say tình. Nghĩa là tựa như một người đàn ông tương đối đặc trưng, tương đối trung bình, tương đối rộng tuếch. Ít nhất là không giống Leo. Vậy thì bật máy tính lên mà viết thư đi!!! 5 tiếng sau

Trả lời: Emmi thân mến, bây giờ là 10 giờ đêm. Chị có muốn đến chỗ tôi không? Tôi trả tiền taxi cho chị. (Tôi sống ở rìa thành phố). Leo.

Gần 2 tiếng sau Trả lời:

Giỏi nhỉ! Leo thân mến, bây giờ là 23 giờ 43. Anh vẫn còn mơ hay đã ngủ rồi? Nếu chưa ngủ thì tôi hỏi anh: 1) anh có thực sự muốn tôi đến chỗ anh không?

2) anh vẫn muốn tôi đến chỗ anh chứ? 3) anh lại “hơi say say” thì phải?

4) nếu tôi đến chỗ anh: anh tưởng tượng là hai chúng mình sẽ làm gì? 5 phút sau

Trả lời: Emmi thân,

1) có. 2) có. 3) không. 4) để xem chuyện gì xảy ra. 3 phút sau

Trả lời: Leo thân mến,

1) Ra thế. 2) Ra thế. 3) Tốt. 4) Để xem chuyện gì xảy ra ư? Sẽ luôn luôn xảy ra cái mà người ta muốn để xảy ra. Vậy anh muốn để chuyện gì xảy ra? 50 giây sau

Trả lời: Tôi thực sự không biết đây, Emmi. Nhưng tôi tin là chúng ta sẽ biết ngay khi nhìn thấy nhau.

2 phút sau Trả lời:

Và nếu khi không có gì xảy ra? Lúc đó ta đứng vờ vờ như hai thằng ngố, nhún vai, và người nọ nói với người kia: “Đáng tiếc là chẳng có gì xảy ra cả”. Lúc đó ta sẽ làm gì? 1 phút sau

Trả lời: Ta phải chấp nhận rủi ro đó thôi. Vậy chị cứ đến đi, Emmi! Tự tin đi nào! Cả hai chúng ta đều tự tin nào! Ta hãy tin vào mình!

25 phút sau Trả lời:

Leo thân mến, sự đường đột không hợp với bản chất anh mọi khi làm tôi bối rối. Tôi sinh nghi. Tôi cho rằng anh biết rất chính xác sẽ để chuyện gì xảy ra. Tôi đoán là anh vẫn còn sót chút còn trong máu từ đêm qua, nghĩa là đang rất “có hứng”. Anh tìm sự gần gũi. Anh muốn quên Marlene đi hoặc được Marlene quên đi. Và anh đã xem đủ sách vở và phim ảnh kiểu này, Bản tango cuối cùng với Marlon Brando chẳng hạn. Leo, tôi cũng đã xem mấy cảnh ấy: CHÀNG gặp NÀNG lần đầu tiên, khung cảnh càng nhập nhòa càng tốt, để những gì không đẹp cũng thành đẹp. Rồi không ai nói lời nào nữa, chỉ còn thấy vãi vốc. Như sắp chết đói, họ đề nghị nhau ra, lăn lộn hàng tiếng đồng hồ khắp phòng, không chừa chỗ nào. Cắt cảnh. Cảnh tiếp theo: chàng nằm ngửa, trên môi thoáng nụ cười đàng điểm, ánh mắt dâm đãng hướng lên trần nhà, tựa như muốn ngấu nghiến cả nó luôn. Nàng ngả đầu lên ngực chàng. Mãn nguyện như con hươu cái sau khi tiếp một đàn con đực hưng phấn. Có thể một trong hai người còn phả khói thuốc lá qua mũi. Rồi hình chậm chậm tối dần. Sau đó còn gì nữa? Đó là cái làm tôi quan tâm nhất: sau đó còn gì

nữa??? Leo, không như thế được. Cái khuôn mẫu hình ông đã hiện ra ở anh như một ngoại lệ. Tất nhiên tất cả còn có thể tiến triển mạnh hơn. Cái “khăn bịt mắt” của anh bị bung ra trong hơi men hôm qua – nghĩa là chúng ta không nhất thiết phải thấy nhau. Anh mở cửa cho tôi nhưng không thấy gì. Chúng ta nhắm mắt lao vào vòng tay nhau. Chúng ta làm tình như những người mù. Chia tay nhau như những người mù. Rồi mai anh lại viết cho tôi những lá thư trong trắng về không-được-ngoại-tình và tôi lại lảo xược cãi lại đúng như mọi khi. Và nếu mọi chuyện trong đêm ngon lành thì chúng ta sẽ lặp lại, hoàn toàn tách khỏi cuộc sống thường khi, hoàn toàn độc lập với lời đối thoại của chúng ta. Tình dục ở cấp độ cao nhất của sự buông thả tuyệt đối. Chẳng có gì để mất, chẳng có gì bị ném vào canh bạc. Anh có “sự gần gũi” của anh, tôi có cuộc phiêu lưu ngoại hôn. Công nhận đó là một ý tưởng đầy tính kích động. Song cũng đã có chút tưởng tượng kiểu đàn ông, tôi phải nói với anh như vậy, Leo thân mến ạ. Dù thế nào thì chúng ta cũng nên quên chuyện đó đi. Hay nói cho rõ hơn: không có tôi! (Tôi đã nói câu này thật dịu dàng, thật đầy!).

15 phút sau Trả lời:

Giả sử nếu tôi cho chị xem vài bức hình của tôi hồi còn bé thì sao? Và giả sử tôi cùng chị uống một ly whiskey hay vodka chua thì sao – uống chúc sức khỏe và mừng thành tích khai phá của chúng ta là rốt cục đã gặp nhau? Và giả sử tôi chỉ muốn nghe giọng nói của chị thôi? Và giả sử, có thể tôi muốn hít hà một làn hương thơm từ tóc chị, từ da chị? 9 phút sau

Trả lời: Leo, Leo, Leo, đôi khi nghe cứ như – trong hai chúng ta – anh là người phụ nữ còn tôi là đàn ông vậy. Tôi dám thề rằng đó chỉ là một trò chơi giữa hai chúng ta, một trò chơi ở tầng cao nhất. Tôi tư duy kiểu đàn ông để hiểu được anh, tôi tìm cách đặt mình vào thế giới đàn ông, tải xuống từ kinh nghiệm của mình toàn bộ thế giới tư duy của giống đực cộng với vốn từ vựng thích hợp – với kết quả là, tôi bị anh trách rằng đầu óc TÔI chỉ toàn sex! Leo, tôi khai quật các động cơ kinh điển của đàn ông các anh khi nói ra những lời mời cấp thiết lúc nửa đêm – còn anh thì thân nhiên quay ngược mũi giáo và cả quyết, đó là động cơ của tôi. Ôi Leo, thiên thần trong trắng ơi, trái tim lãng mạn nhút nhát ơi! Anh hãy thú nhận là không định gõ ầm ầm lên cánh cửa ảo nhà tôi lúc 10 giờ đêm chỉ nhằm mục đích cùng tôi ngắm ảnh trẻ con! (Hay anh định khoe bộ sưu tầm tem? Tất nhiên là tôi đến ngay...).

3 phút sau Trả lời:

Emmi thân mến, xin chị đừng bao giờ nói “đàn ông các anh” một lần nữa, nếu chị định ám chỉ TÔI. Tôi quá là một cá thể để phải chấp nhận bị áp đặt

khái niệm đàn ông số nhiều mang tính cào bằng và thường chứa ý độc địa. Chị đừng suy bụng các đàn ông khác ra bụng tôi. Hành vi đó xúc phạm tôi, thật đấy! 18 phút sau

Trả lời: Được thôi, được thôi, xin lỗi! Nhưng qua đó, anh đã khéo léo gỡ mẻo che đây được “động cơ” của mình khi đột nhiên muốn gặp tôi bằng được vào lúc giữa đêm. Leo, có gì là xấu xa đâu, ngược lại đằng khác, tôi thấy được nịnh hót, và anh không nhỏ đi một li trong sự tôn trọng của tôi, khi anh dựa vào cơn chuẩn choáng men tình để rắp tâm gỡ trò bịt mắt bắt dê với Emmi, một cô gái tuy chưa quen nhưng nghe nói không xấu. À, cũng nên nói thêm rằng đã 1 rưỡi sáng rồi, tôi phải đi ngủ là vừa. Cảm ơn lời mời thú vị của anh. Dững cảm lắm. Tôi thích thấy anh lúc tự phát. Và tôi cũng thích anh nhún chìm tôi dưới một núi hôn khi đang say. Chúc anh ngủ ngon nhé, Leo. Và tôi cũng hôn anh.

5 phút sau Trả lời:

Tôi không bao giờ định gỡ trò gì với bất cứ ai. Chúc ngủ ngon.

12 phút sau Trả lời:

À, còn hai chuyện nữa, Leo. Đằng nào thì hôm nay tôi cũng không ngủ được nữa: giả sử tôi đã đến chỗ anh thật, chắc anh không tin là tôi bắt anh trả tiền taxi chứ? Thứ hai: giả sử tôi đã đến chỗ anh thật, người nào trong ba cô Emmi mà em gái anh tìm ra sẽ đến chỗ anh? Emmi gốc hiệu động? Emmi tóc vàng ngực to? Hay Emmi bất ngờ?

Vì anh phải rõ một điều: khoảnh khắc chúng ta chạm trán nhau cũng là phút khai tử cho Emmi-trong-trí-tưởng-tượng của anh. 1 ngày sau

Chủ đề: Phần mềm có vấn đề? Leo? Đến lượt anh!

3 ngày sau Chủ đề: Nghỉ lên sóng

Emmi thân mến, tôi viết cho chị, chỉ để cho chị biết là không phải tôi không viết cho chị nữa. Khi nào nhận thức được nên viết cho chị CHUYỆN GÌ thì tôi sẽ viết ngay. Lúc này tôi đang thu gom lại từng mảnh vỡ diên rồ của cái thằng tôi bị đập tan ra trong mấy ngày qua. Khi nào gắp được những mảnh vỡ ấy lại tử tế, tôi sẽ báo. Emmi, chị lần quần suốt ngày trong tâm trí tôi. Tôi thấy nhớ chị. Tôi khao khát chị. Hằng ngày tôi mở e-mail của chị ra đọc nhiều lần. Leo của chị.

4 ngày sau Chủ đề: Tiết lộ

Chào quý ông Leike, quý ông cần rút lương tâm vì tôi chẳng? Quý ông có điều gì phải tiết lộ cho tôi biết chẳng? Tôi đã biết điều gì mà lẽ ra không nên biết chẳng? Nếu đúng thế thì tôi biết điều đó là gì rồi. Tôi phát hiện trong hộp thư của tôi có một chuyện khủng khiếp. Quý ông có biết tôi ám chỉ gì không?

Nếu biết thì quý ông nên giải thoát gánh nặng lương tâm đó đi!!! Xin chào, Emmi Rothner.

3 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Emmi, có gì xảy ra với chị vậy? Cái e-mail mã hóa kia nghĩa là sao? Chị đang ấp ủ một thuyết âm mưu chứ gì? Gì thì gì, tôi chẳng hiểu chị định nói gì. Chị đã phát hiện chuyện khủng khiếp nào trong hộp thư vậy? Chị hãy nói rõ hơn! Và đừng chỉ vì nghi ngờ mà khách sáo đến tàn bạo như vậy! Thân ái. Leo. 30 phút sau

Trả lời: Kính thưa nhà tâm lý học ngôn ngữ, nếu một ngày nào đó “mối nghi ngờ” của tôi được chứng tỏ là có lý thì tôi sẽ ghét ông cho đến chết!!!! Tốt hơn hết là ông nói ra luôn đi.

25 phút sau Trả lời:

Bất kể cái gì đã đưa chị vào tâm trạng này, Emmi thân mến, ngôn ngữ của chị làm tôi sợ. Tôi không muốn thành nạn nhân của lòng căm thù sâu sắc mang tính chất đề phòng của chị, đó là lòng căm thù sinh ra từ các ý nghĩ nhiễu loạn và võ đoán trong bộ óc tan nát vì đa nghi của chị. Chị hãy nói tuốt ra hay im đi! Tôi điên lắm rồi! Leo. Hôm sau

Chủ đề: Tiết lộ II Hôm Chủ nhật tôi gặp một bạn gái. Tôi kể cho cô ấy về anh, Leo. “Hắn làm nghề gì?” cô ấy hỏi tôi. “Anh ấy nghiên cứu tâm lý học ngôn ngữ và cũng làm ở trường đại học”, tôi đáp. “Tâm lý học ngôn ngữ?” Sonja sững sốt. “Nghĩa là làm gì?” cô ấy căn vặn. Tôi: tớ cũng không rõ, hai bọn mình không nói gì về công việc cả, toàn chuyện riêng thôi. Rồi tôi chợt nhớ: thoát tiên có lần anh ấy kể về một công trình nghiên cứu ngôn ngữ trong e-mail mà anh ấy đang tiến hành. Nhưng về sau không khi nào nhắc lại đề tài ấy nữa. Đột nhiên Sonja sầm mặt lại và nói, nguyên văn: “Emmi, cẩn thận đấy, hắn chỉ nghiên cứu cậu thôi!”. Tôi choáng váng thực sự. Về đến nhà, tôi mở ngay các e-mail ngày xưa để đọc lại. Và tìm thấy đoạn này trong e-mail ngày 20/2 của anh: “Hiện tại chúng tôi đang nghiên cứu tác động của e-mail vào cách sử dụng ngôn ngữ và – phần quan trọng hơn nữa là – công năng chuyển tải cảm xúc của e-mail. Vì vậy đôi khi tôi có thói quen nói về chuyên môn, nhưng trong tương lai tôi sẽ giảm chuyện đó, xin hứa với chị như vậy”.

Thế đấy, Leo thân mến, anh đã hiểu vì sao tôi có tâm trạng này rồi chứ? LEO, ANH CHỈ NGHIÊN CỨU TÔI THÔI SAO? ANH THỬ NGHIỆM TÔI NHƯ MỘT PHƯƠNG TIỆN TRUYỀN TẢI CẢM XÚC? VỚI ANH, TÔI KHÔNG LÀ GÌ KHÁC NGOÀI NỘI DUNG MỘT BÀI TIẾN SĨ LẠNH LÙNG HAY BÀI NGHIÊN CỨU NGÔN NGỮ VÔ CẢM NÀO ĐÓ? 40 phút sau

Trả lời: Tốt nhất là chị nên lấy ý kiến Bernhard của chị. Trọng lượng các cảm xúc của chị đang nào cũng đè bẹp mọi phương tiện chuyển tải bất kỳ. Leo.

5 phút sau Trả lời:

Riêng việc anh chuyển qua phản công hoàn toàn không có nghĩa là đã đánh tan nỗi lo lắng của tôi bị anh lạm dụng về tâm lý ngôn ngữ. Tôi đề nghị anh cho một câu trả lời đen trắng rõ ràng, Leo. Anh còn nợ tôi đó. 3 ngày sau

Chủ đề: Leo! Leo, tôi đã trải qua ba ngày khủng khiếp. Nỗi sợ – đúng thế, một cơn khiếp đảm thực sự, khi biết bị anh lạm dụng vì mục đích nghiên cứu suốt thời gian qua – cũng gần lớn bằng sự lo ngại có thể đã đổ oan cho anh. Có lẽ vì buộc tội quá vội vã mà tôi đã hủy hoại gì đó giữa hai chúng ta. Tôi hoàn toàn không rõ, cái gì trầm trọng hơn: bị anh “lừa dối”, hay đã mù quáng xắn tay bứt nhánh cây mang tên lòng tin được chúng ta nâng niu gieo mầm và âu yếm chăm tưới. Leo thân mến, xin anh hãy đặt mình vào tình cảnh của tôi. Tôi muốn thú nhận với anh rằng, đã lâu rồi tôi chưa trao đổi cảm xúc với ai một cách quyết liệt như với anh. Bản thân tôi ngạc nhiên nhất là chuyện đó có thể xảy ra ở phương thức này. Không có nơi nào khác mà tôi được phép là Emmi cực kỳ chân thực, ngoài trong các e-mail gửi đến anh. Trong “cuộc sống thực”, nếu muốn tồn tại người ta liên tục phải thỏa hiệp với bản năng tình cảm của mình, nếu được: Ở ĐÓ tôi không được phép phản ứng quá chừng mực! Tôi phải chấp nhận ĐIỀU ĐÓ! Ở ĐÓ tôi phải làm như mù! Người ta liên tục điều chỉnh cảm xúc của mình cho hợp với môi trường, nương nhẹ với người mình yêu, thủ hàng trăm vai của cuộc sống thường nhật, giang tay lấy thăng bằng, duy trì cân đối, suy xét làm sao không làm lung lay cả tổng thể, vì ta là một phần của chính tổng thể đó.

Trước anh, Leo, tôi không ngần ngại khi bộc phát ngẫu hứng như thâm tâm tôi vẫn thế. Tôi không nghĩ có thể nói với anh điều gì hay nên bỏ. Cứ thế tôi tung bừa viết như nước chảy. Và thấy khoan khoái vô cùng!!! Và, đó là công anh, Leo thân mến, đó là cái làm tôi không thể thiếu được anh: anh chấp nhận tôi như chính tôi vẫn thế. Đôi khi anh phanh tôi lại, đôi điều anh lơ đi, đôi lúc anh hiểu sai lời tôi. Nhưng tính nhẫn nại của anh để trụ lại với tôi đã chứng tỏ cho tôi thấy rằng tôi được phép là chính mình. Và, cho phép tôi được quảng cáo chính mình nhé? Tôi thuần lắm, thuần hơn nhiều so với ấn tượng toát ra trong e-mail. Nghĩa là: nếu ai đó đã ưa một Emmi buông tuồng, tuyệt đối không cố gắng khoe ra các mặt tốt, hăng hái bày ra mọi tính xấu của mình – đúng vậy, Leo, tôi ghen tuông, tôi đa nghi, tôi hơi tâm thần, về nguyên tắc tôi không cực kỳ trọng thị giới tính kia, mà cũng chẳng yêu gì

giới tính mình – giờ thì tôi lạc mạch viết rồi, lại từ đầu nhé: nếu ai đó đã ưa một Emmi không cố gắng khoe tốt, thậm chí nghiêng về thể hiện các điểm yếu được giấu giếm, thì chắc sẽ phải càng ưa Emmi như cô ấy sống chân thực, vì cô ấy biết phải thể hiện bản ngã của mình với xung quanh cho đúng mực, vì cô ấy là một khối tâm trạng, một hòm tự vấn, một bản hòa tấu toàn những nốt nhạc lỗi. Nhưng không chỉ nói về tôi, Leo, tôi luôn bận nghĩ đến anh. Anh chiếm một mi-li-mét vuông trong đại não của tôi (hay tiểu não, hay tuyến yên gì đó, có trời biết bộ phận nào trong não dùng để nghĩ đến một người như anh). Ở đó, thực tế là anh đã cắm trại. Tôi không rõ anh có đúng là con người như hiển hiện trong thư. Nhưng nếu chỉ là một phần con người đó thôi thì anh vẫn là một người rất đặc biệt. Các dòng chữ của anh cộng với suy luận của tôi – chúng cho ra kết quả là bóng dáng một người đàn ông, như tôi bỗng dưng hình dung ra là có thể con người như thế tồn tại thật. Anh hay nhắc đến “Emmi-tưởng-tượng” của anh. Có lẽ tôi không sẵn sàng đến mức ấy để chấp nhận một “Leo-tưởng-tượng”, để về lâu về dài chỉ thuần túy hình dung ra một người mà tôi yêu mến. Người đó phải bằng xương bằng thịt và các vật liệu tương tự cơ. Và người ấy phải đương đầu được với một cuộc gặp gỡ với tôi. Chúng ta chưa tiến xa đến thế. Nhưng tôi linh cảm rằng chúng ta có thể dùng ngòi bút để ngày càng tiến gần buổi gặp gỡ đó. Cho đến khi chúng ta đứng đối diện nhau. Hay ngồi đối diện nhau. Hay quỳ. Thế nào cũng xong.

Leo, ta hãy đọc e-mail tôi đang viết cho anh đây: cứ tưởng tượng ra anh dò xét từng chữ một để rút ra các nhận định khoa học, để trích dẫn các ví dụ, chứng minh bằng cách nào có thể chuyển tải cảm xúc, hoặc tệ hơn nữa, bằng cách nào có thể thức dậy cảm xúc ở người khác, phải viết ra sao để đánh gục người kia bằng cảm xúc. Tưởng tượng ấy tàn bạo đến mức tôi muốn hét lên đau đớn!!! Xin anh hãy nói là cuộc đối thoại của chúng ta không đáng gì đến công trình nghiên cứu của anh. Và xin anh thứ lỗi vì tôi đã bắt buộc phải phỏng đoán như vậy. Con người tôi là vậy: tôi phải xuất phát từ điều tệ hại nhất để kích thích hệ thống miễn dịch, ngõ hầu chịu đựng nổi, nếu quả thật sự việc đúng thế. Leo, e-mail này là e-mail dài nhất mà tôi từng viết cho anh. Anh đừng lờ nó đi. Anh hãy quay lại nhé. Đừng nhổ trại trong não tôi mà ra đi. Tôi cần anh! Tôi... quý trọng anh! Emmi của anh.

TB: tôi biết, muộn quá rồi. Nhưng tôi tin là anh còn thức. Và tôi chắc chắn rằng anh sẽ ngó vào hộp thư đến. Anh không nhất thiết phải trả lời bây giờ. Nhưng có thể anh viết một chữ duy nhất thôi, để tôi hay rằng anh đã nhận được thư tôi? Một chữ thôi, được chứ? Hai chữ cũng được, hoặc ba, nếu

như thế đơn giản hơn. Xin anh. Xin anh. Xin anh. Xin anh. Xin anh. 2 giây sau

Trả lời: TRẢ LỜI TỰ ĐỘNG KHI ĐI VẮNG: NGƯỜI NHẬN ĐI VẮNG VÀ CHỈ MỞ E-MAIL SAU 18/5. TRONG TRƯỜNG HỢP KHẨN CẤP, VIỆN TM LÝ HỌC CỦA ĐẠI HỌC SẼ BÁO TIN CHO NGƯỜI NHẬN. ĐỊA CHỈ CỦA VIỆN: psy-uni@gr.vln.com.

1 phút sau Trả lời:

Bó tay!.

8 ngày sau

Chủ đề: Về đến nơi! Chào Emmi, tôi đã quay lại. Tôi vừa đi Amsterdam. Marlene đi cùng. Chúng tôi lại thử một lần nữa. Một thử nghiệm ngắn ngủi. Được hai ngày thì tôi liệt giường vì sung phổi. Xấu mặt quá. Năm ngày liền cô ấy đo nhiệt độ và mỉm cười độ lượng pha lẫn chán chường, như một bà y tá sau ba mươi năm thâm niên, tuy ghét công việc của mình nhưng cố không đổ vấy lý do cho bệnh nhân. Amsterdam ngược với những gì tôi tưởng tượng ra trước đó, không phải một khởi đầu mới mà là một kết thúc cũ, một kết thúc mà hai chúng tôi đã quá thừa kinh nghiệm trong nhiều năm qua. Lần này chúng tôi đến với nhau đầy tinh thần tôn trọng. Cô ấy nói, nếu tôi cần gì thì cô ấy sẽ có mặt bất cứ lúc nào. Ý cô ấy là sẽ đi kiếm thuốc men ngay. Và tôi nói: nếu bao giờ em lại tự huỷ hoại hoặc là không thể sống thiếu anh, và anh vẫn tin chắc rằng không thể sống thiếu em, thì mình bay qua Amsterdam vài hôm – và chứng minh cho nhau biết điều ngược lại.

Ngoài ra, tôi cũng kể cho Marlene về chuyện tôi và chị. Cô ấy phản ứng cứ như tình trạng này còn tồi tệ hơn chứng sung phổi của tôi. Tôi nói: có một cô gái trên internet khiến tôi rất phải chú ý tới. Marlene: cô ấy bao nhiêu tuổi, trông ra sao? Tôi: không biết. Giữa ba chục và bốn chục. Có thể tóc vàng, tóc nâu, hoặc đỏ. Có gia đình hạnh phúc, chắc chắn. Marlene: anh có bị tâm thần không! Cô gái này, tôi nói, tạo cho anh điều kiện nghĩ đến một người khác ngoài em, Marlene ạ, nhưng vẫn có một cảm xúc tương tự. Cô ấy làm anh rung động, bức dọc, đôi khi chỉ muốn tổng cổ lên mặt trắng, nhưng cũng thích lời về không kém. Anh cần cô ấy dưới mặt đất này. Cô ấy biết lắng nghe. Thông minh. Hải hước. Và, quan trọng nhất là có mặt khi anh cần. “Nếu anh thấy viết thư cho cô ta là tốt thì cứ viết đi!”, Marlene nói khi đưa tôi vào giường. “Và đừng quên uống thuốc!”, cô nói thêm. Emmi, tôi bối rối quá. Làm sao dứt khỏi người đàn bà này đây? Cô ấy là một tủ lạnh, nhưng tôi phát sốt lên khi chạm vào. Khi đi dạo ở Amsterdam cạnh cô ấy, tôi mắc chứng sung phổi. Nhưng nửa đêm, khi được cô ấy đặt bàn tay mát lạnh lên trán là tôi nóng bừng bừng.

Vâng, Emmi, phần 2: tôi đã quay về. Tôi sẽ không đời nào tự nguyện nhổ trại đang cắm trong não chị. Tôi muốn chúng ta tiếp tục viết thư cho nhau. Và tôi muốn chúng ta sẽ đích thân làm quen với nhau. Xét về lý trí con người, về tính logic và khả tín, chúng ta đã bỏ lỡ tất cả các thời điểm thích hợp. Chúng ta đã phủ nhận mọi luật chơi đơn sơ nhất trong giao lưu. Chúng ta là những người bạn cũ thắm thiết, là nguồn động viên nhau hằng ngày, thậm chí đôi khi là một đôi tình nhân. Vậy mà tất cả những cái đó còn thiếu một khởi điểm

tự nhiên là gặp gỡ. Chúng ta sẽ truy lĩnh, nhất định! Nhưng làm thế nào mà không đánh mất chút gì trong bản thể của chính mình, tôi cũng chưa biết. Chị có biết không? Emmi, giờ đến phần 3: tôi có chủ định khi bắt đầu e-mail này bằng chuyện Marlene. Vì tôi mong rằng chúng ta sẽ kể hết cho nhau nghe nhiều hơn về cuộc đời mình. Tôi đã hết muốn làm ra vẻ như chỉ có hai chúng ta trên đời này. Tôi muốn biết chị làm chủ cuộc sống hôn nhân ra sao, làm thế nào quản được hai đứa trẻ, và những việc khác nữa. Nếu chị cũng chia sẻ với tôi các mối lo toan của mình thì hay. Đối với tôi đó là một an ủi, khi biết rằng không chỉ mình tôi có các mối lo toan ấy. Tôi muốn được đề cập đến chúng. Tôi vinh dự được chị tin cậy cho biết mọi chuyện.

Và bây giờ, Emmi, phần 4: xin chị đừng bao giờ ghét sẵn tôi để đề phòng! Tôi không chịu nổi. Hồi đầu tháng Ba tôi đã xin chấm dứt cộng tác trong công trình nghiên cứu tác động của e-mail vào cách sử dụng ngôn ngữ và công năng chuyển tải cảm xúc của e-mail. Lý do công khai mà tôi nêu ra là thiếu thời gian. Sự thực thì đề tài này đã quá nhàm chán “riêng tư”, khiến tôi không muốn xem xét nó một cách khoa học được nữa. Rõ cả rồi chứ, Emmi? Chúc một ngày đẹp, Leo của chị. (TB: một mặt thì dòng “trả lời tự động khi đi vắng” của tôi là sự trừng phạt công bằng dành cho bức thư đa nghi hung hăng của chị. Mặt khác, chị đã làm tôi động lòng. Chị viết cho tôi một thông điệp tuyệt diệu, thẳng thắn, chân tình và chi tiết. Tôi cảm ơn cho từng chữ trong đó! Bây giờ, bù lại, tôi cho chị quyền được nói vài lời xúc phạm mà không ngại hậu quả.)

45 phút sau Trả lời:

Anh đã rời bỏ công trình nghiên cứu chỉ vì hai chúng ta? Leo, tuyệt quá, vì thế mà tôi yêu anh! (May mà anh không biết tôi nói câu vừa rồi bằng giọng nào). Bây giờ tôi phải đưa Jonas đến nha sĩ. Tiếc là nó chưa bị gây mê toàn phần. Đó cũng là câu giải thích, sau khi anh hỏi tôi quản lũ trẻ con ra sao. Lát nữa nhé. Emmi. 6 tiếng sau

Trả lời: Vâng, Leo. Tôi ngồi trong phòng riêng, Bernhard vẫn bận việc, Fiona qua đêm ở nhà bạn gái, Jonas ngủ (sún thêm hai răng), mèo bụi xoi thức ăn của chó (rẻ hơn, và mèo bụi không để ý, quan trọng là càng nhiều càng tốt). Như anh biết, nhà tôi không có sóc chuột, nếu có thì mèo bụi cũng đã hạ sát ngon lành. Đồ gỗ trong phòng nhìn tôi oán trách. Chúng đoán có kẻ phản bội. Chúng đe tôi: chớ liều mạng tiết lộ bọn ta giá bao nhiêu, màu gì, kiểu dáng gì! Chiếc dương cầm nói: chớ liều mạng khai ra Bernhard là thầy dương cầm của mi! Và bọn mi đã hôn nhau lần đầu ra sao, đã đặt đít ngồi lên ta, yêu nhau trên ta ra sao! Giá sách hỏi: tay Leo đó là ai vậy? Hắn làm gì ở đây? Vì

sao mi tốn chừng ấy thì giờ vì hấn? Vì sao mi ít để mắt đến ta? Vì sao mi sinh ra nghĩ ngợi như vậy? Đầu CD nói: có thể sự việc sẽ tiến triển đến mức mi không chơi Rachmaninoff nữa – mi biết đấy, mi và Bernhard, âm nhạc cũng là sợi tơ nối hai người – mà mi chỉ còn nghe loại nhạc mà tay Leo ấy thích nghe, ban Sugar Babes chẳng hạn! Duy nhất tử rượu vang phản pháo: ta không có gì để ghét Leo cả, ba chúng ta hợp nhau lắm. Nhưng cái giường thì phùng mang trợn mắt dọa: Emmi, mi đã nằm đây thì đừng mơ đến chỗ khác. Chớ dại để bị tóm ở đây cùng Leo! Ta cảnh cáo mi!

Leo, tôi không làm được: tôi không thể chia sẻ thế giới này với anh. Sẽ không bao giờ anh trở thành một phần của nó. Nó quá phức hợp. Đó là một pháo đài. Bất khả chinh phục. Không ai xâm nhập nổi. Vững như núi đá. Leo, hai chúng ta phải ở lại “bên ngoài” thôi, đó là cơ may duy nhất, không thì tôi sẽ mất anh. Anh muốn biết tôi “làm chủ” cuộc sống hôn nhân ra sao? Siêu hạng, Leo ạ, thật đấy! Cả Bernhard nữa! Anh ấy trọng vọng tôi. Tôi kính trọng và khâm phục anh ấy. Chúng tôi tôn trọng nhau trong đối xử. Anh ấy không bao giờ lừa dối tôi. Tôi không bao giờ bỏ rơi anh ấy trong hoạn nạn. Chúng tôi tin cậy nhau. Chúng tôi không bao giờ muốn làm nhau đau. Chúng tôi cùng dựng xây. Chúng tôi tin nhau. Chúng tôi có âm nhạc và sân khấu. Chúng tôi có nhiều bạn bè chung. Fiona, mười sáu tuổi, như một người em gái của tôi vậy. Và đối với Jonas, thực sự tôi gần như đã trở thành một người mẹ trẻ. Mẹ nó mất lúc nó mới lên ba. Leo, đừng bắt tôi mở quyển album ảnh gia đình ra khoe. Ta hãy làm thế này nhé: tôi sẽ kể anh nghe chuyện “nhà cửa”, khi nào thấy rất muốn, khi tôi có mắc mứu gì, khi tôi cần lấy ý kiến của một người bạn rất, rất thân. Còn anh thì lúc nào cũng có thể kể về đời tư của mình, đến từng chi tiết kinh động nhất (trừ chuyện khêu gợi, đó là cái tôi không cho phép anh!). Bây giờ tôi lên giường, và rất cực sẽ lại được một lần ngủ ngon. Leo, rất vui là anh đã quay lại!! Leo, tôi cần anh! Tôi cần được dịch chuyển và cảm nhận bên ngoài thế giới của tôi. Leo, anh là phần bên ngoài thế giới của tôi! Và ngày mai ta sẽ nói về Marlene, lúc đó tôi cần suy nghĩ mạch lạc. Chúc anh ngủ ngon, bạn yêu quý! Hôn để ngủ ngon nào!

Hôm sau Chủ đề: Marlene

Chúc anh buổi sớm mai đẹp trời, Leo. Ngoài khả năng “cùng nhau” và “thiếu nhau” thì chỉ còn cách “thay vì”! Leo, anh cần một bóng hồng khác. Anh phải yêu lần nữa. Chỉ có vậy thì anh mới biết là xưa nay vẫn thiếu gì. Sự gần gũi không phải là gián đoạn khoảng cách, mà là vượt qua khoảng cách. Căng thẳng không phải là thiếu sự hoàn hảo, mà là liên tục hướng tới hoàn hảo và luôn bám chặt vào nó. Leo, không còn cách nào khác đâu, chúng ta

cần một người bạn gái cho anh! Dĩ nhiên sẽ là ngây ngô khi khuyên anh nên quên Marlene đi! Nhưng dù vậy, anh nên làm thế, và làm cho kiên quyết. Xin đề nghị: thay vì nghĩ đến Marlene, anh hãy chủ tâm nghĩ đến tôi! Anh được phép tưởng tượng ra mọi thứ với tôi, những gì mà anh ưa làm cùng Marlene (đồ gỗ lại lườm tôi lần nữa!). Ý tôi định nói, đây chỉ là thời gian quá độ cho đến khi chúng ta tìm được một bạn gái cho anh. Anh muốn bạn gái như thế nào? Mặt mũi ra sao? Nói đi chứ! Biết đâu tôi lại có một người cho anh? Nghiêm túc nhé: người nào nói về chúng ta “nếu anh thấy viết thư cho cô ta là tốt thì cứ viết đi”, người ấy cách xa hàng cây số cái mà tôi gọi là tình yêu. Marlene không yêu Leo. Leo không yêu Marlene. Giữa hai người-không-yêu ấy, người này khơi nguồn đam mê từ khát vọng yêu đương của người kia. Thế thôi, tôi cũng không khôn hơn được nữa. Bây giờ tôi phải làm việc. Hẹn chóng gặp lại. Emmi – phương án lựa chọn ảo.

4 tiếng sau Trả lời:

Emmi của thế giới bên ngoài thân mến, tôi nhăm nháp e-mail của chị. Và thực sự hàm ơn. Nhờ chị nhắc lại với đồ gỗ là tôi khâm phục lập trường của chúng và kính trọng tinh thần đồng đội của chúng. Tôi sẽ không làm kẻ đột nhập vào nhà Rothner đâu, chỉ xâm chiếm Emmi trên màn hình thôi! Đặc biệt đáng khen là tử rượu vang: có lẽ ba chúng ta sẽ tìm dịp lặp lại cuộc chơi nửa đêm. (Tôi hứa, trước đó sẽ không quá chén lần nữa). Đặc biệt làm tôi cảm động là việc chị suy nghĩ tìm cách mai mối cho tôi. Tôi thích kiểu phụ nữ nào à? Kiểu phụ nữ thú vị như cách viết của chị, Emmi ạ. Và kiểu phụ nữ khiến tôi đánh hơi được cơ hội cho tôi làm thế giới nội tâm chứ không chỉ thế giới bên ngoài. Tóm lại, không nhất thiết là kiểu phụ nữ đã “có hạnh phúc hôn nhân”, sống trong một pháo đài gia đình và bị đồ gỗ trong nhà giám sát. Cho đến khi gặp được một người phụ nữ kiểu ấy, tôi xin phép được nhận lời mời của chị, nghĩa là chủ động nghĩ đến chị trước khi nghĩ đến Marlene. Sẽ không dễ cho tôi, nhưng nếu chị tiếp tục chiều chuộng tôi bằng e-mail thì tôi sẽ dần dà tiến gần đích hơn.

Chúc chị một buổi tối bình yên. Hôm nay tôi còn gặp em gái tôi, Adrienne. Nó sẽ vui thay tôi, khi một lần nữa thấy tôi bứt được khỏi Marlene. Và nó sẽ vui mừng khi thấy tôi còn liên lạc với chị. Nó chỉ đọc vài dòng trong thư chị, nghe tôi kể về chị, và biết ba ứng viên Emmi. Nó mến chị, bắt kể chị là ai trong ba ứng viên. Nó có quan điểm giống anh nó mà. Hôm sau

Chủ đề: Mia! Chào Leo, đêm qua tôi đã tìm được cô ấy. Tất nhiên: Mia! Chính cô ấy đấy! Leo và Mia – nghe mới êm tai làm sao! Leo, anh nghe này: Mia năm nay 34, xinh như mộng, giáo viên thể dục, chân dài, đáng người

siêu hạng, không thừa một gam mỡ, da bánh mật, tóc đen. Nhược điểm duy nhất: ăn chay, nhưng chỉ cần nói “đây là đậu phụ” thì cô ấy cũng ăn thịt. Là người đọc nhiều, rất thông minh, ưa hoạt động, tươi tắn, lúc nào cũng vui vẻ. Tóm lại: một cô gái trong mơ. Và: còn son rồi! Tôi sắp xếp để hai người làm quen nhau nhé?

1 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Emmi, Emmi, Emmi! Tôi biết quá rõ các “Mia” chân dài rồi. Có thể nói tuần nào em gái tôi cũng giới thiệu cho một cô mới. Tôi biết các quyển giới thiệu thời trang đầy những người mẫu 0,00 phần trăm mỡ kiểu Mia, cô nào cũng xinh và chân dài không kém cô nào. Và ai cũng còn son rồi cả. Chị biết tại sao không, Emmi? Vì họ thích thế! Và thích giữ trạng thái đó một thời gian dài nữa. Ngoài ra: tôi không muốn cản niềm phấn khích của chị, thưa Emmi ngoài thế giới. Nhưng hiện tại tôi không hề có hứng thú đi làm quen một Mia trong mộng. Tôi rất hài lòng với cách sống của mình hiện nay. Mặc dù vậy, rất cảm ơn cố gắng của chị! À, em gái tôi gửi lời chào. Nó nói, tôi không nên phạm một lỗi là đi gặp chị. Nguyên văn: “Cuộc gặp gỡ sẽ là dấu chấm hết của mối quan hệ giữa hai người. Và mối quan hệ này đang cực kỳ tốt đối với anh!”. Chúc chị một ngày lành, Leo.

2 tiếng sau Trả lời:

Tốt thôi, Leo, cuộc gặp mặt của chúng ta còn đợi được, tôi đã dần quen với ý nghĩ đó. Rồi anh sẽ biến tôi thành một người kiên trì! Nhưng vì sao em gái anh tin chắc là một cuộc gặp nhau sẽ chấm dứt “quan hệ” giữa hai chúng ta? Ý cô ấy là: anh chấm dứt, hay tôi chấm dứt? Còn một điều này nữa, Leo: trong e-mail tôi qua anh lại nhắc đến tình trạng “hạnh phúc hôn nhân” của tôi. Vì sao anh viết chữ hạnh phúc hôn nhân trong ngoặc kép? Nó gây ra ấn tượng rằng anh coi đó là một câu sáo mồn, hơi có ý nhạo báng. Anh hiểu ý tôi chứ?

Nhưng bây giờ đến chuyện Mia, anh đã hiểu sai ý tôi từ đầu đến cuối. Mia không phải là một người đẹp in trên giấy láng bóng của tạp chí thời trang. Mia là một phụ nữ có tâm cỡ thực sự. Và tuyệt đối không chủ ý lạc chân vào kiếp độc thân. Một trường hợp đặc trưng của định hướng quan hệ sai lầm trong tuổi hoa niên. Ở tuổi mười chín người ta làm quen một người đàn ông với vẻ ngoài như một pho tượng Hy Lạp, tràn trề sức trai, căng cứng nhục cảm. Bên trong thì rỗng tuếch, nhất là ở vùng não. Hai năm trời đây xáo động trôi qua, chỉ toàn đợi chờ và hy vọng, cho đến khi pho tượng mở mồm. Sau đó ma thuật mất thiêng. Lúc đó người ta đã 21 – và tất nhiên lại bập ngay vào một cái thùng rỗng trong lớp sơn hoành tráng. Và người ta nghĩ, lần này

chắc có nhiều thứ bên trong hơn. Lại nhầm. Thử lần nữa. Từ đó phát triển một số phận đàn bà kinh điển: cô ấy tin là mình luôn luôn cần một dạng đàn ông giống nhau để sửa “lỗi lầm của lần đầu”, song mỗi lỗi lầm lại cột chặt cô ấy hơn vào hạng đàn ông ấy. Những người mà Mia chọn, ai cũng giống ai, và không ai khử được nhược điểm của kẻ tiền nhiệm. Thậm chí ngược lại: tất cả đều khẳng định đầy ấn tượng rằng kẻ tiền nhiệm cũng là một thùng rỗng như ta. Từ hai năm nay cô ấy chán ngán đàn ông, mệt mỏi khi nghĩ đến quan hệ mới. Mia không tiến lấy nửa bước đến người khác. Mới đây cô ấy nói với tôi: nếu gặp một người nào dễ thương thì cậu cứ giới thiệu cho tớ. Nhưng tớ không muốn động tay động chân tí nào cả. Mọi việc phải tự nó diễn biến. Nếu không tự diễn biến thì cũng chẳng bao giờ diễn biến nữa. Mia là thế đấy. Leo, nghe tôi đi, anh sẽ thích Mia đấy. 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Emmi thân, trước tiên xin trả lời các câu hỏi mở màn của chị:

1) em gái tôi không nói cụ thể, ai trong hai chúng ta sẽ ra tay chấm dứt “quan hệ” (tôi có được viết chữ này trong ngoặc kép không?) sau cuộc gặp mặt thực sự. Có lẽ ý nó nặng về sự bất khả dung hòa giữa cuộc đối thoại bằng chữ và ngoài đời, và sự bất khả dung hòa ấy sẽ là nguyên nhân nhanh chóng đưa đến đoạn kết. 2) không gì qua nổi mắt chị thì phải! Hai ngoặc kép ở chữ “hạnh phúc hôn nhân” hoàn toàn không do tôi viết một cách có ý thức, mà hình như phần mềm soạn văn bản tự động làm việc đó. Đùa vậy thôi, sự thực là: chính chị đã viết thế, tôi chỉ trích lại thôi, vì theo tôi “hạnh phúc hôn nhân” dường như luôn luôn là một cảm nhận chủ quan. Tôi không tin rằng – lấy ví dụ - tôi hiểu “hạnh phúc hôn nhân” giống như chị hay chồng chị. Cũng chẳng quan trọng gì cả, đúng không? Tuyệt đối không có ý nhạo báng đâu, và trong tương lai tôi sẽ bỏ hẳn dấu ngoặc kép, được không ạ?

Bây giờ nói đến bạn gái Mia của chị: khi nào gặp lại cô ấy, chị có thể kể cho cô ấy biết rằng chị quen một người đàn ông, người này (đã từng) chỉ cần một phụ nữ duy nhất để KHÔNG VÀ KHÔNG sửa lại “lỗi lầm của lần đầu”. Người này cũng không kiệt quệ và mệt mỏi vì những cuộc gặp gỡ mới, cũng không tiến lấy nửa bước đến với phụ nữ, không muốn động tay động chân, đối với người ấy mọi việc phải tự nó diễn biến, còn nếu không tự diễn biến thì cũng chẳng bao giờ diễn biến nữa. Hãy nhắc cô ấy: đó là Leo, Mia ạ! Nhưng đừng nói: “Cậu sẽ thích anh ấy đấy”. Vì sự thích thú cần một tiền giả định là người ta ít nhất có một lần nhìn vào mắt nhau. Nhưng hiện tại có lẽ như thế là quá nhiều “động tay động chân” cho Mia và Leo. (Ngoài ra tôi thấy hơi bị xúc phạm: Emmi, chị nhường tôi cho cô bạn đầu tiên gặp được nhanh thế sao? Tôi nhớ là chị có tính ghen mà!)

40 phút sau Trả lời:

Trời ơi, Leo, ghen gì mà ghen, tôi đâu có được “sở hữu” anh nhiều hơn là trong hộp thư này? Vả lại, một khi anh “thuộc về” một trong đám bạn gái thân nhất của tôi thì anh ít nhiều thuộc về tôi. (Chẳng lẽ anh tin chắc rằng tôi mai mối cho anh mà không có ẩn ý nào à?). Ngoài ra, tôi cũng hay kể về anh cho Mia nghe. Anh có muốn biết cô ấy nghĩ gì về anh không? (Tôi dễ tin là anh sẽ nói: không, tôi không muốn biết. Nhưng tôi cứ tiết lộ cho anh biết nhé.) Mia nói, thấy chưa Emmi, ước gì tớ có một người đàn ông như thế, một người thích e-mail của tớ hơn sex. Đàn ông nào cũng muốn sex. Thật là có tâm, khi người đó thích nhận thư hơn thứ khác của tớ!

5 phút sau Trả lời:

Emmi, chị lại nói về sex rồi! 3 phút sau

Trả lời: Cảm ơn, tôi cũng nhận ra thế. Tôi vừa quay trở lại thế giới đàn ông mà.

8 phút sau Trả lời:

Dường như chị khoái bước vào đó để thả phanh viết về sex thì phải. 6 phút sau

Trả lời: Leo thân mến, đừng giở trò đạo đức giả! Anh còn nhớ e-mail đắm rượu vang của anh nói đến băng bịt mắt và cơn thèm muốn khi tỉnh rượu vào hôm sau không? Anh không phải là Chúa Jesus đứng cao hơn ham muốn tình dục và không có hooc-môn tình dục trong người, như anh vẫn thỉnh thoảng thích diễn! Nào, tôi có nên sắp xếp cho anh và Mia gặp nhau không?

3 phút sau Trả lời:

Đó không phải là một đề nghị nghiêm túc! 1 phút sau

Trả lời: Tất nhiên là tôi nói nghiêm túc! Tôi tin chắc là cả anh lẫn Mia đều mến nhau ngay tắp lự mà không cần phải “động tay động chân” gì cả. Hãy tin là tôi có kinh nghiệm nhìn người.

7 phút sau Trả lời:

Tôi xin cảm ơn và từ chối. Tôi thấy việc này khá nghịch mắt, thay vì Emmi thì làm quen với bạn gái cô ta. Chúc ngủ ngon! Leo (vẫn là) CỦA CHỊ. 8 phút sau

Trả lời: Anh có muốn làm quen đích thân tôi đâu! Cũng chúc anh ngủ ngon! Emmi (cũng vẫn và luôn luôn) CỦA ANH, trong khía cạnh nào đó.

50 giây sau Trả lời:

À, còn một chuyện nữa: tôi sẽ còn quay lại những lời anh nói về đề tài “hạnh phúc hôn nhân” trong ngoặc kép!! Anh cứ nên coi đó là một lời đe dọa đi! Ngủ ngon nhé, anh bạn. Emmi. Tối hôm sau

Chủ đề:??? Hôm nay không có e-mail của Leo sao? Giận à? Vì Mia? Chúc ngủ ngon. Emmi.

Sáng sớm hôm sau Chủ đề: Mia

Chào Emmi, tôi đã suy nghĩ kỹ. Xin quay lại đề nghị của chị. Nếu chị lo liệu được và Mia thực sự muốn thì tôi sẽ đến gặp cô ấy! Thân ái. Leo. 15 phút sau

Trả lời: Leeeeeoooo? Anh định rồn với tôi hả?

30 phút sau Trả lời:

Không, hoàn toàn không. Tôi hoàn toàn nghiêm túc đấy. Tôi muốn uống một tách cà phê cùng Mia. Emmi thân mến, phiền chị sắp xếp việc này được không? Thứ Bảy hoặc Chủ nhật thì tôi rảnh buổi chiều. Một tiệm cà phê ở trung tâm thì tốt. Hoặc lại đến Cà phê Huber ở hội chợ, hoặc Europa hay Cà phê Paris, đâu cũng được. 40 phút sau

Trả lời: Leo, tôi khó hiểu anh quá. Có gì mà thay đổi tâm trạng đột ngột vậy? Anh định chế giễu tôi sao? Tôi hỏi Mia thật nhé? Nhưng sau đó anh không được đòi ý đâu! Mia không phải người để đem ra đùa.

3 tiếng sau Trả lời:

Và tôi không phải người đem phụ nữ ra đùa, nhất là khi không quen người đó, lại càng không phải đùa kiểu đó. Đơn giản là tôi đòi ý: khi người phụ nữ được giới thiệu một cách nồng nhiệt như vậy, tại sao không thử đến gặp? Có gì khó khăn mà không trò chuyện vô thưởng vô phạt một tiếng đồng hồ? Vâng, Emmi, càng nghĩ ngợi lâu thì tôi càng thấy sự sắp xếp của chị dễ thương hơn. Chúc buổi tối tốt lành, Leo. 10 phút sau

Trả lời: Tôi nghĩ thêm về phần mình, Leo! Tôi sẽ gọi điện cho Mia rồi báo tin cho anh.

90 giây sau Trả lời:

Phần nào của chị nghĩ, và vì sao? 20 phút sau

Trả lời: Leo thân, tôi nghi lắm, anh tin chắc rằng tôi sẽ là người đòi ý. Vì anh cho rằng tôi chẳng bao giờ có chủ ý để anh làm quen một cô bạn gái, nhất là một cô bạn gái hấp dẫn nữa. Ý anh là “Mia” chỉ có tác dụng tôn vị thế của tôi trong mắt anh, đúng không? Leo thân mến, anh nhầm rồi! Tôi gọi điện cho Mia ngay, và nếu anh đồng ý thì anh phải đến gặp cô ấy thực sự, không thì tôi sẽ giận anh vô cùng! Hãy đợi nhé. Thân ái. Emmi.

18 phút sau Trả lời:

Mia sẽ không đồng ý đâu. Vì Mia sẽ không hiểu vì sao nên đến gặp một người đàn ông lạ, bạn của bạn gái mình, nhưng lại là một người bạn mà bản thân bạn gái mình chưa khi nào thấy mặt. Mia sẽ có lý khi tự hỏi, vì sao mình

nên gặp chính người đàn ông này. Mia sẽ thấy mình chẳng khác gì con chuột bạch bị đem thí nghiệm. Nhưng tôi sẵn sàng nghe ý kiến hay hơn. Chúc chị ngủ ngon, chào tử rượu vang hộ tôi! Khi nào xong vụ “Mia” thì chúng ta lại có thể uống một ly chúc sức khỏe nhau, được không, Emmi? Hôm sau

Chủ đề: Mia Chào Leo, anh có khỏe không? Hôm nay nóng chảy mỡ. Tôi không biết nên cởi đồ gì ra nữa. Anh có hay mặc quần đùi và đi xăng đan không? Hay T-shirt, hay Polo-shirt, hay sơ mi không ủi li? Mở mấy khuy trên cùng? Quần bò hay quần có li ở cạp, hay – lạy Chúa – quần soóc lưng? Phải nắng đến mức nào thì anh mới mang kính râm? Căng tay anh có lỏng không? Và ngực? Thôi, tôi chấm dứt đây.

Thực tình tôi muốn nói với anh một chuyện: tôi đã gọi điện cho Mia. Nói chung là cô ấy sẵn lòng đi uống một tách cà phê với anh ban ngày. “Tại sao không”, Mia nói thế. Nhưng anh phải tự gọi điện cho cô ấy. (Tất nhiên anh sẽ không gọi). Vì Mia tin rằng, anh đâu có muốn làm quen cô ấy, mà đây đúng là một cú đánh lẻ của bạn gái Emmi, vốn hay cố tìm cách mai mối. Ngoài ra Mia cũng muốn biết, trông anh ra sao. Tôi nói: anh ấy không xấu, tớ nghĩ vậy. Nhưng thực ra tớ chỉ nhìn thấy em gái anh ấy... Hừm, nói chung khá khó khăn. Chắc không thành! Chúc anh vượt qua nhiệt độ cao điểm hôm nay! Emmi của anh. 2 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Emmi thân mến, trả lời chị: vâng, tôi rất khỏe. Nóng kinh khủng, đúng thế! Nếu chị viết “Tôi không biết nên cởi đồ gì ra nữa” thì có nghĩa là, chị muốn tôi tưởng tượng ra hình ảnh khi Emmi không biết nên cởi đồ gì ra nữa. Trúng rồi, Emmi: tôi tưởng tượng đây!

Quần đùi thì tôi chỉ mặc ở bãi biển. (Nhưng ở đây đang không có biển, đúng không?) Xăng đan: thực ra không bao giờ, nhưng nếu chị muốn thì tôi đi mua một đôi – cho lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta. T-shirt hay sơ mi? Cả hai, thường trùm lên nhau. Mở khuy? Tùy vào thời tiết. Hiện tại tôi mở hết khuy, tuy nhiên không ai quan sát tôi cả. Quần? Tôi hay mặc quần bò hơn quần có li. Soóc lưng? Chậm nhất là nhân cuộc gặp gỡ của chúng ta, Emmi, nếu diễn ra vào mùa hè (của những năm tới)! Kính râm? Khi đi nắng. Lông tóc? Đầu, cằm, thái dương, tay, chân, ngực... Cộng lại cũng kha khá. À, về chuyện Mia: cho tôi xin số điện thoại! Chúc chị nhiều giờ nắng đẹp. Leo của chị.

45 giây sau Trả lời:

Thật à? Anh định gọi cho Mia thật à? Cô ấy vẫn tin là tôi tháu cáy, hay không phải? Số đây: 0773-8636271. Mia Lechberger. Hài lòng chưa?

1 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Cám ơn Emmi. Không ngờ một ngày cuối tháng Năm mà toát lấm mồ hôi thế... Tôi sắp bay sang Budapest, hai ngày hội nghị. Tôi sẽ báo tin khi quay lại. Emmi, chúc chị mấy ngày dễ chịu. Thân ái, Leo. 2 ngày sau

Chủ đề: Chào Leo, anh về chưa? Anh thử đoán xem sáng sớm nay tôi gọi điện cho ai, và cô ấy kể lại những gì. “Anh bạn e-mail của cậu đã gọi điện cho tớ. Tôi bị bất ngờ, suýt nữa thì đập máy. Nhưng anh ấy dễ thương lắm! Thật lịch sự, thân thiện, khá nhát, duyên dáng...” và một đồng kẻ lẻ nữa. “Và giọng rất êm tai! Và phát âm rất hay!...”. Leo, Leo, anh đã giở hết võ ra phải không? Tôi phải công nhận, là lẽ ra tôi không tin anh thực sự gọi đến cho Mia. Chúc hai người vui vẻ trong cuộc hẹn ngày mai nhé. Ngoài ra Mia còn hỏi tôi có đi cùng không. Tôi trả lời: ANH ẤY nhất định không thích thế đâu. Tớ chỉ là một hình bóng tưởng tượng của anh ấy thì đúng hơn, một cô gái với ba khuôn mặt, anh ấy không biết cả ba, và không muốn phải chọn lấy một. Đúng thế, hay không đúng? Thân ái, Emmi.

3 tiếng sau Trả lời:

Chào Emmi, tuy tôi đã quay về nhưng còn bận bù đầu. Giọng bạn gái Emmi của chị trong điện thoại nghe rất có cảm tình. Tôi sẽ báo khi xong việc, Leo. (TB: chị không phải đích thân xuất hiện, Emmi. Đằng nào thì Mia cũng kể hết mọi chi tiết buổi hẹn của chúng tôi khi còn nóng hổi, tôi đoán vậy). 12 phút sau

Trả lời: Leo, dạo này tôi thấy anh ma mãnh lắm. Tôi băn khoăn không rõ nên hiểu thế nào. Không sao, chúc anh thành công! Emmi. Hẹn gặp lại! (Trong kiếp sau).

3 ngày sau Chủ đề:

Chào Leo, khỏe chứ? Thân ái. Emmi. 15 phút sau

Trả lời: Chào Emmi, có, rất khỏe. Còn chị? Leo.

8 phút sau Trả lời:

Cũng rất khỏe, cảm ơn. Ngoài chuyện nóng. Có bình thường không? Bây giờ đang cuối tháng Năm mà. 35 độ trong tháng Năm – ngày xưa có chuyện đó không? Ngày xưa làm gì có chuyện đó! Còn gì nữa? Mọi việc ổn cả chứ? 20 phút sau

Trả lời: Vâng, cảm ơn Emmi, tất cả cực kỳ ổn. Chị nói đúng: ngày xưa 35 độ vào cuối tháng Bảy, đầu tháng Tám, có thể vài ngày trong Năm, không hơn. Thôi cứ cho là bốn, năm ngày mỗi năm. Nhưng không trong tháng Năm, chưa phải tháng Năm! Tôi vẫn nói, chuyện trái đất nóng lên sẽ thành một chủ đề nóng. Không phải chuyện mấy cha nghiên cứu khí hậu ngồi buồn bịa ra đâu. Chúng ta sẽ phải quen dần với mùa hè ngày càng nóng hơn, tôi tin thế.

3 phút sau Trả lời:

Vâng, Leo, mức chênh lệch nhiệt độ ngày càng kinh khủng. Còn anh, anh làm gì trong mấy ngày đêm đầu tiên nóng như thiêu này? 14 phút sau

Trả lời: Và thảm họa thời tiết ngày càng nhiều hơn và dữ dội hơn. Lũ quét, lũ bùn, lụt lội. Sau đó là các chu kỳ hạn hán. Chị có hiểu là gì không? Hậu quả kinh tế và sinh thái của biến đổi khí hậu chưa thể lường được hết đâu.

5 phút sau Trả lời:

Dừa Hawaii mọc trên vùng núi Alps. Quy định lắp xích chống tuyết cho lớp ô tô ở Apulia. Đồng lúa trên quần đảo Faroe. Cửa hàng bán thuốc chống đông đá ở Damascus. Những đàn lạc đà ở Murmansk. Câu lạc bộ thuyền buồm ở Sahara. 18 phút sau

Trả lời: Trên cao nguyên Scotland sắp tới có thể rán trứng mà không cần gương tụ, nếu như gà vườn ở đó tự động biến thành gà nướng và ngay trong mùa đông cũng chỉ có thể đẻ ra trứng luộc cứng như đá.

2 phút sau Trả lời:

Đủ rồi, Leo, tôi đủ rồi. Thôi được, tôi đầu hàng. Chuyện ra sao? Và anh chớ hỏi “chuyện gì ra sao?” Ta nên tiết kiệm chữ, được không? 13 phút sau

Trả lời: Chị định hỏi về cuộc gặp Mia hôm Chủ nhật? Dễ thương! Thậm chí rất dễ thương. Cảm ơn chị đã quan tâm.

1 phút sau Trả lời:

“Cuộc gặp Chủ nhật” nghĩa là gì? Hình như đã có cả “Cuộc gặp thứ Hai” nữa thì phải? 8 phút sau

Trả lời: Vâng, Emmi, buồn cười là tối hôm qua chúng tôi lại gặp nhau ngay lần nữa. Đi ăn ở nhà hàng Italia. Chị có biết nhà hàng La Spezia ở phố Kenien không? Ở đó có cái sân kín đáo rất tuyệt. Rất lý tưởng trong mấy hôm nóng nực này. Nhất là rất yên tĩnh, thêm vào đó là nhạc hay và khẽ, rượu vang ngon vùng Piemont. Tôi thực sự khuyên chị nên đến La Spezia một lần cho biết.

50 giây sau Trả lời:

Sóng có mạnh không? 18 phút sau

Trả lời: Sóng mạnh? Tại sao lại dùng khái niệm kỹ thuật! Chị nên hỏi chính Mia thì hơn. Chẳng gì thì cô ấy cũng là một trong đám bạn gái thân của chị. Thậm chí cô ấy nói: cô ấy là bạn thân nhất của chị. Emmi, xin lỗi, hôm nay tôi phải dừng tay. Ngày mai ta lại viết tiếp nhé? Chúc chị ngủ ngon. Hy vọng phòng ngủ của chị không nóng đến ngạt thở.

3 phút sau Trả lời:

Đã muộn thế đâu, Leo. Anh còn kế hoạch nào khác à? Lại đi gặp Mia à? Nếu anh hôm nay còn gặp cô ấy thì nhắn cô ấy gọi điện cho tôi nhé. Tôi gọi mà không được. Chúc một đêm đẹp và nóng hổi, vui vẻ, Emmi. Xin được gợi ý: anh nhất định phải nói đến đề tài “Biến đổi khí hậu”, Mia sẽ lắng nghe hàng giờ liền, vì anh trình bày rất hấp dẫn.

2 phút sau Trả lời:

Mai tôi mới gặp lại Mia. Hôm nay tôi không lê nổi chân nữa và sẽ đi ngủ sớm. Chúc ngủ ngon, tôi tắt máy đây. Leo. 30 giây sau

Trả lời: Ngủ ngon!

3 ngày sau Chủ đề:

Chào Emmi, chị có đang ngó ra cửa sổ không? Ma mị quá, phải không? Đối với tôi, một trận bão kèm mưa đá cũng giống một thoáng trong ngày thế giới tận kiếp. Một lớp nâu đỏ kỳ quái che kín bầu trời, rồi đột nhiên màn mây xám xịt phủ đè lên, sau đó hàng triệu hòn sỏi trắng quật rào rào xuống đất. Chị có nhớ tên cuộn phim về mưa ếch, hay mưa cóc, hay mưa gà gì đó? Chị có tình cờ biết phim ấy không? Thân ái. Leo. 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Trại súc vật. Vua cóc. K F C. Leo, những e-mail đầy ắp miêu tả cảnh trí thiên nhiên kiểu này sau khi ba ngày liền không nghe một tiếng của anh chỉ làm tôi phát điên! Xin anh hãy tìm một địa chỉ khác mà gửi nhé. Tôi không trung thành giữ hộp thư của anh nửa năm liền, không liên tù tì hàng tuần hàng tháng bỏ ra mỗi ngày vài chục tiếng đồng hồ cho anh, để hôm nay chúng ta bắt đầu trò chuyện về mưa gió và lớp mây mù nâu đỏ che lấp bầu trời. Nếu anh có gì cần kể cho tôi nghe về chính mình thì kể đi. Nếu anh

muốn biết gì về tôi thì hỏi đi. Còn để đối thoại về thời tiết thì tôi quá tiếc thời gian. Hay Mia đã làm anh rối tung đầu óc, nhìn đâu cũng chỉ thấy mưa đá?

À, nhân tiện đây tôi còn vài câu hỏi nữa: anh có nói với Mia là từ nay trở đi không được kể gì cho tôi nghe về các cuộc hẹn hò nữa không? Cái trò bịt thông tin kiểu ngớ ngẩn, giữ bí mật như mèo giấu cứt này nhằm mục đích gì vậy? Ai lại chơi trò chơi ngớ ngẩn ấy? Nó làm tôi cụt hết hứng để tiếp tục trò chuyện với anh, Leo ạ, tôi muốn thực lòng cho anh biết như vậy. Chúc ngày đẹp. Emmi. 2 tiếng sau

Trả lời: Emmi thân mến, tôi quen Mia chưa đầy một tuần lễ. Chúng tôi đã gặp nhau bốn lần. Chúng tôi có cảm tình với nhau ngay. Chúng tôi hiểu nhau một cách lạ lùng, về nhiều khía cạnh. Nhưng hãy còn quá sớm để đánh giá, liệu sự việc sẽ tiến triển ra sao. Và vẫn còn quá sớm để mang ra “khoe”. Chị hiểu ý tôi chứ? Mia và tôi, chúng tôi phải ý thức được rõ về cảm xúc của mình đã: cái gì chỉ phát sinh từ hoàn cảnh, cái gì chỉ có giá trị cho khoảnh khắc đó, và cái gì nên được giữ gìn dài lâu? Đó là những câu hỏi đơn lẻ mà chỉ mỗi người mới tự giải đáp được cho chính mình. Vì thế tôi xin chị hãy kiên nhẫn, Emmi. Sau này tôi sẽ cho chị biết hết. Riêng về Mia: chắc cô ấy cũng nghĩ giống tôi, chính vì chị là bạn gái thân nhất của cô ấy. Chị hãy cho hai chúng tôi một ít thời gian. Tôi hy vọng chị hiểu. Chào thân ái, Leo.

10 phút sau Trả lời:

Leo thân, anh không thể nhìn hoặc nghe thấy tôi (lúc này), vì vậy tôi giải thích cho anh rõ: những gì sắp nói, tôi nói ra trong tình trạng tuyệt đối bình tĩnh và từ tốn, chậm rãi, có suy nghĩ, không hề bị kích động, không gào thét hoặc hung hãn, không, không, tôi dồn hết bản tính hiền hòa và thành tâm của tôi vào mấy lời sau đây: Leo, tôi chưa bao giờ đọc một e-mail khốn nạn như cái e-mail mà anh vừa bắt tôi phải đọc. Chấm hết!

15 phút sau Trả lời:

Tôi vô cùng tiếc cho chị, Emmi. Vậy tôi nên nghỉ viết e-mail thì hơn. Khi nào lại có ý muốn liên lạc với cái loa của “thế giới bên ngoài” thì chị cứ giao tay. Vô cùng thân ái. Leo. 5 ngày sau

Chủ đề: Tôi khao khát (...) Chào Leo, anh ra sao rồi, trong lúc “sự việc tiến triển”? Anh và Mia đã phân loại các cảm xúc xong chưa? Anh đã nhận biết cái gì “chỉ có giá trị trong khoảnh khắc” và cái gì “nên được giữ gìn dài lâu” chưa? Anh và Mia đã riêng rẽ “tự giải đáp được cho chính mình” những “câu nói đơn lẻ” chưa?

Ôi, tôi khao khát một Leo ngày xưa, người từng nói cái gì đáng nói, người từng cảm nhận những gì đáng cảm nhận. Tôi khao khát người ấy vô

cùng!!! Chúc một ngày đẹp. Emmi. (TB: Có lẽ anh đã có thông tin về tôi và Mia. Sau khi nhận thấy Mia rõ ràng không biết nên nói gì với tôi, tôi đã đề nghị cô ấy coi Leo Leike là đề tài cấm kỵ giữa hai chúng tôi).

3 tiếng sau Trả lời:

Emmi thân, nhận xét cuối cùng của chị đã bị làm cho tẻ nhạt đi nhiều. Nếu thông tin của tôi chính xác thì cách đây mấy hôm chị đã nói với bạn gái Mia của chị qua điện thoại như sau: “Một là cậu kể hết cho tớ về cậu và Leo, hai là đừng kể gì cả. Trong trường hợp thứ hai, tớ đề nghị cậu hãy cho tình bạn lâu năm của chúng mình vài tháng nghỉ ngơi xứng đáng”. Emmi, chuyện gì đã xảy ra với chị vậy? Tôi không hiểu chị. Chính CHỊ là người đưa Mia và tôi đến với nhau. CHỊ muốn tôi làm quen cô ấy bằng được. CHỊ thấy chúng tôi là một cặp đôi trong mơ. Vì sao bây giờ chị lại cay nghiệt và ác ý như vậy? Chị từng quá tin là đã nắm được phần bổ sung cho cuộc sống riêng, món sở hữu bên ngoài gia đình mang tên Leo chẳng? Bây giờ chị căm, vì chị cho rằng đã mất món tư hữu ảo của mình vào tay cô bạn gái thân nhất?

Emmi, nhiều tháng qua tôi không có ai gần gũi hơn chị. Và tôi đã (và vẫn đang) vui mừng khi mọi nỗ lực nhằm để hai chúng ta gặp nhau “bằng xương bằng thịt ngoài đời” đều thất bại. Tôi hoàn toàn bàng quan trước ngoại hình của chị, chừng nào tôi còn được thấy chị như tôi muốn thấy. Tôi biết ơn là đã không phải biết chị trong thực tế lại là một người khác với “nhân vật chính Emmi trong tiểu thuyết e-mail của tôi”, vì ở đó chị hoàn hảo, chị là người đẹp nhất thế giới, không ai sánh nổi. Nhưng, Emmi, cũng chính ở đó không có sự thăng hoa thêm cho chúng ta nữa. Mọi thứ khác diễn ra bên ngoài hai màn hình của chúng ta mà Mia là bằng chứng tốt nhất. Tôi muốn thành thực nói rằng: thoát tiên tôi thấy hơi bị xúc phạm, khi chị định mai mối tôi cho cô ấy. Buổi đầu tiên tôi gặp cô ấy chủ yếu là một phản ứng ương ngạnh cho chị thấy, Emmi ạ. Nhưng sau đó tôi đã nhanh chóng hiểu cái gì tạo ra sự khác biệt giữa chị và cô ấy. Chị, Emmi, thậm chí không dám miêu tả cây đàn dương cầm của mình, vì nó tuyệt đối không dính dáng gì đến thế giới của tôi. Còn Mia thì cúi xuống cách tôi nửa mét, bên kia cái bàn bé xíu, và quán Spaghetti al Pesto bằng thìa. Khi cô ấy ngoảnh cái đầu sang bên là tôi cảm thấy được luồng gió thoảng. Cùng lúc, tôi nhìn thấy, nghe thấy, chạm tay và ngửi được cô ấy. Mia là vật chất. Emmi là tưởng tượng. Hai nhân vật với mọi ưu thế và nhược điểm của mình. Tôi chúc chị một buổi tối tốt lành – Leo của chị.

30 phút sau Trả lời:

Đàn piano của tôi màu đen, hình khối và chủ yếu làm bằng gỗ. Phía trên

nhô ra một bộ phận nằm ngang, trên đó có các phím đen và trắng, nếu ta lật một cái nắp có cạnh vuốt tròn lên. Thực ra tôi phải thuộc lòng có bao nhiêu phím cả thấy, nhưng, tiếc thay, tôi phải đếm lại đã. Cho tôi cung cấp số liệu chính xác sau nhé, Leo? Các phím trắng to hơn phím đen, và số lượng nhiều hơn. Nếu tôi nhấn lên một phím thì bên trên sinh ra một âm thanh. Không thể nào biết được chính xác âm ấy từ đâu ra. Cũng không thể xem lại trong khi đánh đàn. Nhưng quan trọng nhất là âm hưởng. Khi bấm một phím bên trái thì âm thanh trầm. Càng dịch sang phải thì âm càng cao hơn. Nhấn liên tục nhiều phím đen khác nhau thì sẽ nghe thấy một giai điệu Trung Hoa đơn giản, một dạng bài hát trẻ con Viễn Đông. Leo, nếu tôi phải giải thích nhiều hơn cho anh về các phím trắng và dùng chúng làm gì, anh cứ cho biết. Tôi tin là đã phác họa ra các chi tiết quan trọng nhất trên cây đàn piano của tôi. Vâng, tôi đã cả gan miêu tả cây piano của tôi! Xin dập đầu cung kính, Emmi của bệ hạ. 5 phút sau

Trả lời: Chị làm việc đó quá hay, Emmi. Giờ tôi tin là đã có khái niệm về cây dương cầm của chị. Vâng, tôi tưởng tượng nó mòn một trước mắt. Và chị, Emmi, ngồi trước đàn và đếm số lượng phím. Cảm ơn hình ảnh đó! Chúc ngủ ngon.

1 tiếng sau Trả lời:

Chào Leo, tôi lần nữa đây. Tôi chưa mệt. Xét cho cùng thì tôi tiếc rằng không biết nên nói gì cho phải. Tôi chỉ thấy buồn mà thôi. Tôi đã tưởng rằng Mia sẽ đưa hai chúng ta ngoài đời lại gần nhau hơn. Nhưng rõ ràng Mia ngày càng tách rời chúng ta ra. Và tôi cũng không thể giận Mia được, tôi nghĩ ra trò đó mà. Thú thực là, tuy có định để anh làm quen cô ấy nhưng tôi không muốn đưa hai người đến với nhau. Đối với tôi, hai người là gì cũng được chứ không thể là một “cặp đôi trong mơ”. Leo, tôi đã quá chắc chắn nắm được anh. Tôi nghĩ đã biết anh. Tôi không tin sẽ xảy ra chuyện anh mê Mia. Rõ ràng Mia là người hấp dẫn. Nhưng cô ấy gần như đối cực của tôi. Thở tháo từ đầu đến chân, mạnh khỏe, săn chắc, căng sức. Khỏe đến từng nốt ruồi. Tôi đoán có lẽ từng sợi lông nách cũng là cơ bắp. Lồng ngực đồ đến mức không thấy vú. Và làn da rám nắng là cả một nhà máy lọc dầu dừa. Mia là một ý tưởng mạnh mẽ được nhân cách hóa. Đối với Mia, làm tình đồng nghĩa với từng nhịp đôi hít đất và tập cơ khung chậu đi kèm các lần nghỉ bắt buộc khi lên đỉnh. Mia là một phụ nữ sinh ra cho ván lướt, cho nhin ăn giữ eo, cho thi chạy Marathon qua thành phố New York – chứ không đời nào là bạn gái cho Leo – ít nhất là tôi đã tưởng vậy. Còn anh, Leo, thì tôi đã đánh giá khác hẳn. Thích Mia nghĩa là chê tôi. Anh có thể thấu hiểu được vì sao tôi suy sụp

không? 10 phút sau

Trả lời: Ai bảo là tôi thích Mia? Ai bảo là Mia thích tôi?

2 phút sau Trả lời:

Ô kìa: chính anh! Chính anh! Chính anh đấy! Và cách anh nói ra nữa! Anh nói ra một cách tàn nhẫn! Không thể nói ra điều đó tàn nhẫn hơn như trong e-mail tởm lợm, khốn nạn của anh về chúng-tôi-phải-ý-thức-được-rõ-về-cảm-xúc-của-mình. Anh nói: “Chúng tôi hiểu nhau một cách lạ lùng, về nhiều khía cạnh”. Tởm quá, tởm quá, tôi không ngờ anh lại như thế, Leo ạ! 5 phút sau

Trả lời: Nhưng đúng thế: Mia và tôi hiểu nhau một cách lạ lùng, về nhiều khía cạnh. Không có chữ nào trong đó là dối trá cả. Chúng tôi hiểu nhau một cách lạ lùng, có cùng quan điểm, lập trường và nhận xét giống nhau, ví dụ như khi đánh giá cá nhân chị, Emmi Rothner kính mến ạ!

3 phút sau Trả lời:

Anh đừng nói là đã ngủ với Mia rồi đấy nhé. 4 phút sau

Trả lời: Emmi, chị lại vừa bước vào thế giới cảm xúc của đàn ông, đúng không? Đừng đi lạc đề. Tôi đã ngủ với Mia hay chưa, hoàn toàn không liên quan gì.

55 giây sau Trả lời:

Không liên quan gì? Đừng nói với tôi thế! Ai ngủ với Mia thì không bao giờ ngủ với tôi, kể cả về mặt tinh thần. Tôi nhấn mạnh. 2 phút sau

Trả lời: Chẳng phải chị luôn luôn thu gọn quan hệ của chúng ta vào vài lần chúng ta ngủ với nhau về mặt tinh thần?

50 giây sau Trả lời:

Anh đã vài lần ngủ với tôi về mặt tinh thần? Lần đầu tiên tôi nghe chuyện đó. Nhưng nghe thấy hay! 1 phút sau

Trả lời: Nhân thể nói chuyện ngủ, nhưng bây giờ đúng nghĩa đen: chúc chị ngủ ngon, Emmi. 2 giờ sáng rồi.

30 giây sau Trả lời:

Vâng, tuyệt quá. Như thời xưa! Chúc ngủ ngon. Emmi. Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Không đả động một lời đến sex Chào anh, Leo. Anh nói những nhận xét chung của anh và Mia về cá nhân tôi, cụ thể là gì? Mia kể gì về tôi? Bây giờ anh đã biết ai trong ba Emmi cỡ giày 37 là tôi chưa? Ít nhất có phải tôi là cô Emmi mà em gái anh đã cả quyết: “Có lẽ anh sẽ mê cô này?”

1 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Có lẽ chị sẽ không tin đâu, Emmi, nhưng chúng tôi không nhận xét chị về

ngoại hình, mà về nội tâm. Ngay từ đầu tôi đã nói để Mia hiểu rằng tôi không muốn biết bề ngoài của chị. Cô ấy trả lời: “Thế thì anh thiệt đấy!” (Mia đúng là một người bạn tốt). Tất nhiên cô ấy cũng biết là chị muốn đủ mọi chuyện, trừ chuyện hai chúng tôi đến với nhau. Chúng tôi hiểu rõ ngay vai trò được giao. Chúng tôi ngồi đối diện nhau mười phút là đã trở thành đồng minh trong vụ Emmi Rothner. 12 phút sau

Trả lời: Rồi hai người, để hại tôi, mê đắm lẫn nhau.

1 phút sau Trả lời:

Ai nói thế? 8 phút sau

Trả lời: Leo Leike nói: “Còn Mia thì cúi xuống cách tôi nửa mét, bên kia cái bàn bé xiu, và quần Spaghetti al Pesto bằng thìa”. Ôi cảm động quá! “Khi cô ấy ngoảnh cái đầu sang bên là tôi cảm thấy được luồng gió thoảng”. Ôi cảm động! “Cùng lúc, tôi nhìn thấy, nghe thấy, chạm tay và ngửi được cô ấy”. Ôi cảm động! “Mia là vật chất”. Hixhix! Nghe đây Leo, chuyện Marlene thì tôi châm chước cho anh. Cô ấy tồn tại trước khi chúng ta biết nhau và có các quyền cố hữu. Nhưng luồng gió thoảng khi Mia ngoảnh qua một bên thì tôi không chịu nổi. Tôi cũng muốn có dịp được ngoảnh đầu qua một bên và gây ra một luồng gió thoảng cho anh cảm thấy, sư phụ Leo ạ. (Thôi được, tôi bỏ chữ “sư phụ” đi). Luồng gió thoảng của Mia hơn gì luồng gió thoảng của tôi? Anh hãy tin tôi, tôi có thể gây ra những luồng gió thoảng tuyệt diệu khi ngoảnh đầu qua một bên đấy.

20 phút sau Trả lời:

Chúng tôi cũng nói về vợ chồng chị, Emmi. 3 phút sau

Trả lời: Thật sao? Anh lại đến với đề tài yêu thích của mình hả? Mia nói gì? Mia có kể là cô ấy không ngửi được Bernhard không?

15 phút sau Trả lời:

Không, hoàn toàn không. Cô ấy toàn nói tốt cho Bernhard. Mia nói, vợ chồng chị chính công là một đôi kiều mẫu. Cô ấy nói, nghe chẳng ai tin, nhưng thực sự cái gì cũng ổn. Từ khi Emmi đi với Bernhard, Emmi không còn điểm yếu nào nữa. Emmi đã học được cách cư xử đúng mực. Khi Emmi cùng Bernhard và hai đứa con xuất hiện ở đâu là người ta thấy gia đình trong mơ vừa xuất hiện. Tất cả mỉm cười, tất cả thân thiện, tất cả hạnh phúc. Giữa chị và chồng chị không cần gì phải nói ra lời, đó là đất của sự hài hòa trầm lặng. Thậm chí anh chị em cũng ngồi cạnh nhau và ôm nhau – tuyệt đối thơ mộng. Ai đến thăm gia đình Rothner về thì tốt nhất là nên đăng ký vài giờ tư vấn, Mia nói. Vì người ta đột ngột nghĩ là đã làm sai mọi thứ. Thấy mình kém cỏi quá. Vì, hoặc là người ta có một bạn đời không chung vai sát cánh

với mình, hay không hợp với mình nữa. (Hoặc cả hai khả năng). Hoặc người ta có con cái mất dạy. Hoặc cả ba khả năng. Hoặc người ta chẳng có khả năng nào – vì chẳng có ai. Đại khái như tôi, Mia nói. Và chỉ so sánh với Emmi là đôi khi cô ấy thấy mình thảm hại quá. 18 phút sau

Trả lời: Vâng, tôi biết Mia nghĩ gì về tôi, vợ chồng tôi và cuộc sống gia đình tôi. Cô ấy không thích Bernhard vì có cảm giác anh ấy đã lấy mất của cô một thứ: tôi, bạn thân nhất của cô. Vâng, quý quái thật, cô ấy đau khổ vì tôi không còn vất vưởng như cô ấy. Không đủ vất vưởng để tới chỗ cô ấy than khóc. Tình bạn chúng tôi đã trở nên một chiều: ngày xưa chúng tôi có cùng đề tài nói chuyện, cùng nổi bực dọc, cùng kẻ thù – ví dụ đàn ông và những mặt xấu xa của họ. Những đề tài vô tận, viết cả chồng sách cũng không hết, tha hồ buôn chuyện cả ngày. Từ ngày Bernhard xuất hiện, mọi thứ đổi khác. Dù có muốn thì tôi cũng không có gì để nói xấu anh ấy. Chẳng có lý gì để tôi ra vẻ tức tối về những trò vặt vãnh, chỉ cốt để Mia có một cảm giác đoàn kết dối trá. Chúng tôi sống trong hai tình cảnh khác nhau như ngày và đêm. Đó là vấn đề giữa tôi và Mia.

5 phút sau Trả lời:

Mia nói, cô ấy chỉ nhớ ra một chuyện duy nhất không hòa hợp với bức tranh hoàn hảo của gia đình Rothner thơ mộng. Ít nhất thì cô cũng không giải thích được vì sao. Mặc dù đã nhiều lần nói chuyện này với chị. 50 giây sau

Trả lời: Chuyện gì?

40 giây sau Trả lời:

Chuyện tôi. 30 giây sau

Trả lời: Nói về anh?

15 phút sau Trả lời:

Vâng, về tôi, về chúng ta, Emmi. Mia không hiểu vì sao chị viết thư cho tôi, không hiểu chị viết gì, viết nhiều hay ít, vân vân. Cô ấy không hiểu vì sao chị coi trọng mối quan hệ với tôi đến thế. Mia nói: Emmi không thiếu gì cả, tuyệt đối không. Nếu có lo lắng gì thì Emmi biết là có thể đến với tôi bất cứ lúc nào, hoặc đến một bạn gái khác. Nếu cần được tự khẳng định, Emmi chỉ cần đi dạo qua khu phố đi bộ là biết. Nếu muốn tán tỉnh, Emmi có thể đứng phát vé đờn và lần lượt gọi từng người. Để có những thứ đó, Emmi không cần một đối tác viết e-mail lâu dài và chăm chỉ, vừa mất thì giờ lại vừa mệt đầu. Đúng thế, Mia không hiểu chị cần tôi làm gì, tôi có tác dụng gì, Emmi. 2 phút sau

Trả lời: Anh cũng không hiểu à, Leo?

9 phút sau Trả lời:

Có chứ, tôi tin vậy, tôi tin lời chị. Tôi đã cố giải thích để Mia hiểu rằng tôi là một dạng “chi nhánh ngoại vi” của Emmi, một chút khuây khỏa bên ngoài cuộc sống gia đình. Và tôi là một người tôn trọng và yêu quý Emmi như thực tế, tuy không cần Emmi phải hiện hữu. Emmi chỉ cần viết thôi, không cần gì hơn. Tuy nhiên lời giải thích ấy không làm Mia thỏa mãn. Cô ấy nói: Emmi không cần khuây khỏa. Để có sự “khuây khỏa” thì Emmi không cần mất công. Nếu Emmi đã bỏ công thì sẽ phải “muốn” gì đó. Và một khi Emmi đã muốn thì không chỉ muốn nhiều. Emmi đã muốn thì sẽ muốn tất cả. 3 phút sau

Trả lời: Có thể Mia không biết rõ tôi đến thế, Leo. Tôi muốn “tất cả” gì của anh cơ chứ? Thậm chí tôi còn chưa ăn món Spaghetti al Pesco cùng anh. Leo thân mến, tôi cũng chưa ngoảnh đầu qua một bên để tạo ra một làn gió thoảng cho anh cảm nhận thấy. Về điểm này thì, như anh biết, bạn gái Mia của tôi đã trội hơn tôi ít nhiều. Tôi hoàn toàn không cần biết cô ấy đã tiến gần cái “tất cả” hơn tôi đến mức nào.

1 phút sau Trả lời:

Tôi vui mừng vì chị không muốn biết, quả là một ngoại lệ. 50 giây sau

Trả lời: Vậy thì, Mia đã tiến gần cái “tất cả” ở anh đến mức nào?

2 phút sau Trả lời:

Điều đó luôn phụ thuộc vào ý nghĩa của cái “tất cả” đối với từng người. 55 giây sau

Trả lời: Anh thấy chưa, Leo, đó là những câu trả lời nổi tiếng của anh để tôi bỏ “công” viết lách. Anh có thể nhắn với bạn gái Mia của tôi như thế. Bao giờ anh gặp lại cô ấy? Hôm nay?

3 phút sau Trả lời:

Không, hôm nay tôi được đồng nghiệp mời ăn. Cũng đã đến giờ phải chuẩn bị đi rồi. Emmi, tôi chúc chị một buổi tối đẹp. 45 giây sau

Trả lời: Và anh không đưa Mia đi cùng? Vậy thì rõ ràng cô ấy chưa gần cái “tất cả” ở anh đến mức ấy.

1 phút sau Trả lời:

Không gần đến thế, Emmi ạ, nếu điều đó khiến chị an tâm. 40 giây sau

Trả lời: Chính thế!

50 giây sau Trả lời:

Emmi. Emmi. Emmi. Hôm sau

Chủ đề: Mia Chào Leo, mai tôi đi gặp Mia! Chào. Emmi.

10 phút sau Trả lời:

Chào Emmi, chị sẽ vui, Mia sẽ vui. Xin chào lại. Leo. 50 giây sau

Trả lời: Anh không có gì để nói nữa sao?

20 phút sau Trả lời:

Chị nghĩ gì vậy, Emmi? Theo ý chị, tôi nên hoảng hốt hay sao? Emmi, hôm nay chúng ta không có buổi họp phụ huynh, tôi không trốn học, Mia không phải là cô giáo tôi, và chị, Emmi, không phải mẹ tôi. Nghĩa là tôi không việc gì phải sợ cả. 3 phút sau

Trả lời: Leo, nếu anh đã – anh biết tôi định nói gì – với Mia thì thà tôi hôm nay được anh cho biết, hơn là mai được Mia cho biết. Anh cho tôi biết chứ?

4 phút sau Trả lời:

Tôi đã ngủ với Mia chưa chứ gì? Có thể Mia không muốn cho chị biết điều đó, nếu điều đó đã xảy ra. 90 giây sau

Trả lời: ANH không muốn tôi biết chuyện đó. Rủi thay cho anh, Leo, tôi biết rồi! Chỉ có ai ngủ với Mia mới viết kiểu như anh viết.

13 phút sau Trả lời:

Nếu đúng thì đó sẽ là một thảm họa cho chị hay sao? Sẽ rúng động toàn bộ “thế giới bên ngoài” của chị sao? Hay đó chỉ đơn thuần là một trò chơi trẻ con ngày xưa: không ăn được thì đập đồ. 4 phút sau

Trả lời: Leo, trong mắt tôi thì anh quá non nớt cho đề tài này. Vậy ta cho qua đi. Hãy chờ đón một ngày dễ chịu. Hẹn thư sau. Emmi.

10 phút sau Trả lời:

Chị cũng đã một dạo có tâm trạng tốt hơn đấy, Emmi yêu dấu ạ. Vâng, hẹn thư sau, nhất định rồi. Hôm sau

Chủ đề: Mia Chào Leo, tôi đã gặp Mia!

30 phút sau Trả lời:

Tôi biết, Emmi, chị đã báo trước rồi mà. 2 phút sau

Trả lời: Anh không muốn biết đã có chuyện gì à?

4 phút sau Trả lời:

Câu hỏi thú vị đấy. Bây giờ tôi có thể chọn giữa hai đáp án. Hoặc là 1): Mia rồi sẽ cho tôi biết. Hoặc 2): chị, Emmi, đừng nào cũng kể cho tôi ngay. Tôi chọn: 2). 1 phút sau

Trả lời: Suýt đúng, bạn yêu quý ạ. Anh hỏi Mia. Chúc buổi chiều dễ chịu!

7 tiếng sau Trả lời:

Chúc chị ngủ ngon, Emmi, buổi diễn hôm nay khá yếu. Hôm sau

Chủ đề: Emmi? Bạn gái viết thư thân mến của tôi, đối à? Nhưng tại sao? Mia đã kể cho chị biết điều gì mà chị không muốn nghe hay sao?

2 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Leo, anh biết rõ Mia đã kể cho tôi những gì. Anh cũng biết rõ MIA đã KHÔNG kể cho tôi chuyện gì: “Ừ, anh ấy dễ thương lắm. Ừ, bọn tớ hiểu nhau. Ừ, bọn tớ thường xuyên gặp nhau. Ừ, đôi khi cũng kết thúc khá muộn (hihi, haha). Ừ, anh ấy thực sự ôn (cười nhếch mép). Ừ, đó là một người đàn ông (thở dài), khiến người ta có thể tưởng tượng ra rằng (mơ màng)... Nhưng Emmi, có quan trọng gì đâu, nếu chúng tớ làm tình hay không làm tình với nhau! Đó không phải là chuyện quyết định... Ô kìa Emmi, tại sao cậu cứ hay phải nhắc đến sex thế nhỉ?”. Đại khái như thế. Leo ơi, đó không phải là Mia như thường khi. Mia, như thường khi là chính mình, nói hàng tiếng đồng hồ về sex! Miêu tả từng cơ bắp được vào cuộc hay được tham gia dưới bất kỳ hình thức nào, dù chỉ với tư cách khán giả (hay thính giả). Mia có thể chia một khoái cực duy nhất kéo dài năm giây theo khía cạnh y học thể thao thành bảy công đoạn, kèm bảng định mức tiêu thụ năng lượng v.v..., và mỗi công đoạn cần một bản thuyết trình 60 phút. Mia là thế! Và anh có biết ai hoàn toàn không phải là Mia không? “Ô kìa Emmi, tại sao cậu cứ hay phải nhắc đến sex thế nhỉ?” – Không phần trăm Mia, bù lại là 100 phần trăm Leo Leike. Leo, anh phù phép gì với Mia vậy? Để làm gì? Để chọc tức tôi sao?

13 phút sau Trả lời:

Mia có hỏi tại sao chị quan tâm như phát rồ, muốn biết tôi có làm tình với cô ấy hay không? Mia có nói với chị là cô ấy cũng không hỏi chị có hay làm tình với Bernhard của chị không? (Thôi, tôi bỏ chữ “của chị” sau chữ “Bernhard”). Mia có hỏi chị muốn gì ở tôi không? Cô ấy đã hỏi, đúng không? Và chị đã trả lời thế nào, Emmi? 50 giây sau

Trả lời: Tôi muốn anh viết e-mail! (Nhưng không phải như cái vừa rồi).

90 giây sau Trả lời:

Đôi khi người ta không được chọn. 3 phút sau

Trả lời: Tôi không muốn bị bắt buộc phải chọn. Tôi muốn tự thân e-mail phải hay rồi. Leo, ngày xưa anh viết cho tôi e-mail rất hay. Từ khi có sex với Mia, anh toàn ăn nói vòng vo. Thôi được, lỗi ở chính tôi. Lẽ ra tôi không nên đưa anh đến với Mia. Đơn giản là một sai lầm của tôi.

8 phút sau Trả lời:

Emmi thân, tôi hứa là chị sẽ lại nhận được một e-mail hay của tôi, có hay không có Mia. Hôm nay thì không được nữa rồi. Chúng tôi đến nhà hát. (Không, không phải Mia và tôi. Em gái tôi, vài người bạn và tôi). Chúc chị một buổi tối đẹp trời. Leo. Và chào cái piano hộ tôi.

5 tiếng sau Trả lời:

Anh đã từ nhà hát về chưa? Hôm nay tôi không chợp mắt được. Tôi đã

lần nào kể anh nghe về cơn gió bắc chưa? Tôi không chịu được gió bắc nếu để ngõ cửa sổ. Nếu được, thì anh hãy viết cho tôi vài chữ. Cứ viết đơn giản: “Thế thì chị đóng cửa sổ lại”. Sau đó tôi đáp: đóng cửa sổ thì tôi không ngủ được. 5 phút sau

Trả lời: Lúc ngủ chị quay đầu về cửa sổ à?

50 giây sau Trả lời:

LEO!!!! Vâng, tôi nằm quay đầu về cửa sổ, xéo góc. 45 giây sau

Trả lời: Nếu chị quay 180 độ và đưa ngón chân xéo góc về hướng cửa sổ khi ngủ?

50 giây sau Trả lời:

Không được, thế thì thiếu cái bàn nhỏ kê đèn đọc sách. 1 phút sau

Trả lời: Chị đâu có cần đèn khi ngủ.

30 giây sau Trả lời:

Đúng, nhưng để đọc thì cần đèn. 1 phút sau

Trả lời: Vậy chị cứ đọc – và sau đó chị quay đầu và ngủ thiếp đi, với ngón chân xéo góc về hướng cửa sổ.

40 giây sau Trả lời:

Nếu quay đầu thì tôi lại tỉnh và lại phải đọc tiếp thì mới thiếp đi được. Và lúc đó lại không có cái bàn nhỏ kê đèn đọc sách. 30 giây sau

Trả lời: Tôi nghĩ ra rồi! Chị kê cái bàn nhỏ vào đầu kia của giường.

35 giây sau Trả lời:

Không được, dây điện của đèn quá ngắn. 40 giây sau

Trả lời: Tiếc nhỉ, tôi có một dây kéo dài ở đây.

25 giây sau Trả lời:

Gửi qua e-mail cho tôi! 45 giây sau

Trả lời: Vâng, tôi sẽ đính kèm như một tệp tin.

50 giây sau Trả lời:

Cám ơn, tôi nhận được rồi. Dây tốt lắm, dài vô tận! Tôi cắm vào ổ nhé. 40 giây sau

Trả lời: Chú ý kéo đệm thức dậy bị vấp.

35 giây sau Trả lời:

Không sao, tôi sẽ ngủ say như chết, nhờ có anh và dây điện của anh! 1 phút sau

Trả lời: Bây giờ tha hồ cho gió bắc thổi kiểu gì cũng được.

45 giây sau Trả lời:

Leo, tôi mến anh, rất mến anh. Anh thật tuyệt diệu để cưỡng cơn gió bắc! 30 giây sau

Trả lời: Tôi cũng rất mến chị, Emmi. Ngủ ngon nhé.

25 giây sau Trả lời:

Chúc ngủ ngon. Và mơ đẹp. Tối hôm sau

Chủ đề: Chào Emmi. Hôm nay chị đợi tôi là người viết thư mở đầu, đúng không?

5 phút sau Trả lời:

Leo, hầu như lúc nào tôi cũng đợi anh là người viết mở màn, nhưng thường là vô ích. Lần này tôi đã đợi thành công. Anh có khỏe không? 3 phút sau

Trả lời: Có, tôi khỏe. Tôi vừa nói chuyện với Mia xong. Và chúng tôi quyết định sẽ bật mí cho chị biết hết, nếu chị vẫn còn muốn biết.

8 phút sau Trả lời:

Nghe xong rồi tôi mới biết là mình có muốn biết hay không. Dù sao thì anh cũng đã thông báo một cách trang trọng, khiến tôi linh cảm rằng sau đó sẽ biết là thực ra tôi không muốn biết. Vậy nếu đó là một chuyện tình với bụng chữa, du lịch Venice, lịch cưới xin v.v... thì tốt nhất là anh để tôi yên. Hôm nay tôi đã cãi nhau với khách hàng rồi. Ngoài ra, tôi vừa có tháng. 4 phút sau

Trả lời: Không, không phải chuyện tình. Chưa bao giờ là chuyện tình. Và tôi ngạc nhiên khi chị đã nghi ngờ điều đó và nghi ngờ đến mức nào. Trước đó chị khá chắc chắn chuyện của chị. Vâng, “chuyện của chị” là điểm thất nút. Tôi có nên đi vào chi tiết không?

6 phút sau Trả lời:

Leo, anh không công bằng! Tôi chẳng chắc chắn chuyện gì cả. Và không có “chuyện” gì. Trước đó tôi không suy nghĩ hậu quả của việc anh gặp bạn gái tôi. Đơn giản là tôi chỉ tò mò muốn biết cô ấy nói gì – và anh nói gì, Leo ạ. Khi anh nói ra, hay đúng hơn là KHÔNG nói, lúc ấy tôi mới cảm thấy không hài lòng chút nào với cái anh nói ra, hay đúng hơn là KHÔNG nói, anh và Mia. Nhưng thôi, anh cứ kể tiếp đi. Đằng nào thì anh cũng viết ra câu quan trọng nhất rồi. (Câu đầu tiên). Bây giờ không thể xảy ra thêm gì nhiều nữa. 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Mia và tôi thấy nhau lần đầu tiên ở tiệm cà phê vào buổi chiều Chủ nhật ấy, và chúng tôi biết ngay tại sao chúng tôi ngồi đó – không vì chính mình, mà vì chị. Chúng tôi không có một cơ may duy nhất nào để làm quen nhau sâu hơn, hoặc thậm chí để có thể say mê nhau. Đại khái, chúng tôi là đối nghịch của cái gọi là “được định đoạt cho nhau”. Từ giây phút đầu tiên trở đi, chúng tôi thấy mình như hai con rối của chị, như hai quân cờ bị chị,

Emmi thân mến, đẩy đi đẩy lại trên bàn cờ mà không hiểu toàn bộ “ván cờ” là gì. Và đến hôm nay vẫn không hiểu. Emmi, chị biết là Mia rất trọng vọng chị, khâm phục chị, vâng, và cũng ghen tị với chị. Vì thế mà tôi nên thích chị hơn chẳng? Nếu đúng vậy thì có nghĩa gì? Tôi cần biết rằng chị điều hành một gia đình hoàn hảo và thơ mộng đến mức nào chẳng? Để làm gì cơ chứ? Liên quan gì đến các e-mail của chúng ta? Có chặn được cơn gió bắc vẫn thổi vào cửa sổ phòng chị và khiến chị khó ngủ không?

Còn Mia: cô ấy chẳng biết phải đối xử với chị ra sao nữa. Chỉ còn cảm thấy một điều, ngay từ giây phút đầu trở đi: tôi là vùng cấm đối với cô ấy. Tôi đeo một cái biển trên cổ: “Tài sản của Emmi! Cấm đụng vào!”. Mia cảm thấy mình bị thu gọn thành kẻ đi thăm dò tôi. Với nhiệm vụ đem kể lại với chị mọi chi tiết về tôi, đem về nộp chị một khía cạnh khác mà chị không biết, đó là khía cạnh người thật việc thật, để chị có một bức tranh đầy đủ về tôi. Vậy thì, Emmi ạ, Mia và tôi không sẵn sàng thực thi vai trò được chị áp đặt. Chúng tôi quyết tâm chọc ngoáy làm hỏng trò chơi hi hữu của chị. Đúng thế, chúng tôi ngang ngạnh, tuy chúng tôi không say mê gì nhau, nhưng chúng tôi đã ngủ với nhau. Cả hai đều hài lòng, cả hai đều vui, chúng tôi không mắc nợ gì nhau. Sự việc diễn ra không hề có chút hồi hộp, không ham muốn mãnh liệt, không đam mê sâu nặng. Chúng tôi thấy phá được ý đồ của chị là đủ. Sự việc đơn giản và chân thực nhất trên đời. Chúng tôi giận chị một cách chân thực! Vì thế chúng tôi chơi riêng một ván cờ của mình trong ván cờ. Vâng, một đêm thì được, đêm thứ hai thì không được nữa. Về lâu dài người ta chỉ có thể ngủ “với nhau” chứ không ngủ để làm hại một đối thủ chung thứ ba. Và để hiểu là giữa Mia với tôi sẽ không có gì phát triển được cả. Nhưng chúng tôi vẫn vui vẻ tiếp tục gặp nhau, vui vẻ hàn huyên cùng nhau, thật vậy, chúng tôi (đã và đang) mến nhau và vui vẻ đẩy chị ra xa một đoạn, Emmi ạ. Như một hình phạt nho nhỏ cho sự ngạo mạn của chị.

Chuyện diễn ra như thế đó. Tôi hồi hộp chờ xem chị có hiểu không – và tiêu hóa nó ra sao, bạn viết thư yêu quý của tôi. Giờ thì đã quá nửa đêm rồi. Đang có trăng rằm, như tôi thấy. Và cơn gió bắc đã dịu xuống. Chị cứ nằm quay đầu về phía cửa sổ được đấy. Chúc chị ngủ ngon! 2 ngày sau

Chủ đề: Emmi thân mến, người ta thấy mình đang trong một tâm trạng khá thảm hại khi bị treo lơ lửng trong không khí hai ngày liền, như tôi đang lơ lửng trong không khí vì chị để tôi lơ lửng trong không khí. Tôi lịch sự mời chị trả lời tôi. Chị cứ lời tuột tôi xuống đất cũng được, nhưng đừng để tôi lơ lửng. Kính thư. Leo của chị.

Hôm sau Chủ đề: Tiêu hóa

Chào Leo, Jonas bị trật khớp tay khi chơi bóng chuyền. Hai đêm nay chúng tôi ở trong bệnh viện. Chỉ là món khai vị của bữa tiệc mang tên gia đình thơ mộng. Bây giờ nổi chuyện tiêu hóa. Tôi đã nhiều lần cố tiêu hóa e-mail của anh, nhưng tiếc rằng nó vẫn liên tục bị ợ lên. Giờ thì nó chỉ còn là một đồng nhão nhoẹt không mùi vị. Anh hỏi có nên được Mia cho biết tôi điều hành một gia đình hoàn hảo và thơ mộng đến mức nào chẳng? Leo thân, vậy thì Mia và anh nhảm to. Cuộc sống gia đình tôi thì ổn, nhưng không hoàn hảo chút nào. “Cuộc sống gia đình” theo đúng nghĩa của nó không liên quan đến sự hoàn hảo, mà đó là lòng kiên trì, nhẫn nại, độ lượng, và trẻ con bị trật khớp tay. Cho phép tôi được làm một ngoại lệ là vận dụng kinh nghiệm thâm niên của mình, cái mà – xin lỗi – tôi biết là cả anh lẫn Mia đều không có. “Gia đình thơ mộng” là một khái niệm nghịch hợp, nghĩa là một cặp khái niệm mà trong đó cái nọ khử cái kia: hoặc là “gia đình”, hoặc là “thơ mộng” mà thôi. Vâng, và bây giờ thêm vài chữ về “ván cò trong ván cò” của anh. Vậy là anh lên giường với Mia vì cả hai đều giận tôi? Một trò trẻ con như vậy, quả thật đã lâu tôi chưa nghe thấy. Leo, Leo! Anh mất điểm quá.

2 ngày sau Chủ đề: Dọn dẹp

Chào Emmi. Chị có khỏe không? Sức khỏe tôi cũng tạm. Và tôi cũng không có lý do gì để kiêu hãnh về mình. Lẽ ra tôi không nên làm quen Mia. Vì lẽ ra tôi nên biết rằng sự kiện này sẽ cột chặt tôi một cách trớ trêu vào chị hơn, Emmi. Tôi đã trách chị, rằng đó là mục tiêu của chị. Nay tôi xin rút lại một nửa. Tôi cho rằng đó là mục tiêu của cả hai chúng ta, duy chỉ đến nay chúng ta không dám tự thú điều đó. Mia là sợi dây liên lạc giữa chúng ta. Chị đã cử cô ấy giám sát tôi. Và tôi trả thù với sự trợ giúp của cô ấy. Như thế là không tốt với cô ấy. Cô ấy thích tôi hơn đồng nghĩa với thích chị hơn, Emmi. Tôi tin là chính chị nên lùi vài bước. Tôi phải dọn dẹp một chút. Tôi chúc chị một ngày đẹp. Leo. 1 tiếng sau

Trả lời: Anh dọn gì đầu tiên, Leo? Tôi?

8 phút sau Trả lời:

Tôi vẫn tưởng rằng e-mail là thứ được dọn dẹp ngăn nắp lắm rồi. Nhưng tôi cho rằng có lẽ nên dần dần phanh lại thì hơn. 4 phút sau

Trả lời: Leo, con người vốn do dự, nay lại tái xuất: “tôi cho rằng”, “tôi nên”, “dần dần”, “một lần”, “ngừng lại”. Anh có vẻ vui khi cho tôi tham dự những bước lùi được anh rút rè tuyên bố? Leo, nghĩ lại đi: phanh lại đi, nhưng hãy phanh hẳn đi!!! Đừng hành hạ nhau với kiểu: tôi nghĩ rằng, có lẽ tôi nên, tôi sẽ dần dần... Nghe chối tai lắm!

3 phút sau Trả lời:

Được, tôi phanh đây. 40 giây sau

Trả lời: Có thể chứ.

35 giây sau Trả lời:

Phanh rồi. 25 giây sau

Trả lời: Sao nữa?

2 phút sau Trả lời:

Chưa rõ. Tôi đợi ngừng hẳn. 25 giây sau

Trả lời: Được rồi. Ngủ ngon nhé!

2 ngày sau Chủ đề:

Chào Emmi, thế nào, mình không viết gì cho nhau nữa à? 7 tiếng sau

Trả lời: Chắc thế.

Hôm sau Chủ đề:

Không nhận được e-mail cũng hay. 2 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Vâng, quen rồi cũng thấy hay.

4 tiếng sau Trả lời:

Thế mới thấy ngày xưa viết e-mail cũng vất vả. 5 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Mệt. Mệt thật.
Hôm sau Chủ đề:
Mia thế nào rồi? 2 tiếng sau
Trả lời: Chịu, chúng tôi không gặp nhau nữa.
8 tiếng sau Trả lời:
Thế à? Đáng tiếc. 3 phút sau
Trả lời: Vâng, đáng tiếc.
Hôm sau Chủ đề:
Chuyện trò với anh vui lắm, Leo. 9 tiếng sau
Trả lời: Cảm ơn, tôi được phép chuyển lại cũng lời khen đó.
Hôm sau Chủ đề:
Marlene thế nào? Lại tái phạm rồi à? 3 tiếng sau
Trả lời: Không, cho đến nay thì chưa, nhưng tôi đang chuẩn bị. Gia đình
chị ra sao? Đầu gối Jonas khỏi chưa?
2 tiếng sau Trả lời:
Tay. 5 phút sau
Trả lời: À vâng, xin lỗi, tay khỏi chưa?
3 tiếng rưỡi sau Trả lời:
Không nhìn thấy. Bỏ bột kín. Nửa tiếng sau
Trả lời: Thế à. Ra thế. Hiểu rồi.
2 ngày sau Chủ đề:
Buồn nhỉ, Emmi, chúng ta chẳng có gì để nói với nhau nữa. 10 phút sau
Trả lời: Có thể chúng ta chưa từng có gì để nói với nhau.
8 phút sau Trả lời:
Vậy mà chúng ta đã nói với nhau rất nhiều đấy chứ. 20 phút sau
Trả lời: Chúng ta nói không thành tiếng. Toàn những lời rỗng.
5 phút sau Trả lời:
Nếu chị nói thế thì chắc đúng. 12 phút sau
Trả lời: Anh ngừng lại là quá hay.
3 phút sau Trả lời:
Chị báo là ngừng lại mà, Emmi! 8 phút sau
Trả lời: Còn anh thì ngày nào cũng nói ra mồm.
5 tiếng sau Trả lời:
Ta nên ngừng hẳn nhỉ? 3 phút sau
Trả lời: Ta đã ngừng rồi còn gì.
50 giây sau Trả lời:
Chị biết cách làm người khác nản chí. 2 phút sau

Trả lời: Học của anh đây, Leo ạ. Chúc ngủ ngon.

3 phút sau Trả lời:

Chúc ngủ ngon. 2 phút sau

Trả lời: Chúc ngủ ngon.

1 phút sau Trả lời:

Chúc ngủ ngon. 50 giây sau

Trả lời: Chúc ngủ ngon.

40 giây sau Trả lời:

Chúc ngủ ngon. 20 giây sau

Trả lời: Chúc ngủ ngon.

2 phút sau Trả lời:

3 giờ sáng. Có gió bắc không? Chúc ngủ ngon. 15 phút sau

Trả lời: 3 giờ 17 phút. Gió Tây, tôi không quan tâm. Chúc ngủ ngon.

Hôm sau Chủ đề: Xin chào

Chào Leo. 3 phút sau

Trả lời: Chào Emmi.

20 phút sau Trả lời:

Tối nay tôi bay qua Bồ Đào Nha, đi nghỉ tắm biển hai tuần với bọn trẻ. Leo, anh còn đó không, khi tôi quay về? Tôi cần biết. Tôi nói “đó” nghĩa là... nghĩa là gì nhỉ? Đơn giản là: ở đó. Chắc anh hiểu ý tôi rồi đây. Tôi sợ là anh biến mất. Phanh lại cũng được. Ngừng hẳn lại cũng được. Lời rỗng và câm lặng cũng được. Nhưng là lời rỗng và câm lặng VỚI anh, chứ không phải không có anh! 18 phút sau

Trả lời: Vâng, Emmi thân mến, tôi sẽ không đợi chị, nhưng tôi sẽ ở đây khi chị quay về. Tôi luôn luôn ở đây, ngay cả khi đã ngừng lại. Để rồi xem, sau 14 ngày “giải lao” sẽ ra sao. Biết đâu quãng nghỉ lại tốt cho ta. Tôi thấy trong mấy ngày vừa ta đã có hơi hướng rõ ràng. Thân ái. Leo.

2 tiếng sau Trả lời:

Còn một chuyện nữa trước khi tôi xuất phát, Leo. Đề nghị thật thà! Anh đã hết quan tâm tôi rồi hả? 5 phút sau

Trả lời: Hoàn toàn thành thật?

8 phút sau Trả lời:

Vâng, hoàn toàn thành thật. Thành thật và khản trương thì tốt! Tôi phải đưa Jonas đi tháo bột. 50 giây sau

Trả lời: Thấy e-mail của chị đến là tim tôi rộn ràng. Hôm nay như vậy, giống hôm qua, giống trước đây bảy tháng.

40 giây sau Trả lời:

Mặc cho những lời rỗng và câm lặng? Thế thì tuyệt!!!! Đã cứu được kỳ nghỉ rồi! Tạm biệt. 45 giây sau

Trả lời: Tạm biệt.

8 ngày sau Trả lời:

Chào Leo, tôi đang trong quán cà phê internet ở Porto. Tôi viết vội vài dòng để tìm anh không ngừng hẳn sau khi ngừng đập quá lâu. Chúng tôi khỏe cả. Thắng bé bị tiêu chảy từ hôm mới sang, con lớn mê mệt một tay giáo viên dạy lướt sóng người Bồ Đào Nha. Còn sáu ngày nữa thôi! Tôi vui mừng đợi gặp lại anh! (TB: Đừng bắt mối với Marlene!).

6 ngày sau Chủ đề: Xin chào!

Leo thân, tôi về đến nơi rồi. “Giải lao” ra sao? Có gì mới không? Tôi thấy nhớ anh! Không thấy anh viết cho tôi thư nào. Vì sao vậy? Tôi sợ nhận được e-mail đầu tiên của anh. Tôi còn sợ hơn, khi anh bắt tôi đợi thư. Hỏi: ta làm gì tiếp đây? 15 phút sau

Trả lời: Emmi, chị không việc gì phải sợ e-mail đầu tiên của tôi. Nó đây này, và nó cực kỳ vô hại.

1) mới ư? Không có gì. 2) giải lao ư? Dài.

3) không viết thư ư? Vì đang giải lao. 4) nhớ ư? Tôi cũng nhớ chị! (Có lẽ hơn cả chị nhớ tôi. Ít nhất chị còn phải bảo vệ cô con gái mười sáu tuổi trước tay giáo viên dạy lướt sóng. Chuyện kết thúc ra sao?).

5) làm gì tiếp ư? Có đúng ba phương án: tiếp tục như xưa nay, chấm dứt, gặp nhau. 2 phút sau

Trả lời: Về câu 4): Fiona sẽ di cư qua Bồ Đào Nha và cưới tay giáo viên dạy lướt sóng. Nó chỉ đảo qua nhà để gói đồ đạc. Nó nghĩ vậy.

Về câu 5): tôi ủng hộ khả năng – gặp nhau! 3 phút sau

Trả lời: Đêm qua tôi mơ mãnh liệt về chị.

2 phút sau Trả lời:

Thật à? Tôi cũng đã có lần mơ. Ý tôi là tôi đã mơ về anh rất mãnh liệt. Anh hiểu chính xác “mãnh liệt” là gì? Giấc mơ chỉ mãnh liệt về khía cạnh nào đó, hay ít nhất cũng khêu gợi? 35 giây sau

Trả lời: Có, rất khêu gợi!

45 giây sau Trả lời:

Thật à? Chẳng hợp với anh gì cả. 1 phút sau

Trả lời: Chính tôi cũng kinh ngạc.

30 giây sau Trả lời:

Sao nữa??? Cho tôi biết chi tiết đi! Chúng ta đã làm gì? Trông tôi ra sao? Mặt tôi thế nào? 1 phút sau

Trả lời: Tôi không thấy rõ mặt lắm.

90 giây sau Trả lời:

A, Leo, anh ghê gớm thật! Có phải tôi là ứng viên Emmi tóc vàng hoe ở tiệm cà phê với vòng 1 khủng không? 50 giây sau

Trả lời: Tại sao chị hay nhắc đến chuyện ngực to? Chị có vấn đề về ngực to chẳng?

2 phút sau Trả lời:

Đó là điểm khiến tôi khâm phục anh đấy, Leo. Anh không hỏi tôi có ngực to không. Anh muốn biết, tôi có vấn đề về ngực to chẳng? Quả là phi đặc trưng cho đàn ông, đến nỗi người ngoài có thể tin là anh có hội chứng vấn đề-ngực-to trầm trọng. 3 phút sau

Trả lời: Emmi, chị có quyền nghĩ là tôi lãnh cảm, nhưng kệ cho to, nhỏ, béo, gầy, phòng, dẹt, bưởi, múp – không hiểu sao tôi không quan tâm đến ngực đàn bà nếu không nhìn thấy khuôn mặt của nữ chủ nhân. Ít nhất là tôi không có năng khiếu xem xét thể tích ngực tách riêng khỏi tất cả các cấu thành khác của phụ nữ.

1 phút sau Trả lời:

Ha ha, anh nói thế nào cũng được nhỉ! Trước đó ba e-mail anh còn kể cho tôi nghe giấc mơ cực kỳ khêu gợi, trong đó anh đã có điều kiện nhìn thấy đủ mọi thứ bỏ mắt đàn ông, chỉ có khuôn mặt là không. Anh đừng nói là lúc đó không nhìn thấy ngực tôi đấy nhé. 55 giây sau

Trả lời: Trong mơ tôi không nhìn thấy mặt lẫn vú lẫn bất cứ thứ gì thuộc về cơ thể chị cả. Tất cả chỉ là cảm giác.

90 giây sau Trả lời:

Nếu anh không thấy gì của tôi, sao anh biết tôi là phụ nữ được anh nhắm mắt sờ mó? 1 phút sau

Trả lời: Vì chỉ có một người nói năng như chị: Chị!

2 phút rưỡi sau Trả lời:

Nghĩa là chúng ta nói chuyện trong khi anh nhắm mắt sờ mó? 50 giây sau

Trả lời: Tôi không nhắm mắt sờ mó chị, mà tôi cảm thấy chị, hai chuyện khác nhau một trời một vực. Và chúng ta (ngoài ra) cũng nói chuyện nữa.

35 giây sau Trả lời:

Cực kỳ khêu gợi! 90 giây sau

Trả lời: Chị chẳng hiểu gì cả, Emmi. Trong những vụ việc kiểu này, rõ ràng chị tư duy như các đàn ông “của chị”.

2 phút sau Trả lời:

Một bên là các đàn ông “của tôi” và một bên là Leo “độc nhất vô nhị”, vị

Thánh coi khinh vú vê. Với sự tách bạch thanh cao này chúng ta chấm dứt ngày hôm nay. Tôi phải ngừng tay vì còn một số công chuyện cần hoàn tất. Mai quay lại. Chóng thôi mà. Emmi. Hôm sau

Chủ đề: Gặp nhau Vậy thì, Leo, ta gặp nhau nhé? Tôi là tỉ phú thời gian. Bernhard đi du lịch lữ hành một tuần với lũ trẻ. Tôi ở nhà một mình.

5 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Kìa Leo, cảm động không nói nên lời hay sao? 5 phút sau

Trả lời: Không, Emmi. Tôi đang suy nghĩ.

10 phút sau Trả lời:

Triển vọng không có gì hay ho cả. Tôi biết rõ anh đang suy nghĩ về chuyện gì. Leo, ta gặp nhau đi! Không được bỏ lỡ thời điểm rất có thể là thời điểm thuận tiện cuối cùng để gặp nhau. Anh có rủi ro nào để ngần ngại? Anh có gì để mất đâu? 2 phút sau

Trả lời: 1) chị

2) tôi 3) chúng ta

17 phút sau Trả lời:

Leo, anh quá sợ sự gần gũi. Chúng ta sẽ gặp nhau, và chúng ta sẽ mến nhau, và chúng ta sẽ nói chuyện với nhau như đã luôn luôn nói chuyện với nhau, chỉ khác là phát ra tiếng. Chúng ta sẽ tin cậy nhau ngay từ phút đầu. Sau một tiếng, chúng ta sẽ không thể hình dung nỗi sợ thể ra sao, nếu giả sử chúng ta không bao giờ thấy nhau. Chúng ta sẽ ngồi bên chiếc bàn nhỏ trong một nhà hàng Italia. Trước mắt anh, tôi sẽ ăn món Spaghetti al Pesto (tôi có được chọn món Vongole không?). Và tôi sẽ ngoảnh đầu qua một bên, gây ra một làn gió thoảng để anh cảm nhận được, Leo yêu quý. Cuối cùng rồi cũng gây được một làn gió thoảng chính cống, có thật, phóng khoáng, phi ảo!!! 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Emmi, chị không phải là Mia. Tôi đã không đặt mong đợi vào Mia – và ngược lại. Mia và tôi, chúng tôi bắt đầu từ vạch xuất phát, như khi hai người làm quen nhau trong điều kiện bình thường. Ở chúng ta thì khác, Emmi: chúng ta xuất phát từ vạch đích, và chỉ còn một hướng để chạy: ngược lại. Chúng ta hướng đến sự tĩnh ngộ bạo liệt. Chúng ta không được sống những gì viết ra. Chúng ta không thể thay thế vô số hình ảnh mà chúng ta đã vẽ ra về nhau. Sẽ là một thất vọng khi chị không bằng cô Emmi mà tôi biết. Và chị sẽ không bằng được! Chị sẽ buồn chán khi tôi không bằng tay Leo mà chị biết. Và tôi sẽ không bằng tay ấy! Sau cuộc gặp mặt đầu tiên (và duy nhất) chúng ta sẽ tĩnh ngộ chia tay nhau, uể oải như sau một bữa ăn ngon ngon nhưng không ngon miệng, vậy mà chúng ta đã sốt ruột cả một năm để

chờ nó, đã hầm nhừ hầm tử mấy tháng liền. Rồi sao? Hết. Chấm dứt. Nuốt sạch. Làm như chẳng có gì xảy ra chẳng? Emmi, lúc đó ta vĩnh viễn có trước mắt hình ảnh mất thiêng, phát lộ, trần tục, thất vọng và tan vỡ của người kia. Chúng ta sẽ không biết nên viết gì cho nhau. Rồi một lúc nào đó về sau, có một lúc ta chạm trán nhau trong tiệm cà phê hay dưới tàu điện ngầm. Chúng ta sẽ cố không nhận ra nhau hay lờ nhau đi, sẽ vội vã quay mặt qua hướng khác. Chúng ta sẽ ngượng ngùng nhận ra “chúng ta” đã trở thành cái gì và còn sót lại cái gì. Chẳng gì cả. Hai con người lạ lẫm, với một quá khứ ảo chung nhau, cái quá khứ đã lừa dối họ một cách bỉ ổi bao tháng ngày.

3 phút sau Trả lời:

Và hằng ngày có hàng trăm loài vật tuyệt chủng. 1 phút sau

Trả lời: Tôi không hiểu ý chị.

55 giây sau Trả lời:

Leo, anh than vãn, than vãn, than vãn, than vãn, than vãn, bi lụy, bi lụy, bi lụy, bi lụy. 25 giây sau

Trả lời: Bi lụy.

40 giây sau Trả lời:

??? 90 giây sau

Trả lời: “Bi lụy”. (Chị quên mất một chữ “bi lụy” hoặc thừa một chữ “than vãn”: hoặc là năm lần “than vãn” và năm lần “bi lụy”, hai là bốn lần “than vãn” và bốn lần “bi lụy”).

2 phút sau Trả lời:

Quan sát tốt đấy. Đặc trưng Leo, hơi gò ép bệnh hoạn, nhưng chăm chú và cẩn trọng một cách đáng yêu. Tôi muốn thấy mắt anh khi làm việc này, mắt thật ấy! Chúc anh ngủ ngon. Và mơ về tôi nhé! Và nếu mơ thấy tôi thì hãy ngắm tôi cho kỹ! 3 phút sau

Trả lời: Chúc ngủ ngon, Emmi. Xin lỗi, tôi là tôi, tôi là tôi, tôi là tôi.

2 ngày sau Chủ đề: (Gần như) gặp nhau

Chào chị, Emmi. Chị (vẫn còn) dối à, hay đêm nay chúng ta lại uống cùng nhau vài ly vang? Rất mong. Leo của chị. 1 tiếng rưỡi sau

Trả lời: Chào Leo, tối nay tôi gặp Mia, gặp “thật”. Chúng tôi dự định bắt đầu như “từ xưa” và kết thúc – để tránh nói là “bất tỉnh nhân sự” – ở một quán bar nào đó còn mở cửa. Nghĩa là: rất có thể chấm dứt vào lúc 5 giờ sáng.

16 phút sau Trả lời:

Rõ rồi. Đúng thôi, phải tận dụng cơ hội khi gia đình đi vắng chứ. Gửi lời chào đến Mia. Chúc một tối vui vẻ. 8 phút sau

Trả lời: Mấy cái e-mail vừa rồi là loại e-mail mà tốt hơn hết là tôi không muốn biết trông anh ra sao trong khi viết. (Ngoài ra: anh có một quan niệm tương đối chất phác quê kệch về gia đình, hay ít nhất về gia đình tôi. Để được đi chơi đến 5 giờ sáng thì tôi không phải đợi cho đến khi cả nhà đi vắng. Tôi có thể làm việc đó bất cứ lúc nào tôi muốn).

3 phút sau Trả lời:

Và chị có thể đi gặp tôi bất cứ lúc nào chị muốn? Bất kể Bernhard đang đi lên miền núi xa xôi nghỉ một tuần với lũ trẻ hay đang ở nhà, ở phòng bên (và bất cứ lúc nào cũng có thể ghé qua thăm phòng chị?) 20 phút sau

Trả lời: LEO, CUỐI CÙNG THÌ CHÁY NHÀ RA MẶT CHUỘT!!! Lẽ ra anh không cần ca lên cái bài giảng đạo lê thê của anh hôm kia về cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa hai chúng ta khả dĩ rúng động và làm tan vỡ hình phản chiếu thì hơn. Vì đó không phải là vấn đề đối với anh. Vấn đề đối với anh tên là Bernhard. Anh thấy mình quá cao giá để làm nhân vật thứ nhì sau anh ấy. Anh không muốn gặp tôi, vì thuần túy về lý thuyết thì anh không thể “chiếm được” tôi, bất kể trong thực tế anh có muốn vậy hay không. Trong e-mail, anh có tôi cho riêng mình, và trong dạng thức này anh hoàn toàn chủ động với tôi, muốn xa thì xa, muốn gần thì gần. Đúng không?

45 phút sau Trả lời:

Emmi, chị không trả lời câu hỏi của tôi. Liệu chị có (muốn) gặp tôi, nếu chồng chị đang ngồi ở nhà, ở phòng bên cạnh? Và (một câu hỏi bổ sung): chị sẽ nói gì với Bernhard? Có lẽ: “Cung à, tối nay em đi gặp một anh, từ một năm nay em giao lưu với anh ấy, thường là mỗi ngày vài lần, từ lúc tỉnh dậy đến khi đi ngủ. Thường anh ấy là người đầu tiên trong ngày được em thông tin. Thường anh ấy là người cuối cùng trong ngày được em kể cho nghe gì đó trước khi em lên giường. Và trong những đêm mà em không ngủ được vì gió bắc thì em không đến với anh, cung à. Không, lúc đó em viết e-mail cho anh ấy. Và anh ấy viết trả lời. Và người này là cái giúp em cưỡng cơn gió bắc trong đầu em cực kỳ hiệu nghiệm. Anh muốn biết bọn em viết gì à? À, toàn chuyện riêng, toàn về chính mình, về khả năng nào giữa hai người nếu giả sử em không có anh, cung à, không có anh và các con. Vâng, anh biết rồi, tối nay em đi gặp anh ấy...”. 5 phút sau

Trả lời: Tôi không bao giờ gọi chồng tôi là “cung” cả.

50 giây sau Trả lời:

Ôi, xin lỗi, Emmi, tất nhiên chị gọi anh ấy là Bernhard. Nghe lễ phép hơn. 4 phút sau

Trả lời: Leo, đừng giận nhé, anh có một quan niệm thảm hại về một cuộc

sống vợ chồng êm thấm. Anh biết tôi nói gì với Bernhard, nếu buổi tối đi gặp anh? Tôi nói: “Bernhard, tối nay em có việc đi khỏi nhà. Em gặp một anh bạn. Em sẽ về muộn”. Và anh biết Bernhard sẽ đáp lại thế nào không? “Hai người đi chơi vui vẻ nhé!” Và anh biết vì sao anh ấy nói thế không?

1 phút sau Trả lời:

Vì anh ấy không quan tâm chị làm gì? 40 giây sau

Trả lời: Vì anh ấy tin tôi!

1 phút sau Trả lời:

Tin chuyện gì? 50 giây sau

Trả lời: Tin là tôi sẽ không làm gì có thể tổn hại cuộc sống chung giữa tôi và anh ấy, hoặc một lúc nào đó có thể sẽ tổn hại.

9 phút sau Trả lời:

Thì ra vậy, đúng rồi, chị chỉ đi tới cái “thế giới bên ngoài” gia đình của chị, cái phần không đáng kể ấy thôi mà. Emmi, giả sử chị mê tôi và tôi mê chị, giả sử chúng ta có chuyện lừa dối, tăng tịu, yêu chơi yêu bời... hay chị gọi thế nào cũng được, Emmi, chị sẽ không làm gì có thể tổn hại cuộc sống chung giữa chị và tôi và Bernhard hoặc một lúc nào đó có thể sẽ tổn hại? 12 phút sau

Trả lời: Leo, anh xuất phát từ các giả định sai: tôi không mê anh!!!! Sẽ không phát sinh chuyện lừa dối, tăng tịu, yêu chơi yêu bời... hay như anh gọi thế nào cũng được! Chỉ đơn giản là một cuộc gặp mặt. Như khi gặp một người bạn thân ngày xưa đã lâu không thấy mặt. Chỉ có một khác biệt nhỏ nhỏ là không phải đã lâu không thấy mặt, mà chưa bao giờ thấy mặt lấy một lần cả. Thay vì “Leo, trông cậu vẫn như ngày xưa” thì tôi nói: “Leo, thì ra trông cậu như thế này!” Thế thôi!

8 phút sau Trả lời:

Ý chị là, nếu chỉ mình TÔI mê CHỊ, như người ta hay gọi là đơn phương, thì thế là đủ với chị chẳng? Nghĩa là, nhất định tôi sẽ suốt đời viết cho chị những e-mail nồng cháy, say đắm, thiết tha. Rồi hệ quả kế tiếp là những bài thơ, bài hát, thậm chí cả ca kịch và nhạc kịch, đắm đuối những mê say vô vọng. Và chị có thể nói với chính mình hay với Bernhard hay với cả hai: anh thấy chưa, ngày xưa em đi gặp anh ấy là tốt đấy chứ? 40 giây sau

Trả lời: Chắc là Marlene đã hủy hoại gì đó trong anh!

4 phút rưỡi sau Trả lời:

Đừng đánh trống lảng, Emmi. Cũng ngẫu nhiên mà Marlene không dính dáng gì đến vụ này cả. Đây chỉ là chuyện giữa hai chúng ta, hay nói cách khác là một chuyện giữa ba chúng ta. Chồng chị, xét về khía cạnh nào đó,

cũng nằm trong khu ngoại vi của vụ này, cho dù chị vẫn kiên cường phủ nhận. Và tôi không thể thần nhiên tin rằng chính thời điểm chị muốn gặp tôi lần này chỉ là một sự tình cờ, khi chồng chị đang ở mãi tận miền núi xa xôi. 2 phút sau

Trả lời: Không, không phải tình cờ. Đơn giản là tuần này tôi có rất nhiều thì giờ rảnh cho mình. Để gặp những người mà tôi yêu mến. Để gặp bạn bè và những người rất có thể sẽ trở thành bạn bè. Nhân nói về thì giờ: sắp 8 giờ rồi. Tôi phải đi, Mia đợi rồi. Leo, chúc buổi tối tốt lành.

5 tiếng sau Trả lời: Leo?

Chào Leo, anh có tình cờ còn thức không đấy? Uống một ly vang với tôi nhé? Leo, Leo, Leo. Tôi không ổn chút nào. Emmi. 13 phút sau

Trả lời: Vâng, tôi còn thức. Nghĩa là: tôi vừa thức dậy. Vì tôi đã đặt chế độ báo-thức-Emmi. Tôi đã đặt mức loa to nhất khi có tín hiệu báo có e-mail mới và để máy tính xách tay ngay cạnh gối. Và tín hiệu đó vừa lay tôi dậy.

Emmi, tôi biết trước là đêm nay chị sẽ viết thư cho tôi! Mấy giờ rồi nhỉ? À, vừa quá nửa đêm thôi. Vậy là chị và Mia không trụ được lâu lắm! (Tôi không uống vang nữa. Tôi đã đánh răng rồi. Vang và mùi thuốc đánh răng cũng giống như xúp với cà phê sáng sớm). 2 phút sau

Trả lời: Leo, tôi rấấấấấấấ mừng khi thấy anh trả lời!!! Tại sao anh biết trước là tôi còn viết cho anh?

7 phút sau Trả lời:

1) vì chị thích dành thì giờ cho “bạn bè và những người rất có thể sẽ trở thành bạn bè”. 2) vì chị ở nhà một mình.

3) vì chị thấy cô đơn. 4) vì đang có gió bắc.

2 phút sau Trả lời:

Leo, cảm ơn anh đã không bực mình với tôi. Hôm qua tôi đã viết cho anh một e-mail khô khan đến phát sợ. Anh không là một người bạn bình thường của tôi. Anh có ý nghĩa nhiều, rất nhiều hơn thế. Đối với tôi. Anh là. Anh là. Anh là người trả lời cho những câu hỏi mà tôi không đặt ra: vâng, tôi thấy cô đơn, vì thế tôi viết cho anh! 40 giây sau

Trả lời: Đi chơi với Mia ra sao?

2 phút rưỡi sau Trả lời:

Dã man! Mia không thích tôi nói về Bernhard. Mia không thích tôi nói về vợ chồng tôi. Mia không thích tôi nói về gia đình tôi. Mia không thích tôi nói về e-mail. Mia không thích tôi nói về Leo của tôi, à, về Leo. Mia không thích tôi nói. Mia không thích tôi. 1 phút sau

Trả lời: Tại sao chị lại nói về mấy chuyện đó? Tôi tưởng là chị định đảo

một vòng qua các quán bar, như ngày xưa.

3 phút sau Trả lời:

Người ta không thể lặp lại ngày xưa. Nghe tên thì biết, ngày ấy xưa rồi. Ngày nay không bao giờ có thể là ngày xưa. Nếu cố đắm ăn xôi thì nó sẽ cũ kỹ tàn tạ, giống những người cố níu kéo nó lại. Đừng khi nào buồn nhớ ngày xưa. Ai buồn nhớ ngày xưa, người ấy cũng xưa và buồn. Cho tôi nói với anh một bí mật nhé: tôi không thích gì hơn là về nhà – với Leo. 50 giây sau

Trả lời: Bây giờ thỉnh thoảng tôi cũng là nhà của chị. Hay!

2 phút sau Trả lời:

Leo, hãy nói thật, anh nghĩ gì về tôi và Bernhard, sau khi nghe Mia và tôi kể? Nói rất thật nhé! 4 phút sau

Trả lời: Chà chà – có nhất thiết hỏi câu này lúc 0 giờ 30 đêm không? Và: chẳng phải chị luôn luôn vẫn và bây giờ lại càng muốn tách xa tuyệt đối “cuộc sống riêng tư” khỏi tôi hay sao? Nhưng, nếu chị hỏi: tôi tin là chị có cuộc hôn nhân êm thấm.

45 giây sau Trả lời:

“Êm thấm” là tầm thường? Là dở? Vì sao tất cả những người thân thiết đều có ý cho tôi biết rằng một quan hệ “êm thấm” là một quan hệ dở? 6 phút sau

Trả lời: Emmi, không tầm thường. Êm thấm không thể là dở được, phải không? Chỉ dở khi không êm thấm nữa. Lúc đó người ta phải tự hỏi: vì sao mọi chuyện không êm thấm nữa? Hoặc: còn có thể êm thấm hơn nữa không? Nhưng, Emmi, tôi tin là tôi thực sự không phải địa chỉ thích hợp để tranh luận với chị về Bernhard và cuộc hôn nhân của chị. Có lẽ Mia cũng là một địa chỉ sai. Bernhard, vâng, có lẽ Bernhard mới là địa chỉ thích hợp. Tôi nghĩ thế.

13 phút sau Trả lời:

Emmi, chị ngủ rồi à? 35 giây sau

Trả lời: Leo, tôi muốn nghe giọng anh.

25 giây sau Trả lời:

Nghĩa là sao? 40 giây sau

Trả lời: Tôi muốn nghe giọng nói của anh!

3 phút sau Trả lời:

Thật sao? Chị hình dung là nên làm thế nào? Tôi thu vào băng rồi gửi chị nhé? Chị thích nghe tôi nói gì? Thử loa như “một, hai, ba” được không? Hay tôi hát một bài? (Nếu tôi tình cờ chộp đúng được một nốt nhạc thì nghe cũng không tồi). Chị cũng có thể đệm piano cho tôi... 55 giây sau

Trả lời: Ngay bây giờ! LEO, TÔI MUỐN NGHE GIỌNG ANH NÓI,

NGAY BY GIỜ. Xin anh hãy đáp lại nguyện vọng này. Gọi cho tôi theo số 8317433, và nói vào băng ghi âm. Xin anh, xin anh, xin anh. Vài câu thôi.

1 phút sau Trả lời:

Còn tôi thì muốn nghe chị nói ra những câu mà chị viết hoa trong e-mail. Lúc đó chị hét lên? Lạnh lạnh? Rú rít? 2 phút sau

Trả lời: Được thôi, Leo, tôi đề nghị: bây giờ anh gọi điện cho tôi và đọc một e-mail vào băng ghi âm. Ví dụ: “Thật sao? Chị hình dung là nên làm thế nào? Tôi thu vào băng rồi gửi chị nhé? Chị thích nghe tôi nói gì..”. vân vân. Sau đó tôi gọi điện đến chỗ anh và nói: “Ngay bây giờ! LEO, TÔI MUỐN NGHE GIỌNG ANH NÓI, NGAY BY GIỜ. Xin anh hãy đáp lại..”. vân vân.

3 phút sau Trả lời:

Đề nghị ngược lại: đồng ý, nhưng ta lùi mọi việc đến ngày mai. Tôi phải có lại giọng đã. Thêm vào đó là tôi đã mệt lử. Cuộc thu âm sẽ diễn ra tối nay, khoảng 21 giờ, đi kèm một ly vang ngon. Được không? 1 phút sau

Trả lời: Được. Ngủ tiếp đi nhé, Leo. Cảm ơn anh đã có mặt. Cảm ơn anh đã vực tôi dậy. Cảm ơn vì có anh trên đời này. Cảm ơn!

45 giây sau Trả lời:

Và bây giờ tôi quăng cái laptop khỏi giường! Chúc chị ngủ ngon. Tối hôm sau

Chủ đề: Giọng chúng ta Chào Emmi, ta sẽ làm thật chứ?

3 phút sau Trả lời:

Dĩ nhiên, tôi đã hồi hộp lắm rồi. 2 phút sau

Trả lời: Nếu chị không thích giọng tôi thì sao? Nếu chị kinh sợ? Nếu chị nghĩ bụng: hấn nói với mình từ xưa đến nay như vậy sao? (Chúc sức khỏe! Tôi uống loại vang quê của Pháp).

90 giây sau Trả lời:

Và nếu ngược lại? Nếu anh không ưa giọng tôi? Nếu anh vội bịt ngay tai lại? Nếu sau đó anh chẳng còn muốn chuyện trò với tôi nữa? (Gin gin! Tôi uống whiskey, nếu anh cho phép. Tôi quá hồi hộp để uống vang). 2 phút sau

Trả lời: Ta dùng luôn hai e-mail vừa gửi, đồng ý chứ?

3 phút sau Trả lời:

Đó là hai e-mail phức tạp, hầu như toàn là câu hỏi. Câu hỏi thì khó phát âm lắm, nhất là khi nói với ai đó lần đầu tiên. Nói chung là khó cho phụ nữ. Phụ nữ yếu thế khi hỏi, vì cuối câu hỏi phải cất cao giọng, nghĩa là bắt buộc phải lên một tầng. Và nếu đang hồi hộp thì sẽ dễ lạc giọng. Anh hiểu ý tôi không? Lạc giọng thì nghe ngớ ngẩn lắm. 1 phút sau

Trả lời: EMMI, TA BẮT ĐẦU LUÔN NHÉ! Tôi nói trước. Sau năm phút

đến lượt chị. Khi ta nói xong thì sẽ viết e-mail. Và SAU ĐÓ mới nghe băng ghi âm. Rõ cả chứ?

30 giây sau Trả lời:

Giờ đã!!! Cho tôi số điện thoại của anh đã chứ! 35 giây sau

Trả lời: Ô, xin lỗi. 4520737. Tôi bắt đầu nhé.

9 phút sau Trả lời:

Tôi xong rồi. Đến lượt chị! 7 phút sau

Trả lời: Xong! Ai nghe băng trước?

50 giây sau Trả lời:

Cả hai cùng nghe đồng thời. 40 giây sau

Trả lời: Được, sau đó ta lại lên mạng.

14 phút sau Trả lời:

Leo, sao anh không lên mạng? Nếu anh không ưa giọng tôi thì anh cứ nói thẳng vào mặt tôi (tức hộp thư của tôi). Tôi cho là cực kỳ bị yếu thế trong việc chọn e-mail. Và cái âm khàn khàn không phải giọng tôi, mà vì whiskey. Nếu anh không lên mạng ngay thì tôi sẽ uống cạn chai này! Và viện phí do điều trị ngộ độc cồn sẽ chuyển cho anh. 2 phút sau

Trả lời: Emmi, tôi hoàn toàn mất giọng. Ý tôi là: tôi ngạc nhiên quá. Tôi đã tưởng tượng ra chị khác hẳn. Emmi, bình thường chị vẫn nói như vậy à? Hay chị cố nói cho khác đi?

45 giây sau Trả lời:

Giọng tôi thế nào? 1 phút sau

Trả lời: Cực kỳ khêu gợi! Như người dẫn chương trình tươi mát.

7 phút sau Trả lời:

Nghe mát tai lắm, tôi có thể chấp nhận! Anh cũng không đến nỗi nào. Anh nói bạo hơn anh viết nhiều. Giọng anh đượm khói. Đoạn tôi thích nhất là “hắn nói với mình từ xưa đến nay như vậy sao?” Đặc biệt là chữ “hắn” và “nói”. Chữ “hắn” của anh như không nói, mà là tiếng thở dài, hà hơi, như phả khói tãi mà giữa hai hàng răng. Chữ “nói” thì rất khêu gợi, cứ như gợi... Thôi, gợi làm gì cũng được. Cốt đó là lời gợi khiến người ta phải chạy theo, là một dạng Viagra mới. Do Leo Leike đọc. Chắc là tuyệt lắm. 4 phút sau

Trả lời: Tôi sững sốt nhất khi nghe chị nói chữ “tai”, Emmi. Chưa bao giờ tôi từng được nghe chữ ấy duyên dáng, dịu dàng, trầm và trong như vậy. Không hét, không nấc, không khàn, mà cực kỳ êm, mềm, lịch thiệp, nhuần nhuyễn, khê khàng. Và “whiskey” nữa, nghe rất sang. m “wh” như sợi thừng rung lên. m “key” như lời mời vào... phòng ngủ của chị. (Chai vang đỏ của tôi sắp cạn rồi, chị có nhận ra không?)

1 phút sau Trả lời:

Leo, anh uống tiếp đi! Tôi thích quan sát anh khi đã uống chút gì. Đi cùng với giọng anh thì tôi cảm thấy... 20 phút sau

Trả lời: Leo, anh trốn đâu rồi?

10 phút sau Trả lời:

Đợi chút. Tôi chỉ đi mở một chai vang đỏ mới thôi. Vang quê của Pháp khá lắm, Emmi! Mọi người hiếm khi uống và cũng uống ít vang quê của Pháp. Uống vang quê của Pháp nhiều hơn thì chúng ta sẽ hạnh phúc hơn và ngủ tốt hơn. Emmi, giọng chị rất khêu gợi. Tôi thích giọng chị. Giọng Marlene cũng rất khêu gợi, nhưng khác. Marlene lạnh hơn chị nhiều, Emmi ạ. Giọng Marlene trầm, nhưng lạnh. Giọng Emmi trầm và ấm. Và Emmi nói: “Whiskey. Whiskey. Whiskey”. Ta cùng uống thêm một ly nữa nhé! Tôi uống rượu quê của Pháp. Emmi, tôi sẽ đọc các e-mail của chị lần nữa, và chúng sẽ có một âm hưởng khác hẳn. Cho đến giờ tôi đọc các e-mail của chị sai giọng. Tôi toàn đọc chúng với giọng Marlene thôi. Với tôi, Emmi là Marlene, Marlene của những ngày đầu tiên, khi mọi thứ còn cởi mở. Chỉ có tình yêu, không gì ngoài tình yêu. Các cửa đều rộng mở. Ồn cả chứ, Emmi?

5 phút sau Trả lời:

Ôi, đừng thế! Leo, anh có nhất thiết phải uống nhanh như thế không? Anh không trụ lâu được hơn nữa sao? Nếu anh đã gục đầu xuống bàn rồi, thì: chúc anh ngủ ngon, bạn yêu quý! Thật tuyệt vời khi chuyện trò với anh. Tuyệt vời, nhưng đôi khi – nhất là khi đến cao điểm – quá ngắn (do tác động của rượu). Thôi được, ít nhất tôi còn có băng ghi âm của điện thoại. Trước khi đi ngủ tôi sẽ nghe vài lần Leo-Leike-nói-với-mình-từ-xưa-đến-nay-như-vậy-sao?”. Nhất định sẽ rất hiệu nghiệm để củng cố cơn gió bắc. 12 phút sau

Trả lời: Emmi, chưa đi ngủ vội! Tôi vẫn tỉnh táo và khỏe. Emmi, đến chỗ tôi đi! Ta sẽ cùng uống một ly. Chị thì thảo “Whiskey, whiskey, whiskey” vào tai tôi. Chị nói “tai” và chỉ tay vào. Tôi nói: đó chính là cái tai nổi tiếng của Emmi nổi tiếng với cỡ giày 37 nổi tiếng. Tôi hứa: tôi chỉ quàng tay lên vai chị thôi. Chỉ một lần ôm. Chỉ một nụ hôn. Vài nụ hôn thôi, không hơn. Hôn thân mật thôi. Emmi, tôi phải biết mùi chị. Tôi có giọng chị trong tai, bây giờ cần cả mùi chị trong mũi. Tôi nói rất nghiêm túc đấy, Emmi: chị đến chỗ tôi đi. Tôi trả tiền taxi. À không, chị không muốn thế. Địa chỉ tôi: số 17 ngõ Hochleitner, tầng thượng 15. Đến chỗ tôi đi! Hay tôi đến chỗ chị? Tôi đến chỗ chị cũng được! Chỉ gửi một lần thôi! Chỉ hôn một lần thôi. Không sex. Chị có chồng mà, tiếc thật! Không sex, tôi xin hứa. Bernhard, tôi hứa với anh! Tôi chỉ cần gửi da chị thôi, Emmi. Tôi hoàn toàn không cần biết mặt

chị. Chúng ta không bật đèn. Cứ để tối như bưng. Vài nụ hôn thôi, Emmi. Có gì là xấu đâu? Có lừa dối ai đâu? Lừa dối là gì? Là e-mail? Là giọng nói? Hay là mùi hương? Hay một nụ hôn? Tôi muốn ở chỗ chị lúc này. Tôi muốn cùng chị quần quýt. Chỉ một đêm cùng Emmi. Tôi nhắm mắt. Tôi không cần biết mặt chị. Tôi chỉ muốn ngủi chị, hôn chị, và cảm nhận chị, sát gần chị. Tôi cười hạnh phúc. Đó là lừa dối sao, Emmi?

5 phút sau Trả lời:

“Hắn vẫn nói với mình từ xưa đến nay như vậy sao?”. Chúc anh ngủ ngon, Leo. Rất vui được cùng anh. Vui đến bất ngờ. Vui phát điên!!! Tôi sẽ cực kỳ hài lòng. Tôi cực kỳ hài lòng..

Sáng sớm hôm sau Chủ đề:

Chào Leo. Có tin dữ. Tôi phải đi xuống miền Nam Tyrol. Bernhard đang nằm viện. Cảm nắng hay chứng gì đó tương tự, theo lời bác sĩ. Tôi phải đến đó đón lũ trẻ. Tôi nhức đầu quá. (Quá chén whiskey!). Cảm ơn đã có một đêm tuyệt vời. Tôi cũng không biết “lừa dối” là gì. Tôi chỉ biết là tôi rất cần anh, cực kỳ cần anh, Leo ạ. Và gia đình tôi cần tôi. Tôi lên đường đây. Mai sẽ lên mạng. Hy vọng anh vẫn ổn sau một lượng đáng kể vang quê của Pháp... Hôm sau

Chủ đề: Mọi việc ổn cả Không có e-mail của Leo? Tôi chỉ muốn báo: cả nhà tôi về rồi. Bernhard cũng đi cùng. Bị suy tim mạch, nhưng anh ấy đã ra viện được rồi. Anh lên mạng đi Leo, lên đi!!!

2 tiếng sau Chủ đề: Kính gửi ô. Leike.

Kính thưa ông Leike, tôi phải ráng sức lắm để viết cho ông. Thú thực là tôi rất ngượng vì chuyện này, và viết thêm mỗi dòng là càng tăng thêm sự khó coi mà tôi tự đưa mình vào. Tôi là Bernhard Rothner, tôi tin là không cần phải tự giới thiệu cho ông rõ hơn nữa. Ông Leike, tôi có một lời cầu xin quan trọng gửi tới ông. Tôi nói ra lời cầu xin này sẽ làm ông sửng sốt hoặc thậm chí bị sốc. Nói xong, tôi sẽ cố gắng trình bày nguyên do cho ông hay. Tôi không phải là người văn hay chữ tốt, tiếc thay. Nhưng tôi sẽ nỗ lực dùng hình thức khá lạ lẫm này để nói ra tất cả những gì làm tôi bận tâm mấy tháng nay, những gì làm cuộc đời tôi từng bước trật khỏi đường ray, cuộc đời của tôi và của gia đình tôi, vâng, cả của vợ tôi nữa, tôi có thể đánh giá chính xác điều đó sau nhiều năm vợ chồng yên ấm. Và lời cầu xin của tôi là: ông Leike, ông hãy gặp vợ tôi! Ông hãy gặp cô ấy đi, để cơn ác mộng này chấm dứt! Chúng ta là người lớn cả rồi, tôi không có quyền ra lệnh cho ông. Tôi chỉ có thể cầu khẩn ông: hãy gặp vợ tôi đi! Tôi đau lòng vì thua kém và yếu thế. Ông hiểu tôi tự hạ nhục đến mức nào khi viết mấy dòng này. Ngược lại, ông không hề có sơ hở nào, thưa ông Leike. Ông chẳng có gì để phải tự trách mình. Và tôi, ngay cả tôi cũng chẳng dám trách gì ông, tiếc thay, tiếc thay tôi không trách được ông. Người ta không thể trách cứ một bóng ma. Ông là cái bóng vô hình, ông Leike ạ, không chạm tay vào được, ông không có thật, ông chẳng là gì khác ngoài hình ảnh tưởng tượng của vợ tôi, là ảo ảnh của cảm giác hạnh phúc vô bờ, là sự chênh choáng phi thực, là tình yêu hư vô, được tạo nên bởi những con chữ. Trước ông, tôi bất lực, tôi chỉ có thể đợi đến khi số phận rũ lòng thương và biến ông thành một người bằng xương bằng thịt, một người có hình dạng, có ưu điểm và khuyết điểm, có chỗ để tấn công. Chỉ khi vợ tôi nhìn thấy ông ở dạng ấy, giống như cô ấy thấy tôi – một người có thể bị tổn

thương, một tạo vật không hoàn hảo, một mẫu hình của sinh vật khiếm khuyết được gọi là con người – chỉ khi cô ấy đứng đối diện ông thì sức mạnh áp đảo của ông mới giảm sút. Chỉ khi đó tôi mới có cơ hội đương đầu với ông, thừa ông Leike. Chỉ khi đó tôi mới có thể tranh đấu giành lại Emma.

“Leo, đừng bắt tôi mở quyển album ảnh gia đình ra khoe”, vợ tôi đã có lần viết cho ông như thế. Giờ thì, thay vì cô ấy, tôi bị bắt buộc phải làm việc đó. Khi chúng tôi làm quen nhau, Emma 23 tuổi, tôi là giáo viên dương cầm của cô ấy ở Nhạc viện, già hơn cô ấy 14 tuổi, có gia đình êm ấm, là cha của hai đứa trẻ thiên thần. Một tai nạn giao thông đã biến gia đình tôi thành đồng hoang tàn. Đứa con trai ba tuổi bị sang chấn tâm lý. Chị nó bị thương nặng. Bản thân tôi còn những tổn hại lưu lại. Mẹ của hai đứa đó, vợ tôi, Johanna: chết. Không có cây dương cầm thì tôi đã quy ngã. Nhưng âm nhạc là cuộc sống, chừng nào nó còn ngân vang thì chẳng có gì chết đi vĩnh viễn cả. Khi người ta là nhạc sĩ và đánh đàn thì người ta sống bằng các kỷ niệm, dường như đó là sự kiện hiển hiện trước mắt. Tôi đã bám vào đó để vươn dậy. Rồi còn cả các học viên của tôi nữa, đó là cơ để tôi quên lãng, đó là một công việc, là ý nghĩa. Vâng, và đột nhiên – Emma xuất hiện. Cô gái năng động, bùng bùng sinh lực, điệu đà và đẹp như tranh ấy bắt đầu gom nhặt những mảnh hoang tàn, hoàn toàn tự nguyện, không hy vọng hay trông đợi sự đền đáp nào. Những người phi thường ấy được đưa xuống hạ giới để chống lại nỗi buồn. Có rất ít người như thế. Tôi không biết mình đã làm gì để được may mắn nhường ấy, song đột nhiên tôi có cô ấy bên mình. Hai đứa trẻ chạy đến, và tôi, tôi say đắm mỗi tình sét đánh. Còn Emma? Ông Leike, bây giờ chắc ông sẽ tự hỏi: còn Emma thì sao? Phải chăng cái cô sinh viên 23 tuổi ấy cũng đắm đuối tương tự, vì lý do nào đấy mà lao vào chàng Don Quijote đã ngót nghét bốn chục và ngày đó chỉ còn sống được nhờ các phím đàn và nốt nhạc? Câu hỏi này tôi không trả lời được cho ông và cả cho chính tôi. Phần nào vì cô ấy khâm phục tài năng của tôi chẳng (ngày đó tôi là nghệ sĩ biểu diễn rất thành đạt)? Bao nhiêu phần trăm trong đó là thương hại, là cảm thông, là thiện chí muốn giúp đỡ, là khả năng hiện diện trong thời khắc bi thương? Tôi đã nhắc cô ấy nhớ đến người cha ruồng bỏ gia đình từ sớm chẳng? Hay cô ấy đã yêu thương con bé Fiona và thằng Jonas quá mức? Bao nhiêu hưng phấn của tôi đã phản chiếu trong cô ấy, và cô ấy yêu tình yêu mãnh liệt của tôi đối với cô ấy chứ chẳng phải yêu tôi? Trong chừng mực nào cô ấy hài lòng với niềm tin rằng tôi không bao giờ làm cô ấy thất vọng vì một phụ nữ khác, hài lòng với sự khả tín kéo dài suốt đời, hài lòng với tính chung thủy vĩnh viễn của tôi mà cô luôn tin chắc? Thừa ông Leike, hãy tin tôi đi, lẽ

ra tôi không bao giờ dám mon men lại gần cô ấy, nếu tôi không cảm nhận được muôn vàn cảm xúc do cô ấy đưa đến cho tôi, nó cũng mạnh mẽ hết như từ phía tôi đến với cô ấy. Emma hướng đến tôi và lũ trẻ rõ mồn một, muốn là một phần trong thế giới của bố con chúng tôi, và đã thành một phần trong thế giới của bố con chúng tôi, phần tiêu biểu, phần quyết định, phần trung tâm. Hai năm sau chúng tôi làm lễ cưới. Đã tám năm trôi qua kể từ ngày ấy. (Xin lỗi, tôi đã làm hỏng trò trốn tìm của ông bằng cách lộ ra một trong hàng nghìn điều bí mật: cô “Emmi” mà ông biết, năm nay mới 34 tuổi). Không ngày nào trôi qua mà tôi hết ngạc nhiên khi thấy sắc đẹp trẻ trung và sinh động ấy bên cạnh mình. Và ngày nào tôi cũng run rẩy đợi chuyện đó xảy ra: một chàng trai trong đám đông những người say mê theo đuổi cô ấy, Emma sẽ nói: “Bernhard, em đã yêu người khác. Chúng ta sẽ tiếp tục ra sao đây?” Ác mộng đó không xuất hiện. Nhưng một ác mộng tồi tệ hơn đã xảy ra. Ông, thừa ông Leike, cái “thế giới bên ngoài” trầm lặng. Áo tưởng tình yêu qua e-mail, cảm xúc liên tục trào dâng, khát vọng nảy nở, đam mê không được thỏa mãn, tất cả đều hướng về một mục đích có vẻ như có thực, một mục đích tối thượng liên tục bị hoãn, cuộc gặp gỡ của mọi cuộc gặp gỡ nhưng không diễn ra, vì nó sẽ phá tan quy mô của hạnh phúc dưới trần gian, sự thỏa mãn hoàn hảo, không điểm kết, không kỳ hạn, chỉ được trải nghiệm trong óc. Đứng trước nó, tôi bất lực. Thừa ông Leike, từ khi “có” ông, Emma như thành một người khác. Cô ấy trở nên lơ đãng và xa cách tôi. Ngồi hàng tiếng trong phòng mình và nhìn đắm đắm vào máy tính, vào vũ trụ của mơ mộng. Cô ấy sống trong “thế giới bên ngoài” của mình, sống với ông. Khi cô ấy sung sướng mỉm cười, nụ cười ấy đã từ lâu không dành cho tôi nữa. Cố hết sức thì cô ấy cũng giấu được sự thất thần ấy trước lũ trẻ con. Tôi nhận thấy cô ấy bồn chồn ra sao khi phải ngồi lâu lâu cạnh tôi. Ông có hiểu ra nỗi đau ấy không? Tôi đã cố lấy sự bao dung phi thường để vượt qua giai đoạn này. Emma không bao giờ được phép cảm thấy bị tù túng khi sống với tôi. Chưa bao giờ có chuyện ghen tuông giữa hai chúng tôi. Nhưng đột nhiên tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Chẳng có gì, chẳng có ai, không có thực thể nào, không có vấn đề hiện hữu, không có một vật lạ hiện ra – cho đến khi tôi dò được căn nguyên. Tôi xấu hổ đến mức muốn độn thổ được, vì đã tha hóa đến mức này: tôi đã vào phòng Emma dò xét. Và rốt cục, trong một ngăn bí mật, tôi tìm thấy một cặp giấy, khá dày, chứa đầy thư từ: toàn bộ số e-mail của cô ấy trao đổi với một Leo Leike nào đó, được in ra cẩn thận, từng trang một, từng tin một. Tay tôi run rẩy khi copy lại những lá thư ấy, sau đó tôi đã cất được chúng đi mấy tuần liền mà không ngó đến. Chúng tôi đã có mấy tuần

ngủ hè vô cùng khổ ải ở Bồ Đào Nha. Đứa nhỏ bị ốm, đứa lớn yêu mê một tay giáo viên dạy thể thao. Vợ tôi và tôi im lặng hai tuần liền, nhưng người này cố ra vẻ với người kia là tất cả đều ổn, như mọi khi vẫn thế, như phải thế, như thói quen ra lệnh cho chúng tôi thế. Rồi tôi không nhịn được nữa. Tôi đem theo cặp giấy nọ khi đi du lịch lữ hành – và trong một cơn tự hành hạ và sung sướng được tự đem dao xẻ thịt mình, tôi đọc hết các e-mail trong một đêm. Từ khi vợ đầu tiên của tôi qua đời, tôi chưa phải chịu sự hành hạ tâm hồn nào lớn, ông có thể tin tôi. Khi đọc xong, tôi không ra khỏi giường được nữa. Con gái tôi gọi cấp cứu, người ta đưa tôi vào viện. Hôm kia vợ tôi đến đó đón tôi về. Giờ thì ông đã rõ mọi chuyện. Thưa ông Leike, ông hãy gặp Emma đi! Bây giờ tôi đến đỉnh cao thảm hại của sự tự hạ nhục: vâng, ông gặp cô ấy đi, qua đêm với cô ấy đi, làm tình với cô ấy đi! Tôi biết, ông sẽ muốn làm chuyện đó. Tôi “cho phép” ông. Ông có sự ưng thuận của tôi, qua đó tôi giải phóng ông khỏi mọi căn rút lương tâm, tôi không coi đó là lừa dối. Tôi cảm thấy Emma không chỉ tìm sự gần gũi tinh thần với ông, mà cả gần gũi thân thể, cô ấy muốn “biết”, cho rằng mình cần nó, đòi hỏi nó. Đó là sự kích thích, cái mới, chuyện đổi gió mà tôi không đem lại cho cô ấy được. Đã có rất nhiều đàn ông mê Emma, nhưng tôi chưa thấy cô ấy bị lôi cuốn về tình dục với một người duy nhất trong số họ. Sau đó tôi đọc các e-mail cô ấy viết cho ông. Và tôi đột ngột nhận ra, lòng ham muốn của cô ấy có thể mạnh đến chừng nào, khi nó được một cá nhân “thích hợp” thức dậy. Ông, thưa ông Leike, là người được chọn. Tôi gần như mong muốn: ông hãy làm tình một lần với cô ấy! MỘT LẦN – (tôi chọn những chữ hoa nhấn mạnh để viết ra điều này, giống vợ tôi). MỘT LẦN. CHỈ MỘT LẦN! Ông hãy coi đó là mục đích của sự đam mê mà ông đã dùng ngòi bút xây dựng nên. Ông hãy dùng nó để ấn định điểm kết. Ông hãy tạo ra đỉnh cao của cuộc trao đổi e-mail – rồi sau đó dừng tay. Ông, hỡi người ngoài hành tinh, người vô hình vô ảnh, hãy trả lại vợ tôi cho tôi! Ông hãy phóng thích cô ấy. Ông hãy đưa cô ấy trở lại mặt đất. Ông hãy để gia đình chúng tôi tiếp tục tồn tại. Ông làm việc này không về chiều ý tôi, cũng chẳng vì các con tôi. Ông hãy làm việc đó cho Emma, vì Emma. Tôi xin ông!

Giờ tôi đi đến đoạn kết lời cầu cứu nhục nhã và đau đớn, lời cầu xin khủng khiếp. Một lời cầu xin cuối cùng, thưa ông Leike. Ông đừng để lộ tôi. Ông hãy để tôi bên ngoài câu chuyện của hai người. Tôi đã lạm dụng lòng tin của Emma, tôi đã phản bội cô ấy, tôi đã đọc thư riêng, thăm kín của cô ấy. Tôi đã phải trả giá. Tôi sẽ không thể nhìn vào mắt cô ấy, nếu chuyện khuất tất này lộ ra. Cô ấy cũng sẽ không thể nhìn vào mắt tôi, nếu biết là tôi đã đọc

thư. Cô ấy sẽ tự căm ghét mình và căm ghét tôi như nhau vì thế. Ông Leike, tôi xin ông, hãy tránh cho chúng tôi chuyện đó. Ông đừng để lộ lá thư này. Và một lần nữa: tôi xin ông! Bây giờ tôi gửi đến ông bức thư bạo liệt nhất mà tôi từng viết. Kính thư, Bernhard Rothner.

4 tiếng sau Trả lời:

Kính thưa ông Rothner, tôi đã nhận được e-mail của ông. Tôi không biết nên nói gì. Tôi thậm chí không biết có nên lên tiếng nói gì không. Tôi mất tinh thần. Ông không chỉ hạ nhục chính mình, mà ông còn làm cả ba chúng ta xấu hổ. Tôi phải suy nghĩ đã. Tôi sẽ ẩn mình một thời gian. Tôi không thể hứa với ông điều gì, hoàn toàn không. Kính chào ông. Leo Leike. Hôm sau

Chủ đề: Leo??? Leo, anh đâu rồi? Tôi liên tục nghe giọng anh. Luôn luôn một đoạn cũ: “Hắn nói với mình từ xưa đến nay như vậy sao?” Vậy là tôi biết quá rõ hắn nói thế nào. Nhưng: từ mấy hôm nay hắn không nói. Đêm hôm ấy anh đã vớ phải quá nhiều vang quê của Pháp chẳng? Anh còn nhớ không? Anh đã mời tôi đến số 17 ngõ Hochleitner, tầng thượng 15”. Chỉ gửi một lần thôi!” anh viết thế. Anh không tưởng tượng được, chỉ thiếu chút xíu nữa là tôi đến thật. Chưa bao giờ tôi tiến xa như vậy. Trong tâm trí, tôi ở bên anh mỗi ngày 24 tiếng. Vì sao anh không trả lời? Tôi đã bắt đầu lo rồi đấy.

Hôm sau Chủ đề: Leo????????

Leo, có chuyện gì? Anh viết cho tôi đi!! Emmi của anh.

Nửa tiếng sau Chủ đề: Gửi ô. Rothner

Kính thưa ông Rothner, tôi đề nghị một đổi chác nho nhỏ. Ông phải hứa với tôi một điều. Và tôi hứa sẽ đền đáp. Cụ thể: tôi hứa với ông sẽ không đả động gì đến chuyện ông viết thư và chuyện hậu trường cho vợ ông biết. Và ông phải hứa với tôi là KHÔNG BAO GIỜ ĐỌC MỘT E-MAIL DUY NHẤT NÀO NỮA của vợ ông gửi tôi hoặc của tôi gửi vợ ông. Tôi tin tưởng là nếu ông đã hứa thì sẽ giữ lời. Ngược lại thì ông cũng có thể chắc chắn rằng tôi đã hứa là làm. Nếu ông đồng ý, ông viết: có! Nếu không, tôi sẽ cho vợ ông biết rõ sự thực, cái sự thực lẽ ra là của ông và ông đã có thiện ý quảng qua cho tôi. Kính chào. Leo Leike. 2 tiếng sau

Trả lời: Vâng, thưa ông Leike, tôi có thể hứa với ông điều đó. Tôi sẽ không đọc thêm e-mail nào không dành cho tôi nữa. Tôi đã đọc quá nhiều điều cấm rồi. Cho phép tôi đặt một câu hỏi: anh sẽ gặp vợ tôi chứ?

10 phút sau Trả lời:

Thưa ông Rothner, tôi không thể trả lời ông được. Và ngay cả khi có thể thì tôi cũng không trả lời. Theo ý tôi, với bức thư gửi đến tôi, ông đã phạm một sai lầm khủng khiếp, nó có thể được coi là triệu chứng của một cơ may

lớn bị bỏ lỡ nhiều năm trong đời sống vợ chồng ông. Ông đã chọn nhầm địa chỉ khi viết thư ấy. Tất cả những gì đã kể cho tôi nghe, lẽ ra ông nên kể cho vợ thì hơn, và kể từ lâu rồi mới phải, kể ngay từ đầu. Tôi muốn khuyên ông: ông làm thế đi! Ngày xưa chưa làm được thì bây giờ làm! Ngoài ra, tôi xin ông đừng gửi e-mail cho tôi nữa. Tôi tin là nếu ông có gì phải nói với tôi thì ông đã nói hết rồi. Đã quá nhiều rồi. Chào ông. Leo Leike. 15 phút sau

Trả lời: Chào Emmi, tôi vừa đi công tác Cologne về. Xin lỗi, công việc bù đầu, tôi không tìm ra mấy phút rảnh để viết cho chị. Tôi hy vọng gia đình chị đều khỏe trở lại. Tôi sẽ tận dụng mùa này đang thời tiết tốt và đi du lịch vài hôm, xuống miền Nam, đến nơi nào đó mà không ai tìm được. Tôi nghĩ là tôi cần, tôi thấy kiệt sức quá rồi. Hôm nào quay lại tôi sẽ viết cho chị. Chúc chị những ngày hè tươi đẹp – và thật ít cánh tay trẻ con bị trật khớp. Vô cùng thân ái, Leo.

5 phút sau Trả lời:

Cô ấy tên gì? 10 phút sau

Trả lời: Ai tên gì?

4 phút sau Trả lời:

Leo! Xin anh đừng coi thường trí thông minh và sự mẫn cảm của tôi về chuyện Leo. Mỗi khi anh ngớ ngẩn đề cập đến các chuyến công tác bù đầu và tận dụng mùa thời tiết tốt, phàn nàn về kiệt sức, thông báo trốn đến nơi nào không ai tìm được và dọa sẽ có những ngày tươi đẹp đến với tôi, thì tôi biết y như rằng chỉ có một chuyện: MỘT CÔ GÁI! Cô ấy tên gì? Hay đó là – Marlene? 8 phút sau

Trả lời: Không, Emmi, chị nhầm đấy. Chẳng phải Marlene, cũng không có ai khác. Đơn giản là tôi phải lui vào hậu trường. Mấy tuần, mấy tháng vừa rồi đã làm tôi kiệt quệ. Tôi cần nghỉ ngơi.

1 phút sau Trả lời:

Nghỉ vì tôi. 5 phút sau

Trả lời: Nghỉ vì chính tôi! Vài hôm nữa tôi sẽ viết lại. Xin hứa!

3 ngày sau Chủ đề: Thiếu Leo!

Chào Leo, tôi đây. Tôi biết là anh không có mặt, anh đang nghỉ ngơi vì chính anh. Đó là nghỉ kiểu gì nhỉ? Ước gì tôi cũng biết làm. Chính tôi cũng rất cần nghỉ vì tôi. Nhưng thay vào đó là tôi bận bịu với chính tôi và tự làm mình kiệt quệ. Leo, tôi phải thú thật với anh. Nghĩa là: tất nhiên tôi không “phải”, và cũng không hay ho gì khi tôi thú thật, nhưng tôi bị đẩy vào tình thế này. Leo: dạo này tôi không hạnh phúc. Anh biết vì sao không? (Tôi đoán là anh cũng chẳng thêm biết, nhưng anh vẫn phải nghe thôi, xin lỗi). Tôi không

hạnh phúc – khi thiếu Leo. Hạnh phúc của tôi bao gồm cả e-mail của Leo. Bất hạnh thay, hiện tại những e-mail ấy đang rất thiếu để tôi có hạnh phúc. Từ khi biết giọng anh, chúng còn thiếu gấp ba. Tôi qua và vài tiếng trong đêm qua tôi ở cùng Mia. Cuộc gặp tốt đẹp đầu tiên với Mia từ nhiều năm nay. Và anh có biết vì sao không? (Thật tồi tệ, tôi biết, nhưng bây giờ anh cứ phải nghe). Cuộc gặp tốt đẹp vì rốt cục tôi cũng đến lúc bất hạnh. Mia nói, thực ra tôi cũng như mọi khi, nhưng lần này tôi đã thú thực, thú thực với chính mình và cả cô ấy. Cô ấy biết ơn tôi vì thế. Nghe buồn quá, phải không? Mia cả quyết, tôi đam mê anh một cách hi hữu, nghĩa là qua thư, Leo ạ. Cô ấy nói, giờ đây, nhìn một cách nào đó thì tôi không sống thiếu anh được, hay ít nhất là không hạnh phúc. Và cô ấy nói: thậm chí cô ấy hiểu được. Khủng khiếp quá, phải không? Trong khi thực sự là tôi yêu chồng tôi. Thật đấy. Tôi đã chọn anh ấy, anh ấy và các con anh ấy, anh ấy và các con tôi. Tôi muốn gia đình này chứ không ai khác, cho đến tận hôm nay vẫn thế. Ngày đó xảy ra một hoàn cảnh bi thảm, lần khác tôi sẽ kể cho anh biết. (Anh có nhận ra là tôi tự nguyện đem chuyện gia đình ra kể..). Bernhard chưa bao giờ làm tôi thất vọng và sẽ không bao giờ. Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ! Anh ấy cho tôi tự do vô biên, đáp ứng mọi ước muốn của tôi. Anh ấy là một người có học, chịu hy sinh, trầm tính, dễ chịu. Dĩ nhiên với thời gian thì mọi thói quen đều trở nên nhàm chán. Ngày tháng đều đặn trôi đi, chẳng có gì bất ngờ. Chúng tôi quen nhau từng chân tơ kẽ tóc, không còn bí mật nào nữa. “Có thể đơn giản là cậu thiếu điều bí mật. Có thể cậu đã say mê một bí mật ghê tởm”, Mia nói. “Tớ phải làm gì?”, tôi nói, “tớ không thể bỗng dưng biến Bernhard thành một bí mật ghê tởm”.

Leo, anh nghĩ sao? Tôi có thể biến Bernhard thành một bí mật ghê tởm được không? Người ta có thể biến tám năm cơm nước chợ búa thành một bí mật ghê tởm được không? Ôi, Leo, Leo, Leo. Mấy hôm nay cái gì cũng nặng nề với tôi. Tôi không hứng. Tôi thiếu động lực. Tôi thiếu – Leo độc nhất vô nhị. Tôi không rõ chuyện này sẽ còn dẫn tới đâu. Tôi không muốn biết chút nào. Kệ xác. Quan trọng là sắp tới anh sẽ lại viết thư cho tôi. Anh hãy nhanh nhanh chấm dứt kỳ-nghỉ-vì-chính-mình đi. Tôi lại muốn cùng anh uống vang. Tôi lại muốn được anh hôn. (Câu trúc trúc quá nhỉ?) Tôi không cần nụ hôn thực sự. Tôi cần một người trong một vài tình thế nhất định muốn hôn tôi ngay lập tức, muốn đến nỗi không còn cách nào khác là viết cho tôi biết. Tôi cần Leo. Tôi thấy mình quá cô đơn bên cạnh chai whiskey. Tôi uống nhiều whiskey, Leo. Anh có nhận ra không? Cuộc sống sẽ ra sao, với anh? Anh còn muốn hôn tôi ngay lập tức bằng được bao lâu nữa? Vài

tuần, vài tháng, vài năm, mãi mãi? Tôi biết là không nên nghĩ như vậy. Tôi có gia đình hạnh phúc. Trong khi đó tôi lại cảm thấy bất hạnh. Tôi nghĩ đó là một mâu thuẫn. Mâu thuẫn đó là anh, Leo. Cám ơn anh đã lắng nghe tôi nói. Tôi uống một ly whiskey nữa. Chúc ngủ ngon, Leo, tôi nhớ anh lắm. Thậm chí tôi sẵn sàng nhắm mắt hôn. Vâng, tôi sẵn sàng. Ngay bây giờ.

2 ngày sau Chủ đề: Không một chữ

30 độ và không một chữ của người-ngủ-ngoi-vì-chính-mình. Tôi biết, e-mail hôm kia là sát mức trần của đau đớn. Tôi đã bắt anh nghe quá nhiều, đúng không Leo? Anh hãy tin tôi, tội do whiskey! Whiskey và tôi. Tôi là những gì chứa trong tôi. Whiskey là thứ biến tôi ra thế này. Rất nhớ. Emmi. Hôm sau

Chủ đề: Gió Nam – và tôi vẫn trần trọc lăn đi lăn lại trên giường. Một chữ cái duy nhất của Leo thôi, tôi sẽ thiếp đi ngay tắp lự. Chúc người-ngủ-ngoi-vì-chính-mình thân mến của tôi ngủ ngon.

2 ngày sau Chủ đề: E-mail cuối cùng của tôi

E-mail không được phúc đáp cuối cùng của tôi! Leo, những gì anh đang làm: tàn nhẫn quá! Anh hãy chấm dứt đi, đau như vỡ tim. Gì cũng được, trừ im lặng. Hôm sau

Chủ đề: Thư phúc đáp Emmi thân mến, tôi đã chỉ cần vài tiếng đồng hồ để ra một quyết tâm khả dĩ thay đổi cả cuộc đời mình. Nhưng tôi cần những chín ngày để báo cho chị biết hệ quả. Emmi, vài tuần nữa tôi qua sống ở Boston, ít nhất trong hai năm tới. Ở đó tôi sẽ phụ trách một nhóm dự án của trường đại học. Công việc này, xét cả về phương diện khoa học lẫn tài chính, cực kỳ hấp dẫn. Tình cảnh của tôi cho phép tôi quyết định ngẫu hứng như vậy. Tôi có ít thứ để bỏ lại sau lưng. Hình như trong gia đình tôi có trong máu ý chí muốn đôi khi thay đổi châu lục. Tôi sẽ nhớ một số bạn thân. Tôi sẽ nhớ em gái tôi, Adrienne. Và tôi sẽ nhớ: Emmi. Vâng, đặc biệt nhớ Emmi.

Tôi còn một quyết định thứ hai nữa. Nghe rất bạo liệt, đến nỗi tay tôi run lên khi viết cho chị thông báo ấy, ngay sau hai chấm: tôi chấm dứt quan hệ e-mail giữa chúng ta. Emmi, tôi phải cho chị ra khỏi trí óc. Chị không thể hằng ngày là ý nghĩ đầu tiên và ý nghĩ cuối cùng của tôi cho đến khi tôi trút hơi thở cuối cùng được. Vì thế thì bệnh hoạn quá. Chị đã “yên bề”, chị có gia đình, chị có công việc, thử thách, trách nhiệm. Chị yêu mến nó, cái thế giới của chị, nơi chị hạnh phúc – chị đã cho tôi hiểu rõ điều đó. (Cái hỗn hợp có độ cồn cao giữa khát vọng và whiskey đôi khi làm người ta viết ra tâm trạng bất hạnh, như trong e-mail cuối của chị, nhưng chậm nhất là khi thức dậy hôm sau sẽ bay mất). Tôi tin rằng chồng chị yêu chị, như một người chồng sau

chừng ấy năm chung sống còn có thể yêu vợ mình. Cái mà chị thiếu, có lẽ chỉ là một thoáng phiêu lưu ngoại hôn trong đầu, một thoáng mỹ phẩm trong ngày thường đã tẩy trang. Đó là cơ sở của thiện cảm chị dành cho tôi. Đó là nền tảng của quan hệ chữ nghĩa giữa chúng ta. Về lâu dài, nó gây nhiều đảo lộn hơn làm phong phú cho đời chị. Còn về tôi: Emmi, tôi 36 tuổi (giờ thì chị biết rồi nhé). Tôi không dự định chia sẻ cả cuộc đời với một phụ nữ chỉ còn tự do cho tôi trong hộp thư. Boston cho tôi dịp để khởi đầu mới. Đột nhiên tôi lại có hứng làm quen một cô gái theo cách bình thường, bình thường đến mức tẻ nhạt: thoát tiên nhìn thấy cô ấy, rồi nghe thấy tiếng cô ấy, rồi ngửi mùi cô ấy, rồi có thể hôn cô ấy. Và một lúc nào đó sau này, có lẽ tôi cũng viết cho cô ấy một e-mail. Đó là con đường ngược với chúng ta đã đi qua, tuy (đã và đang) cực kỳ hồi hộp nó sẽ chẳng dẫn đến đâu cả. Tôi phải phá cái rào cản của tôi trong đầu. Hàng tháng trời, tôi nhìn thấy Emmi trong mỗi cô gái đẹp tình cờ gặp ngoài phố. Nhưng không ai trong họ có thể thực sự sánh nổi Emmi, không ai dám cạnh tranh với Emmi, vì Emmi-chính-cống không tồn tại ngoài đời, bị cô lập khỏi xã hội, xa lắc, chỉ dành riêng cho mình tôi trong computer. Ở đó Emmi đón tôi từ chỗ làm. Ở đó Emmi đợi tôi trước, sau hay trong bữa sáng. Ở đó, sau một buổi tối dài bên nhau, Emmi chúc tôi ngủ ngon. Rất thường xuyên Emmi ở lại đến tận bình minh bên tôi, trong phòng, trên giường, núp kín dưới chăn cạnh tôi. Nhưng nói cho cùng thì tôi không bao giờ với tới được, chiếm hữu được Emmi. Hình ảnh Emmi trong vắt và mỏng mảnh, sẽ không chịu nổi ánh mắt thật của tôi mà không nứt vỡ. Emmi nhân tạo này tinh xảo đến mức tan biến ngay khi tôi thực sự chạm tay vào. Thực tế chẳng bằng khoảng trống giữa các chữ cái mà hằng ngày tôi vẫn viết ra làm phương tiện đón cô ấy về bên tôi. Thôi một hơi là biến mất.

Vâng, Emmi, giờ của tôi đã điểm: tôi sẽ đóng hộp thư, tôi sẽ thối vào bàn phím, tôi sẽ gấp màn hình xuống. Tôi sẽ chia tay chị. Leo của chị.

Hôm sau Chủ đề: Chia tay như vậy sao?

Đó là thư cuối của anh sao? Không thể thế được! Thế thì tôi mất lòng tin vào e-mail cuối. Kìa Leo! Tôi không mong đợi một tác phẩm hài hước kiệt xuất, khi anh đánh bài chuồn. Nhưng sao lại cay đắng bi thảm đến thế? Chia tay như vậy sao? Tôi phải hình dung ra khuôn mặt nào của anh khi đang sàu sầm thối vào bàn phím? Vâng, được thôi, dạo này tôi hơi chán đời. Tôi cũng đã bắt đầu nói năng linh tinh. Tâm tính vốn nhẹ như lông hồng của tôi, đôi khi nặng như một tảng bê tông. Ừ, tôi bê theo người một bao thư điện tử khổng lồ của chúng ta. Tôi đã hơi mê quý ngài Vô Danh, đúng vậy. Hai chúng ta đều không đẩy nổi nhau triệt để ra khỏi trí óc, đúng vậy. Nhưng

chẳng có lý do gì để từ đó biến thành Tristan và Iseult của thế giới ảo. Nếu anh đi Boston thì anh đi Boston. Nếu anh chấm dứt quan hệ qua e-mail với tôi thì anh chấm dứt. Nhưng đừng chấm dứt kiểu ẤY!!! Vì nó thấp hơn tầm viết lách và cảm xúc của anh, và thấp hơn tư cách của tôi, bạn thân ạ. Thôi vào bàn phím, trời ơi, Leeeeo! Sến quá! Liệu tôi có phải nghĩ: “Hắn nói với mình từ xưa đến nay như vậy sao?”

Anh hãy chứng minh đó không phải là e-mail cuối cùng viết cho tôi. Tôi mong đợi ở điểm kết một cái gì tích cực, bất ngờ, một cú ra đi hoành tráng, một nút thắt hay. Ví dụ, anh nói: “Và cuối cùng, tôi đề nghị chúng ta hãy gặp nhau!”. Ít nhất cũng là một chấm dứt vui tươi. (Thế nhé, bây giờ tôi dừng tay để khóc, nếu anh cho phép). 5 tiếng sau

Trả lời: Emmi thân mến, và cuối cùng, tôi đề nghị chúng ta hãy gặp nhau!

5 phút sau Trả lời:

Anh không nghiêm túc. 1 phút sau

Trả lời: Có chứ. Tôi không lấy chuyện này ra đùa, Emmi ạ.

2 phút sau Trả lời:

Tôi nên hiểu chuyện này ra sao đây, Leo? Hứng chí à? Tôi đã đưa một gợi ý tốt à? Tôi đã cải hóa anh từ kịch gia sâu thẳm thành cây bút châm biếm hiện thực rồi sao? 3 phút sau

Trả lời: Không, Emmi, đây không phải cơn hứng, mà là một chủ ý đã được suy nghĩ kỹ. Chị chỉ nhanh chân hơn tôi mà thôi. Vậy nhắc lại lần nữa: Emmi, tôi thích đề quan hệ e-mail của chúng ta từ từ chấm dứt với một cuộc gặp gỡ. Đây là buổi gặp duy nhất, trước khi tôi chuyển đến Boston.

50 giây sau Trả lời:

Buổi gặp duy nhất? Anh mong đợi gì? 3 phút sau

Trả lời: Nhận thức. Yên lòng. Thoải mái. Rõ ràng. Tình bạn. Giải mã một câu đố quá quý mô về nhân cách được xây dựng bằng con chữ, nhưng không chữ nào tả nổi. Phá rào cản. Cảm giác tốt lành sau đó. Bí quyết tốt nhất để cưỡng cơn gió bắc. Hồi kết xứng tầm của một quãng đời sôi sục. Đáp án đơn giản cho hàng nghìn câu hỏi phức tạp còn để ngỏ. Hay, như chính chị từng nói: “Ít nhất cũng là một chấm dứt vui tươi”.

5 phút sau Trả lời:

Nhưng có thể sẽ chẳng vui tươi chút nào. 45 giây sau

Trả lời: Phụ thuộc vào cả hai chúng ta.

2 phút sau Trả lời:

Vào cả hai chúng ta? Hiện tại mới chỉ có một mình anh, Leo. Tôi hoàn toàn chưa nói “đồng ý” với lần gặp cuối cùng, và, thú thật, còn khá xa quyết

định đó. Tôi muốn biết nhiều hơn về cuộc-gặp-mặt-lần-đầu-cũng-là-lần-cuối kỳ cục này. Anh muốn gặp tôi ở đâu? 55 giây sau

Trả lời: Như chị muốn, Emmi.

45 giây sau Trả lời:

Ta sẽ làm gì? 40 giây sau

Trả lời: Như chúng ta muốn.

35 giây sau Trả lời:

Chúng ta muốn gì? 30 giây sau

Trả lời: Cái gì đến sẽ đến.

3 phút sau Trả lời:

Tôi nghĩ là e-mail từ Boston hay hơn. Không việc gì phải đợi xem ai trong chúng ta muốn gì. Ít nhất là tôi đã biết mình muốn, và muốn gì: e-mail từ Boston.

1 phút sau Trả lời:

Emmi, tôi không viết e-mail cho chị từ Boston. Tôi muốn chấm dứt thực sự. Tôi tin tưởng sẽ tốt cho cả hai chúng ta. 50 giây sau

Trả lời: Anh nghĩ là sẽ còn viết e-mail cho tôi bao lâu nữa?

2 phút sau Trả lời:

Đến khi chúng ta gặp nhau. Trừ phi chị nói là chị tuyệt đối không muốn gặp tôi. Đó cũng là một dạng câu kết. 1 phút sau

Trả lời: Anh gây sức ép với tôi, sư phụ Leo ạ! Thêm nữa, anh viết khá thô. Anh đọc lại thư cuối của anh mà xem. Tôi không tin là sẽ muốn gặp cái người ăn nói như vậy. Chúc ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau Chủ đề:

Chào Leo. Tôi NHẤT ĐỊNH KHÔNG gặp anh trong tiệm Cà phê Huber ở hội chợ. 1 tiếng sau

Trả lời: Không ai ép chúng ta cả. Nhưng tại sao không?

1 phút sau Trả lời:

Ở đó dễ chạm trán nhiều đồng nghiệp và người quen ngẫu nhiên. 2 phút sau

Trả lời: Chẳng có gì ngẫu nhiên hơn mối quen biết của hai chúng ta.

50 giây sau Trả lời:

Đó có phải là quan điểm của anh khi lập quan hệ với tôi, phát triển nó và nay muốn chấm dứt? Nếu vậy thì ta nên quên luôn cuộc gặp ngẫu nhiên và hời hợt đó đi. Hôm sau

Chủ đề: Leo, anh làm sao vậy? Vì sao bỗng dưng anh viết giọng phũ và thiếu xây dựng như vậy? Vì sao anh bỏ thi “chuyện chúng ta” như vậy? Anh

cổ tình tỏ ra thật vô cảm và ác ý hay sao? Anh muốn làm cho tôi thích chấp nhận hôn kết hay sao?

2 tiếng rưỡi sau Trả lời:

Xin lỗi, Emmi, tôi đang tuyệt vọng cố đẩy “chuyện chúng ta” khỏi tâm trí. Tôi đã giải thích cho chị vì sao việc này cần thiết cho tôi. Tôi biết là e-mail của tôi từ khi có “Boston” cực kỳ khô khan. Tôi không hề thích viết như vậy, nhưng tôi ép mình làm thế. Tôi không muốn đầu tư thêm vào cảm xúc bằng chữ nghĩa vào “chuyện chúng ta” nữa. Tôi không muốn xây lên thêm, trước khi để nó sụp đổ. Tôi thực sự muốn một cuộc gặp này nữa thôi. Tôi tin là sẽ tốt cho cả hai chúng ta. 2 phút sau

Trả lời: Nhưng nếu sau cuộc gặp này chúng ta muốn gặp nhau lần nữa?

4 phút sau Trả lời:

Về phần mình, tôi có thể loại trừ khả năng đó. Nghĩa là: tôi đã loại trừ. Tôi muốn gặp chị một lần duy nhất này để chấm dứt “chuyện chúng ta” một cách xứng đáng trước khi tôi đi Mỹ. 15 phút sau

Trả lời: Anh hiểu thế nào là “chấm dứt một cách xứng đáng”? Hay nói cách khác: anh muốn tôi nghĩ thế nào về anh sau cuộc gặp này:

1) rất dễ thương, nhưng còn xa mới thú vị như khi viết. Nếu vậy, tôi có thể yên tâm và thanh thản xóa anh khỏi mọi thư mục của đời tôi. 2) vì nhân vật chán ngắt này mà mình đã sống “lạc luồng” một năm liền hay sao?

3) người đàn ông lý tưởng để ngoại tình. Tiếc là người ấy lại nhảy qua bên kia đại dương. 4) ôi cực đỉnh! Một đêm ngây ngất! Mấy tháng trời viết e-mail quả là bỏ công. Xong, chấm hết. Bây giờ lại có thì giờ chăm sóc Jonas.

5) trời ơi, lẽ ra ta phải cưới anh mới đúng! Vì anh, ta sẵn sàng cho Bernhard nghỉ khỏe và bỏ rơi cả gia đình. Tiếc thay, anh lại bỏ ta đi về hướng Hoa Kỳ và không chịu viết e-mail từ đó về. Nhưng ta sẽ đợi anh! Mỗi ngày ta thấp một ngọn nến cho anh! Ta sẽ cùng các con đưa tên anh vào lời cầu nguyện, cho đến ngày anh quay về trong hào quang chói lọi... 3 phút sau

Trả lời: Tôi sẽ nhớ miệng lưỡi độc địa của chị, Emmi!

2 phút sau Trả lời:

Tôi có thể cho anh một thùng miệng lưỡi độc địa của tôi để đem đi Boston, Leo. Tôi còn khá dư dả mà. Nhân dịp chia tay ra đi chính thức, anh muốn diễn kiểu người nào? 5 phút sau

Trả lời: Tôi sẽ không diễn kiểu người nào cả. Tôi sẽ vẫn là tôi như mọi khi. Và chị sẽ thấy tôi như tôi vẫn thế. Ít nhất là chị sẽ thấy tôi như chị vẫn tin rằng tôi như thế. Hoặc chị sẽ thấy tôi như chị vẫn ước gì tôi được như thế.

1 phút sau Trả lời:

Và tôi sẽ muốn gặp anh lần nữa? 45 giây sau

Trả lời: Không.

35 giây sau Trả lời:

Tại sao không? 50 giây sau

Trả lời: Vì không thể.

1 phút sau Trả lời:

Mọi chuyện đều có thể. 45 giây sau

Trả lời: Chuyện này thì không. Vì ngay từ đầu đã không thể.

55 giây sau Trả lời:

Về sau người ta hay thấy những điều có thể mà ngay từ đầu được coi là không thể. Thậm chí nhiều khi không phải là khả năng xấu nhất. 2 phút sau

Trả lời: Đáng tiếc, Emmi. Khả năng chị muốn gặp lại tôi sẽ không có. Rồi chị sẽ thấy.

1 phút sau Trả lời:

Tại sao tôi sẽ phải muốn thấy như thế? Nếu tôi biết là sau lần gặp đầu tiên tôi không muốn gặp anh lần nữa, thì tại sao tôi còn đi gặp anh làm gì? 2 phút sau

Chủ đề: Gửi ông Leike Kính thưa ông Leike, chúng tôi đang trải qua những ngày tệ hại. Nếu chuyện này không chấm dứt thì vợ chồng tôi sẽ tan vỡ. Tôi không tin là ông lại muốn thế. Xin ông hãy đi gặp vợ tôi và đừng viết cho cô ấy nữa. (Tôi thề là tôi không biết hai người viết gì cho nhau, tôi cũng không hề muốn biết nữa, tôi chỉ muốn chuyện này chấm dứt cho xong). Kính chào, Bernhard Rothner.

3 phút sau Trả lời:

Emmi, chị phải tự biết, vì sao chị muốn gặp tôi (nếu chị muốn). Tôi chỉ có thể nói với chị rằng tôi muốn gặp chị! Tôi cũng đã giải thích cặn kẽ lý do. Chào thân ái, và chúc buổi tối tốt lành, Leo. 1 phút sau

Trả lời: Leo Leike lạnh-như-băng ời. “Hắn nói với mình từ xưa đến nay như vậy sao?” Kể cũng buồn thật đấy.

3 ngày sau Chủ đề: Những câu hỏi còn lại

Chào Leo, anh đã không chủ động viết thư nữa rồi. Nhưng anh còn trả lời tôi chứ? Bao lâu nữa? Bao giờ anh bay đến Boston? Thân mến, Emmi. 9 tiếng sau

Trả lời: Chào Emmi, chỗ tôi lộn xộn không tả được. Tôi đang chuẩn bị cho vụ chuyển nhà sang Mỹ. Tôi bay ngày 16/7, nghĩa là ngày mai sau hai tuần. Tôi nhắc lại lần nữa: nếu chúng ta gặp nhau được trước đó thì hay. Nếu chị không chắc chắn là chị muốn, thì chị hãy làm việc đó vì tôi. Tôi rất ước ao! Nếu chị đồng ý thì chị sẽ tặng tôi một niềm vui khôn tả. Tôi biết là sau đó tôi sẽ thanh thản hơn. Và tôi tin chắc rằng chị sẽ thanh thản hơn sau cuộc gặp này.

12 phút sau Trả lời:

Leo, anh không hiểu sao? Sau cuộc gặp và khi biết đây là “cuộc gặp để chia tay”, tôi chỉ có thể thanh thản hơn khi nhận ra rằng anh khác với hình ảnh anh được tạo ra bằng con chữ từ một năm nay (không kể đến mấy e-mail khô khan tàn bạo gần đây nhất của anh). Vậy nếu anh “khác” thì cuộc gặp sẽ là một thất vọng lớn, và tôi sau đó sẽ thanh thản hơn, chỉ vì đằng nào cũng là gặp lần cuối. Vậy nếu anh tin chắc là sau cuộc gặp tôi sẽ thấy thanh thản hơn, thì anh đã gián tiếp cho tôi biết rằng: bản thân cuộc gặp sẽ làm tôi thất vọng. Do đó tôi hỏi anh lần thứ hai: có gì mà tôi lại phải đến một cuộc gặp gây thất vọng? 8 phút sau

Trả lời: Tôi tin là cuộc gặp không nhất thiết phải gây thất vọng để sau đó chị thấy thanh thản hơn – hơn hôm nay chẳng hạn.

1 phút sau Trả lời:

Hôm nay? Làm sao anh biết hôm nay tôi cảm thấy gì? 50 giây sau

Trả lời: Hôm nay chị không thanh thản, Emmi.

30 giây sau Trả lời:

Còn anh? 35 giây sau

Trả lời: Cũng không.

25 giây sau Trả lời:

Tại sao vậy? 45 giây sau

Trả lời: Lý do giống của chị.

50 giây sau Trả lời:

Nhưng đó là do lỗi anh, Leo. Không ai bắt anh phải biến khỏi đời tôi. 40 giây sau

Trả lời: Có đấy!

40 giây sau Trả lời:

Ai? 8 phút sau
Trả lời: Ai?
Sáng sớm hôm sau Chủ đề: Tôi
Tôi! Tôi bắt buộc tôi. Tôi và lý tính.
1 tiếng rưỡi sau Trả lời:
Và ai muốn gặp tôi trước đó một lần nữa? Cũng là anh và lý tính chăng?
Hay anh và phi lý tính? Hay (phương án tệ nhất) lý tính thuần túy? 20 phút sau
Trả lời: Tôi, lý tính, cảm xúc, tay, chân, mắt, mũi, tai, miệng, tất cả. Tất cả trong tôi muốn gặp chị, Emmi.
3 phút sau Trả lời:
Miệng? 15 phút sau
Trả lời: Thì tất nhiên, để nói.
50 giây sau Trả lời:
Ra thế. 2 ngày sau
Chủ đề: Được Chào Leo, tùy anh, ta liêu một phen, gặp nhau vậy, cũng chẳng quan trọng gì nữa. Bao giờ anh rảnh trong tuần này?
1 tiếng rưỡi sau Trả lời:
Tôi thu xếp hoàn toàn theo chị. Thứ Tư, thứ Năm, thứ Sáu? 1 phút sau
Trả lời: Mai.
3 phút sau Trả lời:
Mai? Được, mai. Sáng, trưa, chiều, tối? 1 phút sau
Trả lời: Tối. Ở đâu?
10 phút sau Trả lời:
Ở một tiệm cà phê do chị chọn. Ở một nhà hàng do chị chọn. Ở một bảo tàng do chị chọn. Đi dạo ở nơi chị chọn. Trên ghế băng công viên do chị chọn. Trên một hàng rào do chị chọn. Nói chung, ở bất cứ địa điểm nào trên thế giới do chị chọn. 50 giây sau
Trả lời: Ở nhà anh.
8 phút sau Trả lời:
Vì sao? 40 giây sau
Trả lời: Vì sao không?
1 phút sau Trả lời:
Chị dự định gì? 55 giây sau
Trả lời: Còn ANH dự định gì, Leo? Cho phép tôi được nhắc anh nhớ là ANH muốn gặp tôi trước khi chia tay.
35 phút sau Trả lời:

Tôi không có dự định gì cả. Tôi chỉ muốn thấy người phụ nữ đã song hành với tôi nhiều tháng liền và tạo một dấu ấn cho đời tôi. Tôi muốn nghe nhiều hơn nữa chất giọng dễ chịu của cô ấy, nhiều hơn là chỉ “whiskey” và “tai”. Tôi muốn nhìn lên môi cô ấy khi cô ấy nói: “ANH dự định gì, Leo? Cho phép tôi được nhắc anh nhớ là ANH muốn gặp tôi trước khi chia tay”. Khóe miệng cô ấy sẽ chuyển động ra sao, mắt sáng rực lên ra sao, cung mày nhướng lên ra sao khi nói những câu tương tự. Nét mặt nào đi kèm một câu mỉa mai? Những cơn gió bắc buổi đêm sau nhiều năm đã để lại trên má cô ấy dấu vết gì? Hàng trăm chi tiết tương tự của Emmi khiến tôi quan tâm. 5 phút sau

Trả lời: Anh quan tâm khá muộn đấy, Leo. Để nghiên cứu các vẻ mặt thì thời gian trong buổi tối hôm ấy sẽ quá eo hẹp đấy. Anh dự kiến mấy tiếng? Tôi cần ở lại bao lâu?

3 phút sau Trả lời:

Chừng nào hai người còn muốn ở lại. 1 phút sau

Trả lời: Và nếu hai người không muốn ở lại lâu như nhau?

4 phút sau Trả lời:

Thì người muốn ở lại ngắn hơn sẽ quyết định. 50 giây sau

Trả lời: Ý anh là, ANH sẽ quyết định.

40 giây sau Trả lời:

Có ai nói thế đâu. 20 phút sau

Trả lời: Ngạc nhiên thay, khi bao nhiêu chuyện không được nói ra, mặc dù chúng ta nói cả ngày. Ví dụ: chúng ta chào nhau ra sao? Bắt tay nhau à? Vỗ vai nhau à? Tôi có nên chìa tay với những ngón tay ép sát vào nhau để anh hôn tay không? Tôi có nên chìa gò má bị gió bắc tấn công về phía anh không? Anh sẽ đưa chúm môi về phía tôi? Hay chúng ta cứ thể chằm chằm nhìn nhau một hồi như hai người ngoài hành tinh?

3 phút sau Trả lời:

Tôi đề nghị, tôi sẽ ấn vào tay chị một ly vang, và chúng ta cụng ly. Chúc nhau sức khỏe. 2 phút sau

Trả lời: Anh có cả whiskey chứ? Nhưng không phải một chai cũ mềm động rêu ở đáy còn lấp xấp ba mi-li-mét chất lỏng nâu nâu đâu nhé. Nếu thế thì tôi sẽ giành quyền quyết định, và cuộc gặp sẽ ngắn thôi.

1 phút sau Trả lời:

Sẽ không vì whiskey mà cuộc gặp mặt của chúng ta có vấn đề. 45 giây sau

Trả lời: Vậy thì vì sao?

2 phút sau Trả lời:

Chẳng vì sao cả, Emmi, sẽ là một cuộc gặp đẹp, dễ chịu, lành mạnh, sống động, rồi chị sẽ thấy. 3 tiếng sau

Trả lời: Anh còn vài phút không, Leo? Tôi biết là rất khuya rồi, nhưng anh hãy đi lấy một ly vang đỏ, tốt cho anh lắm. Vì tôi còn vài câu hỏi, trong đầu còn vài thứ nhận nhạo. Ví dụ như về đề tài đặc chủng của tôi: 1) anh có nghĩ là anh sẽ muốn làm tình với tôi trong “buổi tối từ biệt” của chúng ta? 2) anh có nghĩ là tôi sẽ muốn làm tình với anh? 3) nếu hai điều trên đúng (và nếu chúng ta thực hiện): anh có thật tin rằng sau đó chúng ta sẽ thanh thản hơn? Ý tôi là, giống anh đã có lần nói như hứa với tôi: “Và tôi tin chắc rằng chị sẽ thanh thản hơn sau cuộc gặp này”. 4) nó hợp sao được với dự đoán của anh là sau đó tôi không muốn gặp anh một lần thứ hai nữa?

10 phút sau Trả lời:

1) chuyện tôi có thể muốn làm tình, tôi cho là có thể xảy ra, nhưng tôi không nhất thiết phải thể hiện cho chị biết. 2) chuyện chị có thể muốn làm tình, tôi cho là có thể xảy ra, nhưng không chắc chắn lắm.

3) sau đó chúng ta sẽ thanh thản hơn? Vâng, có chứ, tôi tin là thế. 4) chị sẽ không muốn gặp tôi nữa, vì chị có gia đình và sau khi gặp nhau chị sẽ biết chắc vị trí mình ở đâu.

7 phút sau Trả lời:

1) anh tin là tôi không nhận ra, nếu anh muốn làm tình? 2) liệu tôi có thể muốn không: nhận định “không chắc chắn lắm” của anh không xa sự thật mấy. (Nói để anh chớ hy vọng hão).

3) sau đó chúng ta sẽ thanh thản hơn: rất hay, khi một lần được nghe anh nói như một người đàn ông đặc trưng, nó biến anh thành người Trái đất. 4) tôi sẽ biết vị trí của mình: anh có thật tin rằng anh có thể tiên đoán chuyện này đúng hơn chính tôi?

Và câu hỏi cuối cùng trước khi đi ngủ, Leo: anh còn say mê tôi chút xíu nào nữa không? 1 phút sau

Trả lời: Chút xíu?

2 phút sau Trả lời:

Chúc ngủ ngon. Tôi rất mê anh. Tôi sợ cuộc gặp mặt của chúng ta. Tôi không thể và không muốn sau đó sẽ mất anh. Yêu anh. Emmi. 3 phút sau

Trả lời: Không bao giờ nên nghĩ đến “mất”, vì chỉ nghĩ đến là đã mất rồi. Chúc ngủ ngon, tình yêu của tôi.

Sáng sớm hôm sau Chủ đề:

Chào Leo, tôi không ngủ. Tôi có nên đến chỗ anh tối nay không? 5 phút

sau

Trả lời: Chào Emmi. Thật thú vị khi chúng ta chia sẻ một đêm mất ngủ. Vâng, chị tới tôi đi. 19 giờ có tiện cho chị không? Ta có thể ngồi lâu lâu ngoài sân thượng.

2 tiếng sau Trả lời:

Leo, Leo, Leo, giả sử, buổi tối đẹp hơn anh mong đợi. Giả sử, anh say mê cô gái anh gặp, say mê nét mặt đi kèm những câu mỉa mai, say mê giọng nói, say mê cách đưa tay, ánh mắt, làn tóc (tôi bỏ không nói đến ngực), tai phải, chân trái, gì cũng được. Giả sử, anh cảm thấy có nhiều thứ ràng buộc hai chúng ta hơn là cái máy chủ internet, cảm thấy không thể ngẫu nhiên mà chúng cắt đường nhau. Leo, chẳng lẽ không thể xảy ra khả năng anh muốn viết thư tiếp cho tôi, từ Boston? Chẳng lẽ không xảy ra khả năng anh muốn đi với tôi? Chẳng lẽ không xảy ra khả năng anh muốn ở cạnh tôi? Chẳng lẽ không xảy ra khả năng anh muốn chung sống với tôi? 10 phút sau

Trả lời: EMMI, CHỊ KHÔNG TỰ DO ĐỂ CHUNG SỐNG VỚI TÔI.

35 phút sau Trả lời:

Giả sử, tôi tự do để chung sống với anh. 45 phút sau

Trả lời: Leeeeee, anh không nghĩ ra câu trả lời à?

3 phút sau Trả lời:

Emmi thân, mỗi giả sử, đối với tôi, là một giả sử quá nhiều. Tôi không thể cứ thế giả định là chị tự do, vì lý do đơn giản là chị đang và sẽ không tự do. Khi chị “nghỉ tự do” đi khỏi gia đình tôi nay, tự do cho tôi, thì điều đó tốt và hay cho tôi (và hy vọng cả cho chị). Nhưng không hề có nghĩa là chị được tự do cho tôi. Bình thường thì tôi cũng không dốt lắm khi giả định các giả sử. Nhưng giả sử này, cho dù nghe rất tuyệt diệu, tôi có muốn cũng không thể giả định được. Nhân đề tài này, cho phép tôi cũng được đặt cho chị một câu hỏi nhé? Tôi biết là chị không ưa bị hỏi kiểu này. Nhưng riêng câu này tôi nghĩ là tương đối hợp cảnh. Vậy xin hỏi: chị nói với chồng chị là tối nay đi đâu?

9 phút sau Trả lời:

Leo, anh không thể nhịn được à!!! Tôi sẽ nói với anh ấy: tôi đi gặp một người bạn. Anh ấy sẽ hỏi: anh có biết người ấy không? Tôi sẽ đáp: em nghĩ là không, em hầu như ít đã động đến người bạn này. Rồi tôi sẽ nói thêm: bọn em nhiều chuyện để nói, có lẽ em sẽ về muộn! Và anh ấy sẽ nói: chúc em vui về nhé. 20 phút sau

Trả lời: Và nếu sáng sớm chị mới về thì anh ấy nói gì?

3 phút sau Trả lời:

Anh tin vào khả năng là có thể sáng sớm tôi mới về nhà? Tôi thấy điếm

này quá mới ở anh! 8 phút sau

Trả lời: Emmi Rothner đã nói gì nhỉ? “Về sau người ta hay thấy những điều có thể mà ngay từ đầu được coi là không thể”. Nói ngắn gọn là: chuyện gì cũng có thể. Dần dần tôi cũng tin là thế.

4 phút sau Trả lời:

Wow, bắt đầu hồi hộp đây. Tôi thích anh nói kiểu này. (Có thể vì anh trích lời tôi). À: còn bốn tiếng nữa thôi. Tôi có nên tiết lộ cho anh biết là anh sẽ mở cửa đón Emmi nào trong số ba cô Emmi ở tiệm cà phê? 3 phút sau

Trả lời: Emmi, không, không lộ bí mật! Ngược lại. Tôi có một đề nghị cho chị. Chị đừng cười tôi, tôi nói nghiêm túc đấy. Tôi sẽ để cửa khép hờ. Chị vào nhà. Từ hành lang, chị đi vào phòng đầu tiên bên trái. Phòng không bật đèn. Tôi ôm chị nhưng không nhìn thấy chị. Tôi hôn chị nhưng không biết mặt chị. Hôn một lần. Một nụ hôn duy nhất!!

50 giây sau Trả lời:

Rồi tôi đi ra khỏi nhà? 3 phút sau

Trả lời: Sao lại thế! Một lần hôn – sai đó ta kéo rèm lên, và nhìn thấy, mình vừa hôn ai. Sau đó tôi ấn vào tay chị một ly vang, và chúng ta cùng ly chúc nhau sức khỏe. Rồi xem có gì sẽ xảy ra.

1 phút sau Trả lời:

Cho tôi xin một cốc whiskey! Còn thì tôi đồng ý với nghi lễ đón tiếp của anh. Nói cho cùng cũng không khác vỗ bịt mắt, duy chỉ không có băng bịt mắt, nghĩa là, lãng mạn hơn một chút. Rõ rồi, ta sẽ làm như thế. Này, ta làm thế thật chứ? Điên rồ quá, phải không? 40 giây sau

Trả lời: Dĩ nhiên, ta sẽ làm như thế thật!

4 phút sau Trả lời:

Nhưng, Leo, vẫn rủi ro. Tôi không thể biết là có thích kiểu anh hôn không. Anh hôn thế nào? Mạnh mẽ hay dịu dàng, khô hay ướt? Chạm răng hay không? Lưỡi anh có mảnh liệt và linh hoạt không? Nó giống nhựa cứng hay bột bẻ mềm? Anh nhắm hay mở mắt khi hôn? (À quên, trời tôi thì chẳng nào cũng không quan trọng). Tay anh sẽ làm gì? Chạm vào tôi? Chỗ nào? Mạnh đến mức nào? Anh im thin thít hay thở mạnh hay gây tiếng động ở miệng? Leo, anh nói đi: anh hôn thế nào? 3 phút sau

Trả lời: Tôi hôn cũng giống tôi viết.

50 giây sau Trả lời:

Kiên ngạo quá đấy, nhưng nghe rất sướng tai, Leo. Nhưng cũng phải nói là anh viết rất khác nhau, lúc thế nọ lúc thế kia! 45 giây sau

Trả lời: Tôi hôn lúc nọ lúc kia rất khác nhau.

4 phút sau Trả lời:

Nếu anh hứa với tôi là sẽ hôn như anh viết hôm qua và hôm nay thì tôi sẽ liêu! 35 giây sau

Trả lời: Thì chị cứ liêu đi!

12 phút sau Trả lời:

Và nếu hôn xong ta còn muốn nhiều hơn? 40 giây sau

Trả lời: Thì ta cứ muốn nhiều hơn.

50 giây sau Trả lời:

Ta cũng sẽ làm nhiều hơn? 35 giây sau

Trả lời: Tôi tin là trong hoàn cảnh đó ta sẽ biết rất rõ.

2 phút sau Trả lời:

Hy vọng là không chỉ có một người trong chúng ta biết. 4 phút sau

Trả lời: Nếu một người biết thì người kia cũng biết. À, Emmi, còn hai tiếng nữa thôi đây. Ta nên từ từ chấm dứt viết thư và chuẩn bị tiến đến cao trào mới. Tôi thú thực là đang hồi hộp đến đứng tim.

8 phút sau Trả lời:

Tôi nên mặc gì đây? 1 phút sau

Trả lời: Tôi đề thị hiếu của chị quyết định, Emmi.

55 giây sau Trả lời:

Tôi thì muốn đề trí tưởng tượng của anh quyết định, Leo. 2 phút sau

Trả lời: Trong khoảnh khắc này chị đừng đề trí tưởng tượng của tôi quyết định điều gì, nó đang lỏng lẻo với tôi như con ngựa bất kham. Và cố nhiên là chị nên mặc gì đó, tôi nghĩ thế.

3 phút rưỡi sau Trả lời:

Tôi có nên mặc đồ gì đó khả dĩ tăng cường khả năng chúng ta sau khi hôn sẽ không kéo rèm lên ngay, vì không ai trong chúng ta có tay nào rảnh cả? 40 giây sau

Trả lời: Nếu chị thấy câu trả lời không cộc lốc quá đáng: **NÊN!**

90 giây sau Trả lời:

Trả lời “**NÊN!**” cho một câu hỏi mong đợi chữ “**NÊN!**” thì không bao giờ tôi thấy quá cộc lốc cả. Vậy thì đã đến lúc tôi đi “tô điểm” – như người ta vẫn hay nói. Trong trường hợp tim tôi không nổ tan lòng ngực thì một tiếng rưỡi nữa tôi có mặt ở chỗ anh, Leo. 3 phút rưỡi sau

Trả lời: Chị nhấn nút “15” ở bảng đàm thoại dưới cửa. Trong thang máy chị nhấn nút “142”, sau đó đi lên tầng thượng. Trên đó đằng nào cũng chỉ có một cửa duy nhất. Qua cửa khép hờ, vào phòng bên trái, cứ đi theo tiếng nhạc. Tôi mừng đến nghẹt thở khi chờ đón chị!

50 giây sau Trả lời:

Tôi cũng vậy, Leo. Em cũng vậy đối với ANH, Leo. Em, Emmi đây. Và em không khi nào hôn người lạ trong bóng tối, nếu không được xưng anh em với người đó. Anh cũng được gọi em là EM, Leo. À, em 34 tuổi, kém anh hai tuổi, nếu anh chấp nhận. 2 phút sau

Trả lời: Emmi, anh nghĩ là phải nói chuyện tường tận với em về “Boston”. Em có một hình ảnh hoàn toàn sai về Boston. Chuyện Boston khác hẳn với hình dung của em. Anh phải giải thích cho em rõ. Có nhiều điều phải giải thích lắm! Có nhiều điều phải thấu hiểu lắm! Em hiểu không?

90 giây sau Trả lời:

Từ từ, từ từ đã nào, Leo. Từng bước một. Boston còn đợi được. Giải thích còn đợi được. Hiểu còn đợi được. Bây giờ chúng ta hãy hôn nhau đã. Sắp gặp nhau rồi, anh yêu! 45 giây sau

Trả lời: Sắp rồi, em yêu!

Tối hôm sau Chủ đề: Gió bắc

Leo yêu, em biết, lỗi này không thể tha thứ. Sự “im lặng” của anh đã minh chứng điều đó. Anh không hỏi. Không, anh không hỏi, dù chỉ một câu. Đó là bài học anh dạy cho em. Không điên cuồng gào thét, không nỗ lực cứu gỡ, không tuyệt vọng hành động. Anh chẳng làm gì. Anh câm lặng. Anh im lặng để mọi thứ diễn biến quanh mình. Anh thậm chí không hỏi căn nguyên. Anh làm như đã biết cả. Qua đó anh tăng thêm đòn trừng phạt cho em. Thất vọng của anh chỉ bằng nửa thất vọng của em. Vì cộng thêm vào thất vọng của em là hình dung ra thất vọng của anh nữa. Leo, em nói cho anh rõ vì sao vào giây cuối cùng – không phải một lời có cánh, mà thực sự trong giây cuối cùng – em cho anh rõ vì sao em không đến với anh. Tội lỗi do một chữ cái, chữ cái duy nhất sai lạc, lạc vào chốn mà nó không được phép, vào thời điểm bất hạnh nhất của mọi thời điểm. Và anh, Leo, anh còn hỏi em: “Chị sẽ kể gì với Bernhard?” Anh còn nhớ em trả lời ra sao không? “Tôi sẽ nói với anh ấy: tôi đi gặp một người bạn”. Em nói chính xác như thế. “Anh ấy sẽ hỏi: anh có biết người ấy không? Tôi sẽ đáp: em nghĩ là không, em hầu như ít đả động đến người bạn này”. Đó là câu trả lời của em. “Rồi tôi sẽ nói thêm: bọn em nhiều chuyện để nói, có lẽ em sẽ về muộn! Và anh ấy sẽ nói: chúc em vui vẻ nhé, EMMI”. Câu “chúc em vui vẻ” là một câu quen tai, rồi anh ấy nghĩ một quãng. Sau đó là EMMI. Một hơi thở, không hơn một hơi thở. Nó xuyên thấu tim em. Bình thường anh ấy gọi em là “Emma”, lúc nào cũng Emma. Từ nhiều năm nay anh ấy không gọi em là “Emmi” nữa. Em không nhớ được lần cuối anh ấy gọi em như thế là bao giờ. Leo, chữ “I” thay cho “A”, chữ cái lạ duy nhất đã gây ra trong em một cơn sốc. Em không muốn nó từ miệng anh ấy. ANH ẤY không được phép nói ra. Nghe như cáo trạng, như võ mộng, như hủy hoại khôn cùng. Tựa như anh ấy đoán ra tâm trạng em, tựa như anh ấy đã nhận rõ chân tướng em. Tựa như anh ấy muốn nói với em: “Anh biết chứ, em muốn được là ‘Emmi’, em muốn từ giờ trở đi lại là ‘Emmi’. Vậy em hãy là ‘Emmi’ và vui vẻ đi nhé”. Và lẽ ra em phải đáp lại anh ấy bằng một câu tàn bạo, lẽ ra em phải nói là: “Bernhard, em không chỉ muốn làm Emmi, em LÀ Emmi. Nhưng em không phải là Emmi của anh. Em là Emmi của người khác. Người này chưa bao giờ thấy em, nhưng đã phát hiện ra em. Đã nhận ra em. Đã lôi em ra khỏi nơi ẩn náu. Em là Emmi của người ấy. Với Leo, em là Emmi. Anh không tin em, đúng không? Em có thể chứng minh cho anh nghe. Em có giấy trắng mực đen đây”.

Cần rút lương tâm? Không, lương tâm em không cần rút vì Bernhard. Em thấy sợ chính mình. Em trở về phòng mình, định gửi một e-mail cho anh. Em

không viết nổi một chữ. Trên màn hình là một dòng chữ thảm hại: “Leo yêu của em, hôm nay em không thể đến với anh, em đang bối rối vô cùng”. Em chăm chăm nhìn nó mấy phút liền, rồi lại xóa đi. Em không đủ sức nói lời từ chối với anh. Nó sẽ là lời từ chối với chính em. Leo, đã có một sự kiện xảy ra. Tình cảm của em đã rời khỏi màn hình. Em tin là đã yêu anh rồi. Và Bernhard đã linh cảm được điều đó. Em lạnh quá. Gió bắc quất ngược vào mặt em.

Ta sẽ làm gì? 10 giây sau

Trả lời: CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

Hết..